

— Сюзан Бет Пфедър —

ПОСЛЕДНИТЕ ОЦЕЛЕЛИ

СВЕТЪТ,
В КОЙТО
ЖИВЕЕМ

СЮЗАН БЕТ ПФЕФЪР СВЕТЪТ, В КОЙТО ЖИВЕЕМ

Превод: Коста Сивов

chitanka.info

„Завладяваща от първата до последната страница.“

Пъблишърс Уикли

Изминала е една година, откакто астероид удря Луната и драстично променя климата на Земята. За Миранда Еванс животът, какъвто го е познавала, вече не съществува. Студ е сковал земята, а храната е дефицит.

Борбата за оцеляване става още по-тежка, когато бащата и мащехата на Миранда пристигат в дома ѝ с бебе и трима непознати. Единият от новодошлите е Алекс Моралес. Обърканите чувства на момичето към него постепенно прерастват в любов, но неговите планове за бъдещето пречат на тяхната връзка. Тъй като това е може би единственият ѝ шанс да обича някого, тя взема своето решение. И тогава торнадо връхлита града и преобръща живота им за пореден път.

На всички, които са се питали какво се случва след това.

АПРИЛ

25 април

Цялата треперя, но не мога да разбера дали защото нещо странно се случва, заради съня ми или просто защото съм в кухнята, далеч от топлината на печката на дърва. Часът е 1:15. Има ток и аз пиша в дневника ми за първи път от седмици насам.

Сънувах бебето Рейчъл. Сънувам я доста често — полусестрата, която никога не съм виждала. Всъщност въобще не знам дали Лиза е родила момче, или момиче. Като се изключат няколкото писма, не сме чували нищо за татко и нея, откакто ни посетиха миналото лято по време на пътуването си на запад. За съжаление, дори това е повече, отколкото зная за другите заминали.

В съня ми Рейчъл беше на пет, но тя често менеше възрастта си, така че това не беше нещо странно. Беше се сгушила в леглото си, докато ѝ четях приказка преди лягане. Помня, че си помислих каква щастливка е, че разполага със собствена спалня и не е необходимо да спи в слънчевата стая заедно с мама, Мат и Джон, както ми се налага на мен вече от няколко месеца.

Токът спря в съня ми. Рейчъл ме попита защо.

— Заради Луната — отговорих ѝ аз.

Тя се разкикоти. Истински детски кикот.

— Защо Луната ще кара тока да спира? — попита ме отново тя.

И аз ѝ разказах. Разказах ѝ всичко. Обясних ѝ как през месец май един астероид удари Луната и я измести малко по-близо до Земята и как гравитационното ѝ привличане стана по-силно, и в резултат на това всичко се промени. Надигнаха се приливни вълни, които пометеха цели градове. Имаше земетресения, които унищожиха магистралите, и вулканични изригвания, които изхвърлиха пепел в небето и закриха слънчевата светлина, като по този начин предизвикаха глад и епидемии. Всичко това се случи, защото гравитационното привличане на Луната стана малко по-силно от преди.

— Какво е слънчева светлина? — попита ме тя.

Това е моментът, в който сънят се превърна в кошмар. Искях да ѝ опиша слънчевата светлина, само че не можех да си спомня как изглеждаше небето, преди пепелта да закрие всичко. Не можех да си спомня синия небосвод или зелената трева, или жълтите глухарчета. Помнех думите — зелено, жълто, синьо — но ако някой поставеше таблица с цветовете пред мен, щях да кажа на синьото червено, а на жълтото — лилаво. Единственият цвят, който познавам сега, е сивото — сивата пепел, сивата мръсотия и сивата тъга.

Преди по-малко от година всичко се промени, преди по-малко от година гладът, мракът и смъртта станаха нещо обичайно и споменът за живота — живота, какъвто го познавах — се беше изгубил. Не можех да си спомня синьото.

Бебето Рейчъл — или по-точно малкото момиченце Рейчъл — лежеше в леглото в своята детска стая и ме питаше разни неща, а аз я погледнах и тя вече не беше бебето Рейчъл. Тя беше мен. Но аз не бях на пет. Бях онази, миналогодишната, и тогава си помислих: „Това не може да е истина“. Аз съм тук, на леглото, и разказвам на своята полусестра приказка преди лягане. Изправих се (мисля, че това е един и същи сън, но може би грешах; може би бяха два съня и аз ги смесвах) и минах покрай едно огледало. Погледнах се в него, за да се уверя, че наистина съм аз, но тогава видях, че приличам на госпожа Несбит, както когато я намерих мъртва в леглото ѝ миналата есен. Бях старица. Мъртва старица.

Вероятно наистина бяха два съня, защото след като се изправих на крака, вече не помнех бебето Рейчъл. Не че това имаше някакво значение. Вече нищо нямаше значение. Какво като не можех да си спомня сините небеса? Така или иначе, никога нямаше да ги видя отново, както и жълтите глухарчета и зелената трева. Никой нямаше да има тази възможност, никой на Земята. Ние, хората, които извадихме достатъчно голям късмет все още да сме живи, никога нямаше да изпитаме топлината на слънцето отново. Луната се погрижи за това.

Колкото и ужасни да бяха сънищата ми, не се събудих от тях. Събуди ме някакъв звук.

В началото не успях да го различа. Знаех, че е нещо, което бях свикнала да чувам, но ми звучеше някак си неестествено. Не беше плашещ звук, просто различен.

Тогава се сетих какво представляваше. Дъжд. Дъжд, който се сипеше върху покрива на слънчевата стая.

Напоследък времето беше сравнително топло, предполагам, защото е пролет. Не можех да повярвам, че вали дъжд, истински дъжд, а не суграшица. Измъкнах се на пръсти от слънчевата стая и отидох до предната врата. Всичките ни прозорци са покрити с шперплат, освен един в слънчевата стая, но все пак е нощно време и е прекалено тъмно, за да се види нещо през него, затова трябваше да се отвори вратата.

Наистина е дъжд.

Не зная какво всъщност означава да вали. Миналото лято и есента беше налегнала истинска суша. Преживяхме ужасна снежна буря през декември и после още една по-късно, но беше прекалено студено и сухо за дъжд.

Може би трябваше да събудя всички. Може би никога вече няма да завали. Но имам толкова малко възможности да остана сама. Слънчевата стая е единственото място в къщата, където разполагаме с топлина благодарение на дървата, които Мат и Джон нацепиха през лятото и есента. Всички сме заедно в това помещение, ден и нощ.

Знам, че трябва да бъда благодарна, че разполагаме с топло местенце, в което да живеем. Има доста неща, за които трябва да бъда благодарна. Вече от месец насам получаваме седмични хранителни доставки и мама ни позволява да ядем по два пъти на ден. Все още съм гладна, но не и както преди. Мат възвърна силите си, които изгуби по време на грипа, и ми се струва, че Джон е пораснал малко. Мама отново се е превърнала в мама. Настоява да чистим къщата всеки ден и да се преструваме, че пишем домашните си. Слуша радио всяка вечер, така че имаме някаква представа какво се случва на другите места. Места, които никога няма да видя.

Не съм писала в дневника си от цял месец. Преди пишех постоянно. Спрях, защото чувствах, че макар положението да беше станало по-добро, никога нищо нямаше да се промени.

Само че сега вали.

Нещо се промени.

И аз пиша отново.

26 април

Не казах на никого, че предната нощ валия. Когато си делиш стая с трима души и котка, всичко, което можеш да запазиш в тайна, е добре дошло.

Тази сутрин си помислих, че може би съм сънувала дъжда, също както бях сънувала как бебето Рейчъл се превръща в мен, а аз се превръщам в госпожа Несбит (мъртвата госпожа Несбит при това), но съм напълно убедена, че валия. Отидох да изхвърля нощното гърне и ми се стори, че снегът се е разтопил още повече.

Никога не съм си представяла, че ще мислея за кал и киша. Но също така не бих повярвала, че ще съм отговорна за изхвърлянето на нощно гърне.

Зачудих се дали вали на мястото, където се намират татко, Лиза и бебето. Предпочитах да си мисля за подобни неща, отколкото по въпроса дали са живи, или не.

Понякога се питам от какво бих се лишила, за да видя отново баща ми или поне да разбера как е той. Бих ли се отказала от едно дневно хранене до края на живота си? Бих ли се отказала от електричеството? Бих ли се отказала от дома си?

Нямаше никакво значение. В един момент двете хранения на ден щяха да се превърнат в едно, токът щеше да изчезне напълно и ако искахме да оцелеем, щеше да се наложи да напуснем къщата си.

Когато това се случеше, знаех, че никога повече няма да видя татко, Лиза или бебето Рейчъл, което може би дори не съществува. Нямаше да го видя, защото тръгнем ли си от тук, той нямаше как да ни открие, както и ние нямаше как да го сторим; не можехме да намерим и някой от приятелите ни, които напуснаха, защото се надяваха някъде другаде положението да е по-добро.

Все пак останахме. Казвах си, че минахме през най-лошото и можем да се справим с онова, което щеше да последва. Мама постоянно повтаря, че докато сме живи, надеждата също е жива.

Така ми се иска да знаех дали и татко е жив.

27 април

Отново вали.

Този път валия силно през по-голямата част от следобед.

Всички бяхме толкова развълнувани, че човек можеше да си помисли, че вали храна, слънчева светлина и глухарчета. Дори Хортън се опита да излезе навън, когато отидохме при предната врата, за да видим дъжда. Джон го избута навътре.

— Трябва да донесем кофи — каза мама. — Тенджери. Тигани. Всичко, което може да задържи дъждовната вода.

Обходихме къщата светкавично, за да потърсим подобни съдове. Станахме вир-вода, докато ги нареждахме навън и никой от тях не се напълни чак толкова много. Когато обаче прехвърлихме водата в няколко тенджери, тя изглеждаше доста по-внушително.

— Мислите ли, че ще вали отново? — попита Джон, когато се изсушихме и простряхме хавлиите на простора в слънчевата стая.

— Преди две вечери пак валия — съобщих аз.

Всички се ококориха насреща ми. Не можех да разбера дали това беше нещо добро, или не.

— Шумът ме събуди — признах си.

— Трябваше да ни кажеш — рече мама. — Можехме да оставим тенджери навън.

— Не помислих за това — отвърнах. — Сънувах кошмар, събудих се и видях, че вали. Или май първо чух падащия дъжд и тогава се събудих. Не помня точно.

Мама въздъхна. Беше същата добре позната „Миранда никога няма да порасне, да бъде отговорна и да разбере, че когато вали, трябва да ми каже, за да мога да поставя тенджери и тигани, които да се напълнят с вода и да направят живота на всички ни по-лесен“ въздишка.

— Какво? — учудих се аз. — Валеше. Не ви събудих. Спря да вали. Сега вали отново и така като гледам, ще вали всеки ден до края на живота ни и ще ни отнесе в морето.

— Какво ще стане, ако дъждът отмие снега и след това спре да вали? — попита Джон. — Откъде ще си намерим вода?

— Кладенецът ще се напълни, когато снегът се разтопи — обясни мама. — Докато тръбите не замръзнат, всичко ще бъде наред.

— Течаща вода — казах аз. — Ще е много по-лесно да перем с нея сега, когато имаме ток от време на време.

— Колко забавно — рече мама. — А някога приемахме всички тези неща за даденост. Вода. Електричество. Слънчева светлина.

— Продължаваме да живеем без слънчева светлина — отбеляза Мат. — Не можем да разчитаме и на електричеството. Нито пък на водата.

Мама погледна към една от тенджерите с дъждовна вода.

— Това е добър знак — каза тя. — Знак, че предстоят по-добри неща.

28 април

Вчера следобед заваля отново и оттогава не е спирало. Силен, тежък дъжд.

Мама реши да го отпразнуваме, като ни даде тестове за решаване.

Джон се провали на своя. Мама се намръщи.

— Какво значение има? — попита брат ми. — Какво ще стане, ако не науча алгебрата?

— Един ден училищата ще отворят отново врати — отговори мама. — Нещата ще станат по-нормални. Трябва да залягаш над уроците, за да си готов, когато това се случи.

— Тази няма да я бъде — сопна се Джон. — Дори училищата да отворят врати отново някъде, това някъде няма да е тук. Няма достатъчно хора.

— Не можеш да си сигурен — отвърна мама. — Не знаем колко души са се окопали в домовете си, също като нас, и чакат да настъпят по-добри времена.

— Обзалагам се, че които и да са те, не изучават алгебра — заключи Джон.

29 април

Качих се горе в стаята на мама, за да си взема нещо за четене. Прочетох толкова много пъти всяка от книгите в моята стая, че мога да отворя на произволна страница и да изрецитирам написаното по памет.

Или поне се чувствам по този начин.

Мама обича биографиите. Мен поначало не ме привличат, а предвид случилото се миналата година, ме интересуват още по-малко. Мария I, кралицата на шотландците, е прекарала по-голямата част от

живота си в затвора, след което са ѝ отсекли главата, но в сравнение с мен ѝ се е разминало леко.

Колко вулканична пепел е трябвало да диша всеки ден?

Едно от хубавите неща на тези биографии е, че не съм ги чела. Поне не всички, не и целите. И тъй като не мога да отида до книжарницата или до библиотеката, за да си взема нещо ново, търся книги в спалнята на майка ми.

Мама очаква от нас да поддържаме стаите си колкото се може почисти, макар че не прекарваме почти никакво време в тях. Веднага забелязах, че няма прах нито по мебелите, нито по книгите. Издърпах една от рафта, погледнах я, за да видя дали ще ми се стори поне малко интересна, не ми се стори и взех друга.

Забелязах, че има нещо залепнало за третата книга, която издърпах, някакво листче хартия, което извадих. Оказа се списък за пазаруване. Вероятно мама го беше използвала като отбелязка.

Мляко
Ромен^[1]
Портокалов сок
ПЗХ
Масло
Яйца
Малиново сладко

Това беше всичко. Това беше целият списък, който съдържаше само седем неща. Отне ми няколко секунди, за да разгадая, че ПЗХ е „пълнозърнест хляб“. Мина толкова много време, откакто за последно ядох хляб, да не говорим за пълнозърнест.

Толкова много време, откакто ядох която и да е от тези храни. Цяла вечност дори не съм се сещала за малиново сладко и масло.

Няма да е правилно, ако кажа, че докато гледах списъка (от който не можех да сваля очи), огладнях, защото постоянно бях гладна. Храната, която получавахме всяка седмица, стигаше да ни поддържа живи, но не и да ни засити. Определено не ми навяваше и носталгични спомени. За добрите стари времена, когато човек можеше да вдиша въздуха и да си намаже малиново сладко върху препечена филийка! На

Мария I, кралицата на шотландците, може и да ѝ е липсвала препечената филийка (ако по онова време вече е била открита), но не и на мен. Отдавна преодолях всичко това.

Роменът обаче привлече вниманието ми. Този зеленчук беше написан с почерка на майка ми незнайно кога и ме накара да си спомня кои бяхме и какви бяхме. Семейство, което ядеше ромен. Другите фамилии предпочитаха айсберг или маруля, или бостънско зеле. Ние ядахме ромен. Семейство Еванс от Хауъл, Пенсилвания, предпочиташе ромен.

Дали другите оцелели са яли някога ромен и малиново сладко? Ние ли сме последните на Земята, които някога са го правили?

Някъде там със сигурност съществува място, на което хората продължават да ядат яйца и да пият мляко. Нямам представа къде е това място и как си добиват храната в него, но се обзалагам, че някъде в Америка съществуват райони, където все още има храна и ток, и много книги за четене.

Президентът имаше деца. Вицепрезидентът имаше внуци. Милионерите, сенаторите и филмовите звезди имаха семейства. Едва ли тези хора ядат само консерви със зеленчуци.

Зачудих се дали си правят списъци за пазаруване. Зачудих се дали предпочитат ромен.

30 април

Мразя неделите. Тази ми се струва най-лошата, защото е последната от месец април.

Господин Дануърт ни носи торбите с храна в понеделник, а с тях последните новини и чувството, че в Хауъл все още живеят хора. Всяка неделя, макар никой от нас да не го изрича на глас, се тревожим, че може да не се появи, че доставките на хранителни продукти ще секнат, че ще се върнем в същото положение, в което се намирахме през зимата — съвсем сами и бавно умиращи от глад.

Само дето сега щеше да е много по-зле, защото за известно време имахме храна, а с нея дойде и причината да се надяваме.

Ако не бях започнала отново да пиша в дневника ми, нямаше как да разбера, че е последната неделя на април. Нямах основание да смятам, че нещата ще се променят само защото календарът се мени, но

въпреки това се тревожа. Може би хранителните доставки щяха да траят до края на април.

Мразя неделите.

[\[1\]](#) Вид маруля. — Б.пр. [↑](#)

МАЙ

1 май

Днес нямаше доставка на храна.

Прекарахме целия ден в очакване. Всеки звук ни караше да подскачаме. Джон и аз се преструвахме, че учим, а мама се правеше, че ни вярва. Най-накрая се отказа.

Никога не е светло, но с настъпването на пролетта започваше да се стъмва по-късно. Най-накрая приехме факта: беше станало вечер, а господин Дануърт не идваше.

— Ще се оправим за няколко дни — каза мама. — Все още разполагаме с храна в килера. Ще ни стигне за цяла седмица, ако сме внимателни.

Знаех какво означава „внимателни“. Ние да се храним по веднъж на ден, а мама да спре напълно.

— Само защото не сме получили доставка, не означава, че няма никаква храна — намеси се Мат. — Може би господин Дануърт не може да използва снегохода вече. Може би им е свършил бензинът. Утре ще отида в града и ще проверя.

— Няма да ходиш сам — нареди мама. — Миранда ще дойде с теб.

— Защо не отида аз? — изхленчи Джон.

— Защото се провали на теста си по алгебра — отвърна мама.

Чувствам се странно. Затворена съм тук от толкова дълго време, че си мислех, че ще се радвам да изляза някъде, където и да е, дори и само до града. Но това ме плаши.

Ами ако там няма никой?

2 май

Тази сутрин мама накара мен и Мат да ядем на закуска. Каза, че с Джон ще ядат по-късно, но всички знаехме какво означава това — Джон щеше да се нахрани, а тя щеше да забрави да го стори.

Решихме да вземем колелата, да ги караме, където можем, и да ги бутаме там, където не можем. Използвах велосипеда си доста често миналото лято, но в един момент престанах да го правя, защото се страхувах какво мога да видя. Така или иначе, след снежната буря нямах възможност да го карам.

През по-голямата част от пътя имаше пътна настилка. На някои места обаче дъждът и снегът бяха образували ледена покривка и се наложи да вървим или да се хлъзгаме по нея. Двамата паднахме повече от веднъж, но никой от нас не си счупи някоя кост.

Подобно пътешествие можеше да се определи като добро. Без счупени крайници.

— Кметството сигурно ще е затворено — казах на Мат. — Мисля, че е отворено само в петъците.

— В такъв случай ще се върнем в петък — отвърна брат ми. — Ако и тогава е затворено, ще видим какво ще правим.

— Ще се наложи да се преместим — казах аз. — Може би, така или иначе, трябва да го сторим и да намерим училище, където Джон може да учи алгебра.

— Мама иска да останем възможно най-дълго тук — отбеляза Мат.

— Ако нямаме храна, не можем да останем — заявих аз.

— Не ми казвай нищо ново — отвърна брат ми.

— Съжалявам — изрекох, макар всъщност да не съжалявах. Понякога си мисля, че мама и Мат вземат всички решения, без да се интересуват какво мисля аз.

Нямам представа кога двамата успяват да си шепнат заговорнически относно бъдещето ми, тъй като четиримата сме затворени в една и съща стая ден и нощ, но предполагам, че продължават да го правят. Навярно обсъждат също бъдещето на Джон и алгебрата.

— Не знам дали съм съгласен с мама — заяви Мат, което беше неговият начин да се извини. — Но ако решим да се преместим, трябва да изчакаме до лятото.

Някога този сезон се свързваше със сини, жълти и зелени цветове. Сега се надявам да не е чак с толкова наситена сивота като настоящата. Също като със счупените кости. Ако очакванията ти не са големи, „ужасното“ се приема за „просто лошо“.

— Къде ще отидем? — попитах аз. — Двамата с мама говорили ли сте за това?

— Питсбърг — отвърна брат ми. — Като за начало. Той е най-близкият град, който знаем, че все още функционира.

— Мислиш ли, че има места, където всичко е наред? Наясно съм, че навсякъде е студено и сиво, но навярно някъде има храна за всички. Течаща вода и ток. Фурни. Училища и болници.

— И двайсет и четири часов разнос на пици — рече Мат. — Мисли на едро.

— Обзалагам се, че съществуват такива места — отвърнах аз. — Градовете, в които живеят политици, богаташи и знаменитости.

— Дори да има, ние не се вписваме — заяви брат ми. — Наясно сме, че в Питсбърг живеят хора. Наложил се, ще се преместим там.

Мама слуша питсбъргската радиостанция всяка вечер, така че за този град имаме повече информация от който и да било друг. Предимно слушаме как четат списъка с мъртвите, но също така говорят за хранителни помощи, вечерен час и военно положение.

Знам, че е глупаво, но изглеждаме ужасно. Измършавели сме и без значение колко често се мием, лицата, ръцете и дрехите ни са сиви.

— Имаме ли достатъчно храна? — попитах аз. — Щом няма да получим повече и се налага да се преместим, да речем, още утре, имаме ли достатъчно хранителни запаси, за да го сторим? Питсбърг сигурно се намира на повече от триста километра от тук.

— Четиристотин и осемдесет — отвърна Мат. — Но няма да имаме голям избор.

Изведнъж всичките ми мечти да си намерим цивилизовано място за живеене се изпариха.

— Не искам да си тръгваме — споделих. — Тук сме си добре. Поне засега. Колкото повече време даваме на света да се възстанови, толкова по-добри ще са нещата, когато наистина се наложи да отпътуваме.

Мат се засмя. Не разбрах дали защото му се стори забавно, че си променям постоянно мнението, или защото казах, че светът някога ще се възстанови.

Пътят стана доста чист, така че се качихме отново на колелата си и изминахме останалото разстояние до града на тях. Не видяхме

никого, но бях готова за подобно нещо. Повечето жители на Хауъл напуснаха града в самото начало или умряха по време на зимата.

Вратата на кметството не беше заключена. Влязохме и се натъкнахме на господин Дануърт. Почувствах такова облекчение, като го видях, че едва не избухнах в сълзи.

— Дойдохме заради храната — обясни Мат. Забелязах, че и неговият глас трепереше, все едно брат ми беше на път да се разплаче. — Има ли такава?

Господин Дануърт кимна.

— Вече не правим доставки — отвърна той. — Можете да вземете полагаемото си днес.

— Другите хора знаят ли това? — попитах аз. — Или не сте казали на никого?

Господин Дануърт се чувства неудобно.

— Наредиха ни да не го правим — отвърна той. — Казаха ни да спрем с доставките, но да даваме храна на хората, които се появят.

— Какво ще правят онези, които не могат да дойдат? — поисках да знам. — Които са прекалено слаби или живеят надалеч от тук?

— Решението не беше мое — отвърна господин Дануърт. — Съвсем малко хора се появиха. Кметството е отворено цяла седмица за всеки, който успее да дойде. От следващата седмица ще сме отворени само в понеделниците.

— Колко време още ще получавате храна? — попита Мат. — Казаха ли ви?

— Ще ти кажа всичко, което знам — отвърна господин Дануърт. — Много от големите градове — Ню Йорк, Филадельфия, дори Вашингтон — са били затворени. За Ню Йорк знам, че е бил ударен тежко от вълните. Предполагам, че и другите градове не са били безопасни. Но поне са получавали редовно хранителни доставки, докато всички не са се изнесли. Останала малко храна и я разпределили на една шепа по-малки градове. С помощта на връзки, разбира се, и ние се оказахме истински щастливци, че кметът Форд има такива. Братовчедката на съпругата му е омъжена за губернатора. Получихме своя дял, че дори и повече.

— Само дето сега не ни позволяват да доставяме онова, което получаваме — продължи господин Дануърт. — Може би правят това, за да запазим малкото останал ни бензин, или просто искат да се

уверят, че само най-силните ще получат храна. Писмото им гласеше, че ще продължим да получаваме храна, поне през следващите няколко седмици, и че ще ни съобщят кога смятат да прекратят това. Ако някой не се появи за дажбата си, можем да я дадем на друг, който дойде. Вероятно следващата седмица ще получите малко повече от обикновено.

— Това е отвратително — заявих аз. — Ще оставите хората да умрат.

— Ако ще се почувстваш по-добре, дайте им вашата храна — каза господин Дануърт. — Не знам да има оцелели на Хауъл Бридж Роуд, но има други места в града, на които можете да проверите.

— Ще вземем нашата храна — намеси се Мат. — Ние сме четирима. Няма нужда да идваме всички, нали?

— Не — отвърна господин Дануърт. — Един представител от семейство е достатъчен. Торбите ви са точно тук.

Взехме ги.

— На мен също не ми харесва какво се случва — заяви господин Дануърт. — Доставяше ми удоволствие да виждам как лицата на хората засияват, когато им носех храната. Но така казва правителството. То определя правилата, а ние трябва да ги спазваме.

— Радваме се и на малкото, което получаваме — каза Мат. — Оценяваме факта, че кметството ще е отворено цяла седмица.

— Може би положението ще се оправи — предположи господин Дануърт. — Толкова много дъжд. Това трябва да значи нещо.

— Да се надяваме, че сте прав — съгласи се брат ми. — Хайде, Миранда.

Аз взех две от торбите, а Мат останалите.

— Хората ще умрат — констатирах, докато товарех храната на колелото си. — Не можем ли да направим нещо?

Брат ми поклати глава.

— Мисля, че се тревожиш напразно — каза той. — Единствените оцелели са достатъчно силни, за да стигнат до града. Болните и старите вече или са се преместили, или са мъртви. Като госпожа Несбит. Тя се намираше в чудесно здраве преди всичко това, но не успя да доживее.

— Значи, всички са като нас — заядох се аз. — Млади и здрави.

— Навярно — отвърна Мат. — Оцеляват най-силните. И късметлиите.

Изключително трудно ми е да си представя, че с всичките тези ужасии, които се случваха около нас, ние сме късметлии.

Все пак най-важното е, че имаме храна, покрив над главите си и семейство. Като добавим към тези неща факта, че нямахме счупени кости и небесата не бяха толкова сиви, май наистина щяхме да се окажем такива.

4 май

Днес имаме четири часа ток, точно в средата на следобеда. Това е най-дългият интервал, който си спомням, и определено е в най-доброто възможно време.

Мама и аз сложихме дъждовна вода в пералнята и изпрахме всички чаршафи, след тях ризите и панталоните и най-накрая бельото. Сушилнята успя да изсуши всичко с изключение на бельото, което прострахме на простора в слънчевата стая. Имаше времена, когато се чувствах изключително неудобно от подобно нещо, но вече бях свикнала.

За съжаление, перилният ни препарат е на привършване. Всъщност доста от препаратите ни са на привършване: пастата за зъби, тоалетната хартия, кърпичките и шампоанът. Тъй като знам, че ще имаме храна за известно време, започвам да се тревожа за сапуна.

Матраците бяха без чаршафите и Мат и Джон ги струпаха един върху друг, за да може по-големият ни брат да измие пода в слънчевата стая. След това насилих късмета си и попитах дали можем да махнем шперплата от прозорците. Мат го сложи, когато температурите паднаха рязко, и навън може и да не беше кой знае колко топло, но не беше и под нулата през цялото време.

Мама помисли за миг и кимна.

— Махнете шперплата — каза тя.

Джон и аз взехме два чука и извадихме пироните. Отново имаме прозорци. Огънят гореше, дъждът се чуваше за фон и миризмата на чисти дрехи и чаршафи се носеше наоколо — истинска идилия.

Обикновено, когато имаме ток, мама включва радиото, за да слушаме новините, без да хабим батериите ни (те също са на привършване). Вместо това днес тя се качи горе, върна се с един CD плейър и ни пусна Саймън и Гарфънкъл^[1].

— Така ми липсваше музиката — сподели мама.

Не мога да кажа, че на мен са ми липсвали Саймън и Гарфънкъл, но беше приятно да чуя „Мост над бурни води“ отново. Пеехме я в хора на средното училище преди милион години.

Когато вали, човек може напълно да забрави, че небето е сиво през цялото време. Ако ти е студено... е, това е напълно нормално за един влажен и мрачен ден. Лошо време = добро настроение.

Лошо време и ток = идилия.

5 май

— Напоследък си мисля — започна Мат по време на обяда — за някои неща.

Аз също си мислех за някои неща, като лак за нокти, но знаех, че не трябва да го споменавам.

— Какви? — попитах вместо това.

— Първо, ако имаме намерение да останем тук, аз и Джон трябва да започнем отново да сечем дърва.

— Не ми харесва идеята двамата да сте навън по цял ден гладни и да вършите цялата тази физическа работа — каза мама.

— Налага се да се свърши — възрази Мат. — Мисля си обаче, че преди да започнем, аз и Джон трябва да опитаме нещо друго.

— Какво? — попита по-малкият ни брат.

— Знаем, че имаме храна за известно време — започна Мат, — но определено имаме нужда от повече. Не помня последния път, в който приехме протеини. Дъждът ме накара да се замисля, че карагьозът^[2] навлиза в река Делауеър през пролетта.

— Започва през април — добави Джон.

— Тази година може да позакъсне малко — обясни по-големият ми брат. — Със сигурност ледът над реката се е разтопил. Не знам дали ще има много риба, но си струва да отидем и да се опитаме да уловим колкото можем.

— Може ли утре? — попита малкият ми брат. — Колко време няма да ни има?

— Чакай малко — намесих се аз. — Мен няма ли да ме вземете?

— Чакай много — възкликна мама. — Не съм се съгласила още с нищо.

Мат я изгледа изпод вежди. През последните месеци прекарахме толкова много време заедно, че нямаше нужда да говорим. Погледите ни казваха всичко.

— Колко време ще отсъствате? — попита мама.

— Седмица — отвърна по-големият ми брат. — Може и по-малко. Намираме се на около двайсет и пет километра от Делауеър, така че аз и Джон вероятно ще пътуваме един ден на отиване и един ден на връщане. След това ще видим колко време ще останем, ще преценим в зависимост от количеството риба в реката. Ще си направим лагер, а ако има свободни къщи наблизо, ще пренощуваме в тях. Или в изоставени мотели. Ще вземем малко храна с нас, но ако извадим късмет, бързо ще хванем карагъоз и ще се храним с него, докато се върнем тук.

— Ще ви трябват въдици — казах аз. — И мухи. И пак не разбирам защо не мога да дойда с вас.

— Ти мразиш риболова — отвърна Джон.

— Ти също не си му голям почитател — отбелязах аз.

— Аха — съгласи се малкият ми брат. — Но е нещо, с което да запълним времето.

— Разполагаме с една въдица на тавана — каза Мат. — Господин Несбит също беше рибар. Съществува голяма вероятност да открия и неговата въдица. Дори да не я намеря, ще претърсим останалите къщи в околността. Едва ли ще ни отнеме много време, докато открием всичко необходимо. Когато хората преравяха района тази есен, търсеха храна, а не ботуши за газене във вода. Имаме спални чували, така че те не са проблем. Едва ли някой ще ни сбърка за професионалисти, но според мен конкуренцията няма да е голяма. Ако успеем да уловим един-два чувала с риба, можем да я осолим и да се храним с нея седмици, дори месеци наред.

— Тази работа никак не ми харесва — възрази мама. — Не ми харесва да нахлувате в къщите на хората и да търсите разни неща.

— Няма да крадем от някой, който все още е тук — обясни Мат.
— Мамо, нека приемем, че в даден момент ще се наложи да си тръгнем. Ще възразиш ли, ако някой дойде и вземе дървата ни?

Мама въздъхна. Мат се ухили. Джон изглеждаше щастлив.

— Все още не мога да разбера защо не мога да дойда — прекъснах момента им. — Мога да карам колело двайсет и пет километра, също като вас.

— Не трябва да оставяме мама сама — обясни по-големият ми брат. — За мен ще е по-лесно да съм с Джон.

Знаех, че няма как да победя и че цупенето и мрънкането само щяха да разгневят останалите. Кое то си беше чиста загуба, защото всъщност бях много добра по цупене и мрънкане.

— Аз също искам да участвам в претърсването на къщите — вметнах. — Обзалагам се, че мога да намеря много неща, които ще можем да използваме.

— Като какво например? — попита Джон с най-добрия си „аз цепя дърва, аз нося риба у дома“ глас.

— Неща, които не си достатъчно цивилизован, за да разбереш — отвърнах аз. — Паста за зъби. Дезодорант. Шампоан.

— Права си — намеси се Мат. — Всички трябва да претърсим околните къщи и да видим какво можем да намерим.

— Не можете да тръгнете преди вторник — каза мама. — В понеделник ти и Джон ще отидете в града, за да вземете нашата храна. Това ще ви накара да разберете какво е чувството да пътувате заедно. Между другото, какъв ден е днес?

Всички преброихме на обратно до вторник, последният ден в живота ни, който значеше нещо.

— Петък — отговорих първа, тъй като броях най-бързо.

— Добре — кимна мама. — Уикендът е на ваше разположение да потърсите нещата, от които ще имате нужда. Въдици и мухи, и рибарски ботуши. Как сме с чувалите за боклук?

— Все още разполагаме с няколко — отвърна Мат. — Не хвърляме много отпадъци напоследък.

— Хортън ще се зарадва — казах аз. — Къщата ще се умирише на риба.

— Ще се занимаваме с този проблем, когато му дойде времето — отвърна мама. — Заедно с всички други, които изникнат.

6 май

Обичам да претърсвам чужди къщи. Няма майтап, обожавам да го правя.

Всеки от нас си избра квартал. Мат започна от къщата на госпожа Несбит и надолу по Хауъл Бридж Роуд. Джон пое с колелото си към Пайн Трий, а аз към Шърли Корт.

Лесно е да се определи дали една къща е празна. От комина не излиза ли пушек, значи няма никой у дома. Въпреки това първо чуках на вратите, убедена, че зад тях няма никой. За разлика от Хауъл Бридж Роуд, Шърли Корт създаваше усещането, че кварталът е обитаван, макар да беше очевидно, че всъщност беше напълно изоставен.

Когато излязохме от нас след закуска, Мат, Джон и аз обсъдихме най-добрите начини за проникване в някогашните чужди домове. Много от тях, предполагахме, щяха да бъдат отключени, тъй като след първото изпразване, мародерите бяха нахлули в тях, бяха взели всичко, което им харесва, и едва ли си бяха направили труда да ги заключат отново. Разбрахме се, ако не открием в отключените къщи нещата, които ни трябва, да счупим някой прозорец и да влезем в заключените.

Подобни разговори трябваше да се провеждат навън, където мама нямаше как да ни чуе.

Всеки от нас носеше чувал за отпадъци, което ми изглеждаше доста оптимистично. Но като се замислих, можеше да има наполовина пълни опаковки от перилен препарат, които си бяха доста обемни.

Обещахме на мама, че ще се върнем преди 16 часа, но не й споделихме, че имаме намерение да се разделим. Не знаем от какво може да се разстрои. Вероятно според нея бихме били в безопасност, ако сме заедно, но ако погледнем реално на нещата, може да се натъкнем на човек с полуавтоматично оръжие, който ще ни затрие всичките — макар че според мен хората с полуавтоматични оръжия отдавна се изнесоха.

Трудно ми е да определя коя е любимата ми част от нахлуването в една къща. Харесва ми да усещам как адреналинът ми се вдига. Дали ще има някой в сградата? Ще ме хванат ли? Никога не съм краля от

магазин, но сега разбирам защо някои деца са го правили. Когато се отегчат до смърт от всичко останало, това им се струва доста рисково.

Но колкото и вълнуващо да е, не може да се сравни с намирането на съкровища. Бутилки шампоан, като едната от тях е почти пълна. Частично използвани сапуни. Много опаковки перилен препарат — толкова много, че накрая го пресипах в една голяма туба, която побираше четири литра и половина. Ароматни кърпички за пране — лукс, който бях забравила, че някога е съществувал.

И паста за зъби! Половин тубичка тук, четвъртинка там. Две пълни шишенца вода за уста. В един килер за чаршафи, който пребърках, намерих шест чисто нови четки за зъби. Може да умираме от глад, но поне ще имаме здрави зъби.

Разбира се, първо проверих кухненските шкафове, но там открих само едно-единствено нещо: кутия оризов пилаф, който се беше скрил в ъгъла и никой преди мен не го беше видял.

През повечето време се намирах на горните етажи и претърсвах спалните и баните. Чак на четвъртата къща се сетих да търся козметични чанти, но когато си ги поставих за цел, открих доста други неща покрай тях. Малки опаковки шампоан и паста за зъби, които бяха позволени да се носят при пътуване. Хотелски сапунчета, които бяха почти непокътнати. Пакети с хартиени кърпички.

Щях да си умра от удоволствие, ако откриех пакет тоалетна хартия, но не извадих подобен късмет. Въпреки това, всяка къща, в която влязох, имаше в банята си частично използвано руло, което прибирах. Извадих всички кърпички от кутиите им и ги напъхах в една от козметичните чанти.

В една от къщите имаше цял рафт с романи в жанра мистерия. В друга имаше книжка с нерешени кръстословици.

В един килер за чаршафи най-отзад бяха скрити дванайсет батерии. В аптечката стоеше и ме чакаше шишенце аспирин. Имаше и две опаковки пяна за бръснене, която взех за Мат.

Толкова много неща. Изумително е колко много неща имаха някога хората.

След като си плякосал аптечката на непознати, не изпитваш голяма вина, когато пребъркваш скриновете им. От там взех само чорапи. Можех да взема и бельо, но самата идея да нося чуждо ме

отвращаваше. Чорапите бяха нещо съвсем различно. Мат и Джон щяха да се нуждаят от тях доста.

Обитателите на Шърли Корт не ми приличаха на хора, които често отиват на поход. Не намерих никакви въдици, макари или ботуши. Само няколко ски маски, които взех за братята ми, ако им се наложеше да спят на открито.

Във всяка къща, в която влязох, имаше кофа, така че взех две — по една на всяка дръжка на колелото ми. Напълних ги с по-малките неща и осъзнах, че когато ги изпразним, можем да ги ползваме, за да събираме дъждовна вода.

Знам, че намерих повече неща, но ми е трудно да си спомня какви бяха. Всяко едно от тях беше съкровище, което очакваше да бъде открито.

Няма нищо по-красиво от половин руло тоалетна хартия.

Най-хубавото на чисто новата ми кариера на взломаджия беше усамотението. За осем великолепно часа не разговарях с никого. Не се натъкнах на никого. Не погледнах към никого. И съответно никой не говори с мен, не се натъкна на мен и не погледна към мен.

Нямах търпение да покажа на всички моята плячка. Чувствах се като на Хелоуин, само дето се вълнувах хиляда пъти повече. Въпреки това част от мен се почувства тъжна, че изоставях тихото си уединение.

След осем часа бях премръзнала, гладна и изморена. Уверих се, че всичко е натоварено, и подкарах колелото към нашата къща.

С Мат и Джон се разбрахме да се чакаме до пощенската кутия, така че мама да си помисли, че сме били заедно през цялото време. По-големият ми брат вече се намираше там, когато пристигнах, а по-малкият се появи няколко минути по-късно. Колелата на всички ни бяха натоварени.

Мама се опита да си наложи неодобрително изражение на лицето, но можех да видя искрицата в очите ѝ, когато ѝ показахме плячката си. Съвсем скоро я обзе коледното настроение.

— Любимият ми шампоан — каза тя. — О, я вижте това. Не съм решавала кръстословици от месеци!

Разбира се, всички охкахме и ахкахме над въдиците с макари, мухите, мрежите, гумените ботуши и кутиите със сол. Мат беше

открил неотворена консерва котешка храна за Хортън и безжичен циркулар, в който все още беше останал заряд.

Нито един от братята ми не се беше сетил да вземе тоалетна хартия или сапун, или някое от другите полезни неща, които открих. За щастие, винаги можех да обиколя къщите, които бяха претърсвали.

Не мога да отрека, че Джон беше намерил най-голямата находка от всички. Брат ми беше искрено развълнуван, когато ми подаде една кутия.

— Изпробвах два от тях — каза ми той. — Бяха наред, така че вероятно и другите работят.

Кутията не беше голяма, но така се развълнувах при мисълта какво мога да открия в нея, че ръцете ми започнаха да треперят, докато я отварях. Вътре открих двайсет и четири светещи химикалки, на всяка от тях пишеше: „Недвижими имоти Уолтър. Вашият дом е наша отговорност“.

Включих една от химикалките и тя наистина заработи.

— Вече можеш да пишеш в дневника си, без да използваш фенерчето — каза Джон.

Трябваше да го разцелувам. В интерес на истината, пиша тези редове, когато всички вече си легнаха и заспаха, благодарение на Недвижими имоти „Уолтър“. Ако някога си купя къща, определено ще е от тях.

7 май

Мама не искаше да ни пуска да претърсваме други къщи.

— Взехте достатъчно — каза ни тя. — Краденето не е игра.

— Ние не крадем — възпротиви се Мат.

— Вземате неща, без някой да ви е разрешил да го правите — отвърна мама. — Същото е като краденето.

Въпреки това не я забелязах да се подвоуми да реши една от кръстословиците.

8 май

Мат и Джон отидоха до града, за да вземат нашата храна, а аз бях прекалено нервна, за да остана в къщата.

— Отивам до госпожа Несбит — съобщих аз и се зарадвах, че мама не изнесе отново лекцията си за краденето.

Първото нещо, което намерих, беше ръчна отварачка за консерви, взех я за Мат и Джон. Никой не се беше сетил да вземе една в събота. Никога не съм смятала госпожа Несбит за пътешественичка, но въпреки това тя разполагаше с козметична чанта, която беше скрила, с пакет хартиени кърпички, малко сапун и три пакета дезинфектант за ръце. Също така беше оставила четвърт руло тоалетна хартия.

Най-интересното беше една малка електрическа печка. По времето, когато госпожа Несбит умря, токът се беше превърнал в част от миналото, така че никой не си беше направил труда да я вземе.

— Можем да я използваме в кухнята — казах на мама. — Или навсякъде, където имаме ток.

— Добра идея — съгласи се тя. — Можем да я сложим в слънчевата стая и да спестим малко дърва.

Разбира се, когато най-много чакаш да дойде токът, той не идва. Не ни беше навестявал от онези приказни четири часа преди няколко дни.

Мама и аз проведохме дълга дискусия за причините, породили Първата световна война, така че да се почувства, все едно сме свършили нещо полезно. Тази война ми се струва много глупава, но в крайна сметка на мен всички войни ми се струват такива, като се има предвид как приключват накрая нещата.

Мама тъкмо довършваше разказа си как руското кралско семейство било избито, но някои смятали, че Анастасия е жива, когато Мат и Джон се прибраха. Донесоха същите четири торби, но във всяка от тях имаше повече храна. Знаех, че трябва да се чувствам зле за това, но честно казано, не можех.

Ако мама беше забелязала допълнителните две консерви във всяка торба, не го сподели. Вместо това попита как са птищата.

— Много по-добре от предната седмица — отвърна Мат. — Почти няма лед.

— Карахме колелата през целия път — добави Джон. — Обзалагам се, че няма да имаме никакви проблеми да стигнем до реката.

— Добре — съгласи се мама. — Можете да тръгнете утре сутринта след закуска. Но ми обещавайте, че няма да пътувате по тъмно и ще се върнете до петък.

— Събота — настоя по-големият ми брат. — В такъв случай ще разполагаме с три дни, ако риболовът потръгне. Ще си тръгнем рано сутринта в събота.

— Събота да е тогава — съгласи се мама. — Но ако няма никаква риба или някой от вас не се чувства добре, не искам никакви геройства. Също така не желая да пътувате отделно. Тръгне ли единият, тръгва и другият. Всичко ясно ли е?

— Ясно е — кимна Мат, но в същото време се хилеше. Джон едва се сдържаше, изглеждаше толкова развълнуван.

Не ги виня. Ако аз бях на тяхно място и трябваше да отсъствам цели пет дни, вече щях да правя тройни аксели в трапезарията.

---

[1] Американски дует, съставен от Пол Саймън и Арт Гарфънкъл. Един от най-популярните музиканти през 60-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Карагъоз — при нас е известна и като дунавска скумрия. Вид селдова проходна риба. Изхранва се в солени води, а за размножаване навлиза в сладките води на реките. — Б.пр. ↑

9 май

Мама накара Мат и Джон да изядат по една допълнителна консерва със спанак за закуска, след което им помогнахме да натоварят колелата си.

Мат си спомни за сгъваемата количка за покупки в мазето на госпожа Несбит и прибяга до там, за да я донесе. Прикрепи я за задницата на велосипеда си, за да придържа рибарското оборудване и спалните чували. Двамата ми братя бяха взели раници, които мама беше напълнила с храна и дъждовна вода.

— Ще се върнем с чували, пълни с карагъз — обеща ни Мат. — Всичко ще се оправи, когато си дойдем с храна.

— Носете маските си — нареди мама. — Преварявайте водата си за пиене. Мат, трябва да си изключително внимателен.

— Ще внимаваме и двамата, обещавам — отвърна по-големият ми брат. Той и Джон целунаха мама, след което Мат се наведе и целуна и мен за „довиждане“.

Не ми хареса как изглеждаше всичко това. Все едно се сбогувахме завинаги.

Повървахме малко с тях, а после ги гледахме, докато се спускаха надолу по Хауъл Бридж Роуд. Въздухът е толкова лош, че не се вижда много надалеч, но съм сигурна, че братята ми са махнали маските си след около километър.

Четях „Ромео и Жулиета“ (майка ми се сети, че я има в учебната програма), а мама се трудеше над една от незаконните си кръстословици, когато токът дойде. Двете скочихме като попарени. Поставихме всички тенджери и тигани в съдомиялната, както и препарат и дъждовна вода и се надявахме електричеството да е с нас достатъчно дълго, за да ги измие.

— Мислех си — започна мама, което винаги означаваше „Още работа за Миранда“, — че ако намерим още няколко електрически печки, можем да сложим една в кухнята и една в трапезарията.

— Там са дървата за горене — напомних ѝ аз. — Защо ни е да се храним там?

— Няма да го правим — отвърна мама. — Но ако преместим дървата в килера и намерим печки за кухнята и трапезарията, тогава Мат и Джон могат да си делят едната стая, а ние двете — другата. И двете помещения имат прозорци, които гледат към слънчевата стая още от времето, когато е била задна веранда, така че ще могат да се отопляват донякъде от печката на дърва. След като се намираме между нея, между електрическите печки и в спалните ни чували, ще ни е достатъчно топло.

— Някой ще трябва да проверява през нощта дали печката гори — напомних ѝ аз. — Може би трябва да сложим един матрак в слънчевата стая и да се редуваме да спим там. — Представих си как спя сама в кухнята. Дори идеята да прекарвам нощите сама в слънчевата стая и да се събуждам на всеки час, за да слагам дърва в печката, ми звучеше като разходка в Рая.

Двете с мама изпразнихме килера (което не ни отне много време, даже с допълнителната храна, която получихме вчера) и пренесохме всичките дърва там. Съдомиялната продължаваше да работи и разбира се, по същото време бяхме пуснали и пералнята.

Мама миеше пода на кухнята, докато аз почиствах всякакви остатъци и петна от трапезарията. Токът ни даде възможност дори да минем с прахосмукачка.

— Да преместим ли матраците вътре? — попитах аз, когато трапезарията беше посрещната от одобрителния поглед на мама.

— Все още не — отвърна тя. — Всичко зависи колко често имаме ток, особено през нощта. Може никога да не се преместим.

Чудесно. Пренасях дърва до изнемогване, за да се доближа до една фантазия.

Мама избухна в смях, когато ме видя да се мръщя.

— Нещата ще се оправят — каза тя. — Обещавам ти.

Исках да я попитам как. Дали имаше предвид, че отново ще има ток през цялото време, или че слънцето ще започне да грее и ще можем да си направим зеленчукова градина, или че Мат и Джон ще се завърнат с достатъчно риба, за да доживеем до края на дните си, или че ще се преместим някъде, където има храна, течаща вода и балове. По-

скоро бал за завършването, тъй като тогава ще съм на възраст за завършване. Чудя се дали ще мога да завърша поне „Ромео и Жулиета“.

Не я попитах. Вместо това сложих и второто пране в сушилнята, както и една ароматна кърпичка. Хортън, който при звука от прахосмукачката беше избягал горе, се върна долу и седна в скута ми, докато се преструвах, че чета Шекспир на светлината на лампата, а всъщност мислите ми бяха насочени към храна и вода, сини небеса и балове.

10 май

Не знам дали Хортън не харесва храната, която Мат му намери, или се пази за карагьоза, който братята ми казаха, че ще донесат, или просто му липсва Джон, но едва хапва.

Мама казва, че ще яде, когато огладнее.

Котешката храна беше на привършване, преди Мат да донесе онази торба, а аз искрено се притеснявах какво ще се случи, когато наистина свършеше. Едно време хората хранели котките си с остатъците от масата или котките си хващали мишки.

Хортън едва ли щеше да е заинтересуван от консервиран грах, ако въобще останеше, защото всъщност никога не оставаше. При целия този студ, суша, сняг, лед и пълна липса на слънчева светлина мишките бяха измрели до крак.

Бях на шест години, когато татко донесе Хортън у дома. Явно той смяташе и Джони за котенце, тъй като двамата си играеха постоянно. Хортън се превърна в котката на Джони, а не нечия друга, но всички го обичахме и не ми се искаше да си представям живот, в който него го нямаше. Вече е на единайсет и не прави нищо друго, освен да спи, да яде и да стои в скутовете ни, но продължава да бъде синьото, зеленото и жълтото в нашия живот.

Надявам се да почне да харесва новата си храна. Надявам се също така да намерим още храна или братята ми да донесат достатъчно карагьоз.

11 май

Казах на мама, че ще покарам колело по Хауъл Бридж Роуд и ще спирам в къщите, за да потърся отоплителни уреди. Попаднех ли на такива, щях да намеря някакъв начин да ги превозя до къщата ни.

— Не може да ходиш сама — каза мама. — Прекалено е опасно.

Понякога съм толкова глупава, че изненадвам самата себе си.

— Обиколих сама целия Шърли Корт — похвалих се аз.

— Кога си направила подобно нещо? — учуди се мама.

Тогава спечелих златния медал по тъпотия.

— В събота — отвърнах гордо. — Там намерих всичко, което донесох със себе си.

— Мислех, че сте били заедно.

— Тръгнахме тримата, но веднага се разделихме.

— Искаш да кажеш, че сте ме излъгали?

Усетих, че това „вие“ всъщност е „ти“. Мат не лъже. Джон не лъже. Само Миранда го прави.

— Не сме те излъгали — отвърнах аз. — Беше идея на Мат.

— Не ми пука чия идея е било! — развика се мама. — Било е опасно и си го знаела, затова си ме излъгала.

— Не мога да повярвам — изумих се аз. — Мат и Джон може да ходят където си искат. Даже не сме сигурни дали ще ги видим отново някога, а ти си ми бясна, че съм отишла на Шърли Корт сама?

Бяха минали месеци, откакто аз и мама се бяхме карали сериозно, и двете бяхме насъбрали доста. Тя пищеше, че съм безчувствена и безотговорна, а аз ѝ отвърщах, че е тиранин и че обича братята ми повече от мен!

Веднага след като ѝ изкрещях: „Не искам да те виждам повече!“, избягах, взех си колелото и започнах да въртя педалите с всичка сила. Не ми пукаше къде отивам. Бях толкова ядосана, че забравих да си сложа палтото, а навън беше прекалено студено, за да се разхожда човек без върхна дреха. Но исках да избягам, точно както го бяха сторили Мат и Джон.

Тръгнах надолу по Хауъл Бридж Роуд, но не ми се искаше да ходя в града. Затова след два-три километра завих по Бейнбридж авеню и после завих отново, и отново, и отново. Избягах улиците, които познавах, защото имах спомени на тях, а не смеех да ги съживявам.

Вероятно съм карала колелото около час, преди да осъзная, че нямам представа къде се намирам, и съвсем не знаех как да се прибера у дома.

От всички глупости, които някога съм правила, тази беше най-голяма, защото можеше да умра тук и никой да не разбере какво се е случило с мен.

Точно в този момент изгубих контрол над себе си. Не беше лесно да се разплача в слънчевата стая, защото през цялото време бяхме заедно, а по-добре да си сам, когато лееш сълзи. Досега не бях оставала сама както в този миг, потна и треперееща, гладна и изгубена. Първо се търкулна една сълза, а после и втора, след което заревах и изпуснах парата от насъбраните тъга, гняв и страх за последните шест месеца.

Можех да плача вечно, но не разполагах с носни кърпички и единственото, в което можех да си издухам носа, беше моят суитшърт. Продължавах да се потя, да треперя, да съм гладна, изгубена и отвратена. В този момент започнах да се смея, за известно време се смях и плаках, после просто се смях, след което само се тресях. След няколко минути си помислих, че всичко е отминало и ще съм наред, но сама не усетих кога съм заплакала отново.

Казвах си, че мама не лее сълзи заради мен, но знаех, че не е така. Всичко това приличаше на сцената от „Вълшебникът от Оз“, когато Дороти вижда в кристалната топка как леля Ем плаче за нея. Знаех, че и мама плаче. Тя плачеше, защото се притесняваше изключително много за Мат и Джон, а сега и за мен самата. При тази мисъл заревах още по-силно, защото и аз бях силно обезпокоена за братята ми, и определено се тревожех много повече за себе си, отколкото мама. Тя смяташе, че нахлувам в къщите на Хауъл Бридж Роуд като една непокорна дъщеря. А аз всъщност бях изтощена и изгубена, и измръзнала, и изплашена.

Бях наясно, че не мога да остана тук вечно, така че когато спрях да се треса от истерията и продължих да се треса от студа, се качих на колелото и се оставих краката да ме водят. Правех само десни завои, но дълго време бях в покрайнините, където нямаше нищо друго освен изоставени ферми.

Най-накрая направих ляв завой, защото десните не ми свършиха никаква работа. Карах колелото може би около километър надолу по

пътя, когато в далечината видях нещо, което приличаше на могила.

Тя определено привлече погледа ми. Подкарах колелото към нея. Когато се доближих достатъчно близо, за да не може прахта във въздуха да закрива гледката ми, осъзнах, че могилата беше съставена от тела.

Слязох навреме от колелото, за да повърна. Част от мен ми казваше да се кача отново на него и да тръгна в противоположната посока, но не можех да откъсна поглед от купчината.

Могилата беше висока около два метра и беше във формата на пирамида — повече трупове долу, отколкото горе. Не беше оформена добре и на някои места имаше сняг, а на други — не, което я правеше да изглежда недодялана. Студът беше запазил доста. Виждах ръце и крака да стърчат от долната част, а на върха се подаваха глави.

Тук хората умираха още през лятото, но преди нещата да станат зле, телата бяха погребвани. Също така имаше и кремации, макар че вероятно приличаха на погребални клади. Всички спазвахме неписаните правила да не задаваме въпроси за такива неща. Не и ако не е много наложително.

Когато слънцето се скри и времето застудя повече, умряха още хора. Глад, болести, самоубийства. Телата се появяваха бързо, а останалите не знаеха какво да правят с тях.

Помислих си дали госпожа Несбит не беше в купчината. Познавах толкова много хора, които бяха починали, но в този момент се сетих само за нея. Възможно беше госпожа Несбит да се намира в покрита със сняг могила върху някое поле в покрайнините на града и ако мама научеше, това щеше да я убие. Тя беше нещо повече от съседка. Тя беше част от семейството ни.

Казах си, че не трябва да поглеждам, но разбира се, го сторих. Беше ми трудно да разпознавам лицата заради снега и разстоянието — все пак могилата беше по-висока от мен. Не видях госпожа Несбит, която вероятно беше кремирана, тъй като почина сравнително рано. За сметка на това видях госпожа Санчес, директорката на моята гимназия, а също и Мишел Уебстър, която познавах от пети клас, и братята Бийзли — две старчета, без много зъби в устата си, които обикновено стояха пред железарията, независимо дали времето беше хубаво, или лошо, и си бърбеха чрез някакъв техен таен код. Бяха наследници на Джедедая Хауъл, също като мама. Също като мен.

Сметнах, че трябва да изрека молитва за тези хора, да покаже уважението си към живота, който бяха водили, и онова, което всъщност бяха. Не знам много молитви и единственото, което ми дойде веднага на ума беше „избави ни от злото“, което не ми се стори подходящо. Вместо това казах „Съжалявам!“ силно и ясно, след което го повторих отново.

Можехме ние да сме на тяхно място. Трябваше да сме ние. Нямахме повече право от тези хора да останем живи на 11 май. Защо Мишел Уебстър да е мъртва, а аз не? Тя се справяше по-добре в училище. Имаше повече приятели. Въпреки всичко, ето ме мен, стоя пред мъртвото ѝ тяло.

Избави ни от злото. Изпрати ни при злото май е по-подходящо.

Качих се на колелото си, започнах да въртя педалите с всички сили и се озовах на черния път зад гимназията. От там поех към града, обратно към Хауъл Бридж Роуд, обратно към нашата къща и слънчевата стая.

Мама ми отвори вратата. Смятах, че ще бъде любяща и внимателна, но не се оказа така.

— Значи се върна — каза тя. — Не бях сигурна, че ще го сториш.

— Нямахме къде другаде да отида — отвърнах аз и се насочих към огъня, от чиято топлина отчаяно се нуждаех. — Момчетата... — започнах.

— Няма да се върнат? — рече мама.

— Как биха могли? — попитах я аз. — Мъртви са. Всички са мъртви.

Мама пребледня и за един миг си помислих, че ще се свлече на пода.

— Мат и Джон са мъртви? — изпищя тя.

— Не! — изкрещях в отговор аз. — Не Мат и Джон! — Представих си братята ми на могилата, представих си всички нас там и издадох звук, който дори не мога да опиша. Дойде някъде отвътре, от мястото, където крия гнева и мъката си, един звук, който никой не трябва да чува.

— Миранда! — Мама ме сграбчи и започна да ме разтърсва. — Миранда, как разбра? Някой ти каза ли?

— Видях ги! — изхленчих аз. — О, мамо, беше ужасно. Най-лошото нещо, което някога съм виждала.

— Къде? — попита тя. — Можеш ли да ме заведеш до там? Сега. Трябва да отидем веднага.

— Добре — съгласих се аз. — Но не се налага да ходиш, мамо. Не видях госпожа Несбит там. Сигурна съм, че не беше там.

— Госпожа Несбит? — учуди се мама. — Защо госпожа Несбит да е край реката?

— Не съм ходила край реката — обясних аз. — Мат и Джон натам ли... — дори не можех да завърша изречението.

Мама си пое дълбоко въздух.

— Мат и Джон — започна тя, — връщат ли се у дома?

— Как може да се връщат? — попитах аз. — Току-що каза... — все още не можех да го изрека.

— Не съм — възрази мама. — Помислих си, че ти го каза.

— Какво? — учудих се аз. — Какво съм казала? Прибрах се, а ти ми каза, че Мат и Джон няма да се върнат.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за братята си — нареди мама. — Не пропускай нищо.

— Заминаха във вторник — започнах да обяснявам аз. — Отидоха при река Делауеър, за да ловят карагьоз. Трябва да се върнат в събота. Това е всичко, което знам. Ти какво знаеш?

— Абсолютно същото — отвърна мама. — О, Миранда. Изкара ми акъла.

Изгледах я за миг, след което двете избухнахме в смях. Странно е: Хортън проспa всичките истерии, но когато ни чу да се смеем (трябва да призная, че и смехът ни беше доста истеричен), се събуди и напусна стаята. Това ни накара да се разсеем още повече.

— Какво искаше да кажеш за госпожа Несбит? — попита мама. — Какво говореше за нея, Миранда?

Замислих се колко ли ужасена е била мама при мисълта, че може повече да не види никого от нас. Сетих се за всички хора, които изгуби през изминалата година.

— Нищо — отвърнах аз. — Видях поле с много пресни трупове. Братята Бийзли бяха там. Това имах предвид, когато заговорих за момчетата. Госпожа Несбит вероятно не е. Поне се надявам да не е.

Мама кимна.

— Навярно навсякъде има такива гробове — каза тя. — По целия свят. Хайде, Миранда. Облечи си нещо по-топло, а аз ще ти направя

супа.

Изпълних нареждането. Дори си изядох супата. Но онова, което видях, ме наведе на мисълта — на вледеняващата и болезнена мисъл — че един ден, някъде, и ние ще станем част от планина от трупове, която се издига към мрачното небе.

12 май

— Мат и Джон ще се върнат утре — каза мама, сякаш като го повтаряше постоянно щеше да си гарантира, че братята ми ще се приберат. — Ще ни трябва място, на което да складираме рибата.

— Наистина ли смяташ, че ще донесат толкова много? — попитах аз.

Във фантазиите си, когато си позволявах да имам такива, си представях карагьоз с бяло вино, пълнени печени картофи и сотиран зелен фасул. Със салата за предястие и шоколадов мус за десерт. И мелба.

— Да се надяваме — отвърна мама. — Не ми се ще да си мисля, че ще мръзнат толкова дълго време и няма да хванат нищо.

— Освен настинка — изрекох и осъзнах, че мама би оценила шегата преди година, но не и сега.

Преди година. На 18 май щеше да стане една година, откакто астероидът удари Луната. На 12 май миналата година нямах никаква представа, че животът ми — че животът на всички — е на път да се промени. Преди една година най-големият ми проблем... Всъщност преди една година нямах никакви проблеми. Може би съм си мислела, че имам, но не е било така.

— Според мен мазето е най-доброто място — заяви мама. — Ще е достатъчно студено, поне докато осолим рибата.

Не обичам мазета. Не харесвам нашето, нито това на госпожа Несбит. Мои приятели имаха мазета, които бяха преустроени в семейни стаи или използвани за складове, но ние си имаме старомодно мръсно мазе. През лятото в него растат гъби, но мама се страхува, че са отровни, затова не ядем от тях.

Гъби. Добавих и тях към въображаемата ми вечеря, в която основното ястие е карагьозът. Все още замаяна от мисълта, добавих и шоколадова торта с фъстъчено масло.

Мама взе най-голямото ни фенерче и отвори вратата на мазето. Последвах я, за да докажа колко добра дъщеря съм. След случилото се

вчера все още имаше нужда от убеждаване, че наистина е така.

— О, не — каза тя, когато освети пода с фенерчето. Не че можеше да се види нещо. Отражението на светлината се върна към нас. Мазето беше наводнено.

— Май трябва да измислим друго място за карагьоза — заявих аз, като продължавах да смятам, че няма да има достатъчно риба, че да се притесняваме къде ще я складираме. — Какво ще кажеш за гаража?

— Не карагьозът е проблемът — каза мама, като безуспешно се опита да ме заблуди, при положение че само преди трийсет секунди точно той беше проблемът. — Трябва да почистим мазето. Не можем да го оставим наводнено.

— Предполагам, че помпата за мръсната вода е спряла да работи — рекох аз. — Заради всичкия този топящ се сняг, дъждове и липсата на ток. Защо да не оставим мазето наводнено? Поне докато Мат и Джон се върнат у дома?

— Не мислиш ли, че вече сториха достатъчно за нас? — попита мама.

В интерес на истината, не мислех така. Лично според мен двамата се бяха отправили на едно чудесно приключение, далеч от дома, далеч от мама, от слънчевата стая и от могилите с трупове.

— Виж — започнах аз, като се опитвах да звуча улегнала и разумна, а не като мрънкащо бебе, — водата е прекалено много за нас двете да я махнем.

— Ще използваме кофите, които намери — каза мама, според която нямаше проблем да се претърсват чуждите къщи, що се отнасяше до кофи и кръстословици. Тя направи няколко крачки надолу, след което се обърна към мен и каза: — Донеси сгъваемия метър. Намира се в шкафа с инструментите в кухнята.

Намерих го и й го занесох. Мама слезе по останалите стъпала и заби метъра във водата.

— Петнайсет сантиметра — каза тя. — Водата е дълбока петнайсет сантиметра.

— Не можем да я махнем всичката само двете — повторих аз.

— Защо не? — учуди се мама. — Да не би да имаш по-важна работа?

Внезапно „Ромео и Жулиета“ ми се стори много интересна книга.

— Ще донеса кофите — отвърнах, — но все още не ми е ясно как ще се справим.

— На мен също — призна си майка ми. — Донеси всички кофи и онази тенджерата, в която правехме супа. А, вземи и мопа. Вероятно ще ни потрябва.

— Какво ще кажеш да донеса и ботуши?

— Задължително — съгласи се мама. — И още едно фенерче, което да оставим на стъпалата.

Претърсих къщата за съдове, в които можехме да пълним вода, и за дрехи, които да ни пазят от нея.

— Правила съм това и преди — заяви мама, когато се върнах при нея с всичко, което открих. — Веднъж, когато помпата за мръсната вода беше отказала, и веднъж, когато протече бойлерът. Малко повече вода никого не е наранила, но не е добра идея да оставяме мазето в това състояние.

— Как ще изпразваме кофите? — попитах аз.

Мама се спря за момент.

— Ще ни отнеме цяла вечност, нали? — потърси съгласието ми тя. — Аз ще пълня кофите, а ти ще ги изливаш навън. Виж какво ще ти кажа. Отвори прозореца в кухнята, махни капака и изхвърляй водата през него. Не е най-добрият начин, но ще ни спести време.

— Ще се справяме по-добре, ако разполагаме с шест съда — заявих аз. — Ти ще можеш да пълниш четири, докато аз изпразвам два.

— Добра идея — съгласи се мама. — Отиди и донеси най-големите тенджери, които намериш.

Изпълних нареждането ѝ. През това време майка ми си обу ботушите и започна да пълни кофите. Докато обуя моите и сляза по стълбите, вече беше напълнила три от тях и тенджерата за супа. Взех двете кофи, пренесох ги от мазето до кухнята и изхвърлих водата навън. Тръгнах обратно и си помислих, че това е най-тъпото нещо, което съм правила през последната една година, дори през целия ми живот.

От друга страна, това начинание заемаше вниманието на мама — не стоеше постоянно на вратата в очакване Мат и Джон да се завърнат. За мен пък беше разсейване от мислите ми за купчини с мъртви тела.

Не ми отне повече от шест курса, за да ме заболят краката и гърбът. Бях сигурна, че дори и след тях, ако отново измерехме с метъра

нивото на водата, тя отново щеше да е петнайсет сантиметра.

Мама продължаваше да работи, без да се оплаква, макар че със сигурност и нейното тяло я болеше толкова, колкото и моето, от навеждането с тенджерата, за да я напълни с вода, която след това да излее в кофата.

От половин час се трудохме мълчаливо, единствените звуци край нас бяха плискането на водата и стъпките ми по стълбището на мазето. Мислех си да изразя мнението си колко тъпо е всичко това, но сметнах, че не е редно. Вместо това реших да се пошегувам със ситуацията.

— Истинска загуба е, че не можем да оставим водата да замръзне — казах аз. — Така щях да си направя закрыта ледена пързалка.

Мама се изправи и се протегна.

— Липсва ли ти пързаянето? — попита ме тя.

В сравнение с какво? — помислих си. — *Храна? Приятели? Татко?* Вместо това изрекох само:

— Малко. Харесваше ми да се пързялям на езерото тази зима.

— А на мен ми харесваше да те гледам как го правиш — каза мама. — Не кавай на братята си, защото се забавлявах да гледам как Мат бяга, а Джон играе бейзбол, но определено пързаянето ми беше най-любимо от трите. Скъса ми се сърцето, когато се наложи да се откажеш.

— Моето също — отвърнах аз.

— Понякога си мисля за всички неща, които имахме и изгубихме — започна мама. — Твоето пързаяне. Лъки, котката ни преди Хортън. Дори родителите ми, които починаха толкова рано в моята младост. Може би изгубихме нещата, които обичахме тогава, за да можем да изгубим всичко останало сега.

— Не сме изгубили всичко — отвърнах аз и взех кофите от ръцете ѝ. — Все още имаме самите нас, къщата и Хортън. Както и наводнено мазе, и болки в гърба.

— Нямаше ли такъв гръцки мит? — попитах при един от курсовете ми. — За някакъв, който трябвало да изпразни океана с лъжица, и тъкмо щял да приключи, когато заваляло за четиридесет дни и четиридесет нощи?

— Ако няма, трябва да измислят — отвърна мама. — От колко време работим?

— От прекалено много — казах и погледнах часовника си. — Вече повече от час.

Мама отново се протегна.

— Прекарах четиринайсет часа родилни мъки с Мат — сподели тя. — Онова беше по-лошо.

Помислих си колко невероятно ми звучи да срещна някой мъж, да се влюбя в него, да се ожения и да имаме бебета. Особено след като щях да прекарам целия си живот в мазето, където в не особено далечното бъдеще щях да се превърна в гъба. Надявах се да съм от отровните.

Не знам още колко дълго работихме, докато не осъзнах следното: мама знаеше, че изпълнението на тази задача е невъзможно, но не й пукаше. Това беше удачно извинение да ме възпре да изляза навън и да претърсвам чужди къщи. Единственото забавление от месеци насам, и тя беше решена да ми го отнеме, дори това да значеше да ме заключи в мазето и да ме кара да изсипвам кофа след кофа.

Добре де, не бях заключена. А и мама се трудеше също толкова усърдно, колкото мен. Дори по-усърдно. Въпреки това извинението беше достатъчно удобно, за да ме държи под око.

Като се имаше предвид, че предния ден избягах от вкъщи като седемгодишно дете, може би имаше право. Но сега можех да обикалям на колелото си из града и да търся отоплителни уреди, кутии с оризов пилаф и наполовина използвани рула тоалетна хартия.

Мат и Джон ги нямаше от пет дена, а аз изчезнах само за пет часа от полезрението ѝ и получих това.

Забавно е. Пиша тези неща, защото така ги чувствам, и макар да знам, че се държа детински, съм убедена, че съм права. Може би не сто процента права, но някъде там. Ако не се бяхме заели с мазето, мама щеше да ми намери някаква друга работа в къщата. Искаше да съм ѝ подръка и наводнението ѝ осигури много добро оправдание, за да го стори.

Всичко това, разбира се, развали още повече настроението ми, но продължих да вземам кофите от нея и да ги нося горе, където да ги изхвърлям през прозореца, защото вече изиграх своята роля на седемгодишна бегълка вчера и онова, което получих за награда, беше могила от мъртви тела, която щях да помня, докато не станех част от нея.

След известно време се наложи да спра.

— Ще си почина няколко минути — съобщих аз. — Ще отида да проверя Хортън и да изхвърля пепелта от печката.

— Аз ще остана тук — отвърна мама. — Кача ли се горе, повече няма да се върна.

Това ми звучеше като чудесна причина да се разкараме от тук, но когато мама е в подобно настроение, не трябва да се карам с нея. Взех кофите, изпразних ги, върнах ѝ ги и отидох да проверя Хортън. Поточно купичката му с храна. От снощи почти не беше хапвал, което започна да ме тревожи.

Почистих котешката му тоалетна, а след това и печката. По принцип това бяха задължения на Джон. Купчината с пепел навън се беше примесила със снега през последните месеци и сега, когато почти се беше стопил, тя се беше превърнала в голяма кашкава смес. Вероятно убиваше всички растения около себе си, макар че поради липсата на слънчева светлина те, така или иначе, бяха мъртви.

Постоях навън известно време и си мислех за пепелта, слънцето и смъртта, след което се затътрих към къщата, стигнах до вратата на мазето, въздъхнах звучно, за да разбере мама каква мъченица съм, и заслизах по стъпалата, като очаквах да я видя долу, заобиколена от пълни кофи, които ме чакат да ги изпразня.

Само дето мама не беше заобиколена от нищо. Тя лежеше с лицето надолу във водата.

Първата ми мисъл беше: „Мъртва е! Тя е мъртва и аз я убих“. За секунда застинах от ужас и вина. Вероятно беше припаднала и се беше проснала по лице във водата. Човек може да се удави в петнайсет сантиметра също толкова успешно, колкото и в два метра.

Казват, че миг преди смъртта целият ти живот преминава пред очите ти. Не знам за нея, но пред моите премина целият ѝ живот. Всичките ѝ надежди. Всичките ѝ страхове. Всичкият ѝ гняв.

Моментът изчезна също толкова рязко, колкото се и появи, и аз хукнах надолу по стълбите, за да я извадя от водата. Аз съм плувкиня. Ходила съм на курсове за спасители. Не се бях размотавала много дълго време навън, така че доколкото можех да преценя, мама беше припаднала около пет секунди преди да се появи.

Издърпах я от водата и ѝ направих изкуствено дишане, докато започна да диша сама.

Щом се уверих, че е жива и в съзнание, я изтеглих нагоре по стълбите, през кухнята и накрая в слънчевата стая. Мама продължаваше да кашля, но поне не беше умряла по един глупав и безсмислен начин.

Искаше ми се да ѝ се разкрещя, да ѝ кажа никога повече да не прави така, но вместо това изтичах за кърпи. Мама трепереше прекалено много, за да успее да се съблече сама, така че го сторих аз. Толкова е слаба. Яде по-малко от всички ни, така че да има повече за нас.

Подсуших я, но тя продължи да трепери. Стоплих малко вода на печката, измих я с една гъба и отново я подсуших. Намерих чисти дрехи, които да ѝ облека, още едни чорапи и палто, независимо че слънчевата стая е сравнително топла. Увих я в одеяло, след което използвах едно от последните ни пакетчета, за да ѝ направя чай. Хортън се качи в скута ѝ и тя започна да го гали, докато двамата се успокоиха.

— Не знам какво се случи — каза тя. — Бях си наред, докато те чаках, и тогава сигурно съм припаднала.

— Няма значение — уверих я аз. — Намерих те. Сега си добре.

— Дали щях да умра? — попита ме мама. — Наистина ли щях да умра по този начин? След всичко, което преживяхме, дали щях да умра така?

Бях сигурна, че задава тези въпроси на самата себе си, затова не отговорих нищо. Поне спря да трепери, което ми беше достатъчно.

Никоя от нас не спомена отново мазето. Нека къщата потъне в земята. Мама успя да избегне могилата от трупове още един ден, което беше единственото важно нещо.

13 май

Мама се беше превърнала в кълбо от нерви, докато чакаше завръщането на Мат и Джон. Постоянно гледаше часовника си, все едно бяха закъснели да се приберат след вечерния час.

Аз също се притеснявах. Тези няколко дни без тях не бяха особено приятни.

Поне мама не ме накара да се върнем в мазето. Страхувах се, че може да го стори, за да сме заети с нещо, докато чакаме. Вместо това разгръщаше един от романите, които бях взела без разрешение. Днес е събота и не се налага да пиша домашни, но въпреки това се преструвах, че чета учебника си по история.

По едно и също време двете чухме звука от техните колела, от смеха им. Стигнах до вратата първа, отворих я и ги изчаках да се приближат до прага, за да мога да ги прегърна и никога повече да не им позволявам да ни напускат.

Всичко в този момент се промени. Завинаги.

Първи вървеше Джон с чувал, пълен с риба. Втори беше Мат, който изглеждаше по-щастлив дори и от деня, в който го приека в „Корнел“. И до него, хванато за ръката му, имаше момиче.

— Запознайте се със Сил — каза Мат. — Съпругата ми. — По-големият ми брат се ухили. — Харесва ми как звучи — продължи той. — Сил. Моята съпруга.

— Твоята съпруга — повтори мама и очевидно не й харесваше как звучи това. — Мат, Джон, влизайте вътре. Миранда, вземи чувала и го остави в гаража. Ще се заемем с него по-късно.

— Има още един — обяви Джон. — Ще дойда с теб, Миранда.

— Чудесно — казах аз, взех чувала от малкия ми брат и тръгнах към колелото му. Джон взе втория, той беше също толкова пълен, колкото и първият, и заедно се запътихме към гаража.

— Съпруга? — прошепнах аз. — Какво става? Коя е тази?

— Бяхме в един мотел — заобяснява с такъв ентусиазъм Джон, все едно щеше да се пръсне, ако не го стореше. — Случи се през

втората нощ от престоя ни там. Навсякъде има празни мотели. Просто си намираш стая и се настаняваш в нея. Знаеш ли, че в тях има врата, която води до стаята, точно до твоята? Чухме там някакъв мъж да крещи на момиче. Стори ни се, че я бие. Мат разби вратата, влетя вътре, сграбчи момичето и каза на мъжа да си свали ръцете от нея, ако не иска да пострада.

— Мат е направил това? — учудих се аз. — И това момиче е било Сил?

Джон кимна.

— Доведе я в нашата стая. Събрахме си багажа и се преместихме на горния етаж. Мъжът можеше да ни намери, но той се държеше все едно не му пука, че отвеждаме Сил. Каза, че цялата е наша. И наистина го мислеше, защото на следващия ден ловеше риба край реката и ни поздрави, сякаш бяхме стари приятели. Сил не изглеждаше изплашена от него, но не мисля, че се плаши лесно. За всеки случай на следващата вечер си намерихме друг мотел, където да нощуваме.

Брат ми млъкна за момент.

— Сил каза да си намеря стая само за мен, за да могат да останат сами. Това се случи в четвъртък вечерта. Вчера се върнахме при реката и Мат каза, че двамата със Сил са се вrekli един на друг пред очите на Бога и са се оженили. Имаше един човек край реката, чиято жена починала преди месеци. Той свали годежния си пръстен и го даде на Мат да го сложи на пръста на Сил. Малко ѝ е голям и постоянно ѝ пада.

— Мама ще го убие — казах аз.

Джон кимна.

— На Мат не му пука — заяви той. — Полудял е. Всички са полудели, Миранда. Край реката е страхотно, защото е пълно с хора, с които си говорихме за разни неща от рода на това, как НАСА трябва да измисли начини да се отглеждат растения без слънчева светлина, така че да има храна за всички, но ти става ясно, че всички са полудели. Всеки път, в който някой хванеше риба, хората започваха да пеят и да играят, като че ли е спечелил от лотарията.

— Харесваш ли я? — попитах аз.

— Така мисля — отвърна Джон. — Говори с мен, все едно ѝ е интересно. С всички говори така. Докато се прибирахме, двамата разговаряхме. С Мат се возеха на неговото колело, а аз на моето. Мат

постоянно пееше и си свиркаше, но аз и Сил си говорехме. Разказах ѝ за теб, за мама, за татко, за Лиза и за Хортън. Говорихме си за бейзбол, но тя не знаеше нищо за него.

Трябваше да се връщаме към къщата, но имах още куп въпроси.

— Откъде е тя? — попитах аз. — Сподели ли ти?

Джон поклати глава.

— Почти през цялото време говорех аз — отвърна той. — Вероятно е казала на Мат. Няма как да се ожени за нея, ако не я познава добре.

Имах чувството, че има голяма разлика между това, да се вречеш на някого в мотелска стая, и наистина да се ожениш, но за Мат очевидно не беше важно.

— По-добре да влизаме вътре — прошепнах аз. — Преди мама да ги разведе.

Джон се разсмя нервно. Предполагам, че си е мислел абсолютно същото нещо от вчера сутринта.

— Върнахте се — констатира майка ни, когато двамата с по-малкия ми брат влязохме. — Тъкмо си говорехме. Сил е доста интересно име. Съкратено ли е от нещо?

— Не е истинското ми име — отвърна момичето. — Идва от Силвия Плат^[1], поетесата.

— Знам коя е Силвия Плат — каза мама.

В този момент погледнах към Сил и разбрах защо Мат се беше влюбил в нея. Тя е прекрасна. Вече всички сме слаби, но тя изглежда преднамерено слаба, като фотомодел. Все едно целият свят се приближаваше към своя край, само и само за да може човек да забележи скулите ѝ. И косата ѝ. Никой от нас не е с дълга коса, тъй като ги отрязяхме преди месеци, защото нямаше как да ги поддържаме чисти. Косата на Сил е сплетена на плитка и се спуска до кръста ѝ. Макар пепелта във водата да прави всичко да изглежда мръсно, някак си косата и дрехите ѝ са чисти. Или поне по-чисти от това, на което сме свикнали.

— Сил е чудесна — каза Джон. — Тя изчисти рибата. — Брат ми се наведе и погали Хортън, който беше единственото щастливо същество в стаята. Вероятно миризмата на риба, която се носеше от Джон, беше една от причините за това.

— Много мило от твоя страна, Сил — похвали я мама. — Съмнява ме Миранда да е изгаряла от желание да чисти риба.

Даже не се бях сетила, че се налага да го правя.

— Мазето е наводнено — подхванах аз. — Двете с мама се опитахме да го подсушим вчера, но работата беше прекалено много за нас.

Никой не изглеждаше заинтересуван от това.

— Смятам да взема матрака от дивана — заяви Мат. — Ще го преместя в моята стая за Сил и мен. С малко разместване на мебелите, ще се побере на пода.

— Намерих една електрическа печка — съобщих аз. — Можете да я оставите включена и когато дойде токът, стаята ще се стопли.

— Това ще е страхотно — съгласи се Мат. — Благодаря ти, Миранда.

— Преместихме дървата в килера — споделих аз. — Мислехме да използваме трапезарията и кухнята като спални. Може би така ще ви е по-добре.

— Не, ще имаме повече лично пространство в моята стая — настоя Мат.

Мама приличаше на вулкан, който всеки момент предстоеше да избухне.

— Изричането на няколко думи не ви прави женени — каза тя.

— Разбира се, че ни прави — отвърна по-големият ми брат. — Точно това са били клетвите винаги — просто няколко думи. Вярно, аз и Сил не разполагахме със свещеник, шаферки и ориз, но това не ни прави по-малко женени. Не и в този свят, мамо. В него никой няма шаферки.

— В понеделник може да отидат в кметството, мамо — каза Джон. — Кметът може да ги ожени, ако е там.

— Джон, не се меси в това — сопна се майка ни. — Както и ти, Миранда.

Малко е трудно човек да стои настрана от тези неща, когато всички се намират в една и съща стая.

— Хайде, Джон, да приготвим стаята на Мат — казах аз.

— Да не си мръднала от тук! — скара ми се мама. — Мат, ти и Джон ще спите в трапезарията. Миранда, Сил и аз ще си делим слънчевата стая.

— Не — възрази по-големият ми брат. — Сил не е някоя улична котка, която съм намерил на пътя. Ние се оженихме и смятаме да сме женени до края на дните ни. Приеми го или ще си тръгнем.

Спомних си как избягах преди два дни, колко лесно е да се изгуби човек завинаги, колко лесно е да свърши като поредното мъртво тяло върху могилата от трупове.

— Не си тръгвай — казах аз. — Мама не желае да си тръгваш. Знаеш това, Мат.

Майка ни видиша дълбоко, все едно натикваше лавата обратно в тялото си.

— Сил — започна тя, — моля те да разбереш, че проблемът не е в теб. Сигурна съм, че си много мило момиче. Ако Мат те беше довел в дома ми при други обстоятелства, при нормални обстоятелства, щях да съм изключително щастлива.

— Обстоятелствата са напълно нормални — заяви по-големият ми брат. — Вече цяла година са такива. Мамо, Сил е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Чувствам се жив. Даже не знам дали няма да съм умрял след шест месеца. Колкото и време да ми остава, смятам да го прекарам с нея.

— Какво ще кажеш ти, Сил? — попита мама. — Изпитваш ли същото?

Момичето я погледна право в очите.

— Нямам нищо — каза то. — Семейството ми го няма. Всичко, което смятах за важно, го няма. Мат казва, че ме обича. Как мога да не обичам някого, който ми казва, че ме обича?

Спомних си за мъжа, с който е била Сил. Зачудих се дали и той ѝ е казал, че я обича, и дали тя го е обичала, защото той ѝ е казал така.

— Няма да си мъртъв след шест месеца — каза мама на Мат. — Никой от нас няма да е. Очевидно е, че не мога да се преструвам, че съм щастлива от всичко това. Отдавна спрях да очаквам от вас да ми вярвате. Не искам Мат да си отива и не искам да ме заплашва, че ще го стори всеки път когато се скараме. Ние сме семейство. — Мама млъкна за миг. — Сега семейството ни се увеличи с още един член. Лично аз предпочитах шаферки и ориз и предупреждение, но нещата невинаги са такива, каквито ги искаме. Тази вечер ще ядем риба и ще отворим кутията с оризов пилаф, която Миранда намери. И зелен фасул. Истинско сватбено угощение.

Мат стана и прегърна мама.

— Сигурен съм, че ще заобичаш Сил — каза той. — Сигурен съм. Като собствена дъщеря.

Като се имаше предвид, че с мама постоянно се карахме, едва ли подобна съдба беше най-доброто нещо за съпругата на брат ми.

---

[1] Силвия Плат (1932–1963) — американска писателка и поетеса. Съпруга на английския поет Тед Хюз. Страда от тежка депресия и прави няколко опита за самоубийство. — Б.пр. ↑

14 май

Прекарахме по-голямата част от деня в изгребване на водата от мазето. Редувахме се кой да пълни кофите и да ги изпразва. Беше един дълъг, отвратителен, мръсен ден. Токът така и не дойде, което не ни помагаше по никакъв начин.

За сметка на това се случиха две неща. Сил работи също толкова усърдно, колкото и самите ние. И не пяхме, което предполага, че не сме луди.

15 май

Мат и Сил отидоха с колелата до града, за да вземат нашата храна и да попитат дали може да вземат повече, тъй като имаме нов член в семейството, и да помолят кмета да я направи още по-официален член на същото това семейство.

Джон и аз изявихме желание да отидем с тях.

— Мога да ти бъда шаферка — казах на Сил — и да направя мама щастлива.

За съжаление, онова, което направи мама щастлива, беше да ни накара да си пишем домашните вкъщи. Дори по-официалният сватбен ден на брат ни не беше основателна причина да зарежем алгебрата и Шекспир.

За сметка на това мама не ни надзираваше. Прекара целия ден в чистене на спалнята на Мат. По-големият ми брат беше прекалено нетърпелив, за да го стори преди нея.

— Трябва пак да тръгнем по къщите — казах на Джон. — Сега, когато Сил е с нас, ще имаме нужда от повече тоалетна хартия.

— Както и от още едно колело — допълни брат ми. — Хората оставят толкова много хубави неща.

— Предполагам, че не са оставили пържоли — бях сигурна в това. — Омръзна ми карагьозът.

— Как си мислиш, че се чувствам аз? — попита Джон. — Последната седмица ядем само от него.

Присъствието на Сил така ме разсея, че въобще не се бях замисляла какво щеше да яде тя. Наистина, карагьозът беше нещо много различно. Вместо да си поделяме консерва от това или консерва от онова, сега си поделяхме консерва от това или консерва от онова и риба. Само дето карагьозът щеше да свърши в един момент и тогава пак щяхме да сме на консерва от това или консерва от онова. И с още едно гърло за хранене.

Тези мисли занимаваха ума ми много повече от „Ромео и Жулиета“.

Мат и Сил се върнаха.

— Кметът не беше там — заяви по-големият ми брат. — Господин Дануърт ще му предаде да дойде следващия понеделник, така че ще отидем пак тогава.

— Какво стана с храната? — попитах аз. — Ще ни дадат ли още една торба?

— Не и тази седмица — отвърна Мат. — Може би следващата, ако има достатъчно. Това няма значение. Двамата със Сил ще си поделим моята храна.

— Не — възрази мама. — Тя е член на семейството, така че всички ще делим.

— Добре, мамо — съгласи се Мат. — Но не искам вие да ядете по-малко, за да има повече за нас.

— Ще поделяме всичко — казах аз и се замислих какво ще е това „всичко“, когато карагьозът свърши. О, да. Вече свикнах постоянно да съм гладна.

— Можем да се върнем при реката утре — предложи Джон. — Аз, Мат и Сил, така ще хванем повече риба.

— Налага се — съгласи се по-големият ми брат. — Не знам още колко време ще има карагьоз, така че трябва да хванем колкото се може повече. Сил и аз ще отидем. Джон може да остане тук с теб и Миранда.

— Мен никъде не ме вземате — оплаках се аз.

— Джон, ти ще отидеш с Мат — каза мама. — Сил ще си остане у дома с мен и Миранда, за да се опознаем по-добре.

— Мамо — възрази по-големият ми брат, звучеше също като мен. Предполагам, че хленченето ни е семейна черта.

— Всъщност идеята е добра — каза Сил. — Освен това ще хванеш повече риба, ако не се разсейваш.

Джон се разкикоти. Мат изглеждаше така, все едно не можеше да реши кого да убие първи.

— Ще тръгнем утре рано сутринта — каза той. — Ще се върнем в сряда вечерта.

— Не — възрази мама. — Останете до петък. Джон е пълна скръб по алгебра, а колкото повече стоите там, толкова повече риба ще донесете у дома.

— Мамо — започна Мат, — може ли да обсъдим това насаме?

— Няма какво да обсъждаме. Ти и Джон сте по риболова. Сил и Миранда може да обикалят квартала и да търсят кутии с оризов пилаф. Аз ще стоя тук и ще се тревожа за всички ви. Това е правилното разпределение на задачите.

Сил избухна в смях, но когато никой не се присъедини към нея, замлъкна.

— Хайде де, Мат — започна Джон, — по-добре да хванем повече риба, преди отново да се върнем към цепенето на дърва.

За момент изпитах съжаление към по-големия ми брат. В един нормален свят нямаше да му се налага да остави съпругата си, за да ходи да лови риба с братлето си. Само че в един нормален свят нямаше да се врене във вярност на непознато момиче, ден след като я е срещнал. Поне така мисля аз.

— Тръгваме утре сутринта — заяви Мат. — Ще се върнем в петък. След това аз и Сил никога вече няма да се разделяме. Ясно ли е?

— Не чувам никой да предлага нещо друго — отвърна мама.

Този път Сил не посмя да се засмее.

Значи, утре братята ми щяха да отпътуват отново. Кой знае? Този път може да се върнат със съпруга за Джон.

16 май

Аз и Сил тръгнахме на лов по къщите веднага след закуска. Предполагам, че се радваше да бъде далеч от мама. Поне аз бях.

— Мат ми каза, че си водиш дневник — каза Сил, докато карахме колелата си надолу по пътя.

— Аха — отвърнах аз. — Само за мен. Никой друг не го е чел.

— Знам — каза тя. — Малко ми е странно, че някой пише за мен.

— Никога ли не си си водила дневник? — попитах аз.

— Само веднъж, докато още бях на училище. Но просто си измислях разни неща.

— Защо? Не искаше хората да разбират какво ти се случва в действителност ли?

— Нищо не се случваше — отвърна Сил. — Никога нищо не се случва. Освен това имах чувството, че ако запиша на хартия мислите си, те вече няма да бъдат само мои.

Никога не се бях замисляла над това, а и не ми се искаше да го правя. Мама, Джон и Мат уважаваха личното ми пространство, или поне що се отнасяше до дневниците ми. Друго лично пространство просто не ни остана. Чувствах се странно да си делия слънчевата стая с Джон, но не и с Мат. Без него ми се струваше някак си празна.

— Не мога да се нарадвам на косата ти — признах си аз. — Колко е дълга. Колко е красива.

— Косата е преимущество — отвърна Сил. — Трябва да си пуснеш и ти.

— Може би някой ден. — Някой ден, когато водата нямаше да е сива.

За известно време карахме колелата в мълчание. Очаквах Сил да ме обсипе с въпроси, както Джон ми сподели, че прави. Явно не бях толкова интересна, колкото бейзбола.

Нямаше значение. Когато започнахме да претърсваме къщите, видях колко е добра спътницата ми в някои неща. По настояване на мама минавахме всяка от сградите заедно, но благодарение на Сил не си губехме времето. Претърсихме дванайсет къщи, от мазето до тавана, сантиметър по сантиметър, включително гаражите и пристройките към тях. Не открихме кой знае какво, както и не празнувахме при всяко откритие. Не запявахме на всяко полуизползвано руло с тоалетна хартия.

Намерихме две електрически печки и всяка от нас взе по една към къщи. Ако токът някога се появеше отново, щяхме да успеем да стоплим кухнята и трапезарията.

Когато се прибрахме, се качих в стаята ми и скрих всичките си дневници в задната част на моя килер. В тях се намираха моите мисли и исках това да си остане така.

17 май

Щеше ми се Сил да не беше споменавала дневниците ми. Не мога да виня Мат, че ѝ е споделил, но наистина ми се искаше да не го беше правил.

Пиша това в кухнята, като използвам една от светещите химикалки, които Джон ми намери. Мама спи в слънчевата стая, но така или иначе, тя никога не ме е притеснявала. Писала съм в дневника си месеци наред, а семейството ми се е намирало в същото помещение. Знам, че Сил е в стаята на Мат и вероятно спи, но се чувствам така, все едно някой наднича над рамото ми.

Миналото лято, по време на пътуването си на запад, ни посетиха татко и Лиза. С шестима ни у дома се чувствах доста по-уединено, отколкото само с нас трите.

Нямам какво друго да напиша, освен че тези дневници са мои и предназначени само за моите очи.

18 май

Днес е първата годишнина от сблъсъка на астероида с Луната.

Преди една година бях на шестнайсет, второкурсничка в гимназията. Мат беше първи курс в „Корнел“, а Джон в средното училище. Татко и Лиза ме помолиха да стана кръстница на още нероденото им тогава бебе. Мама работеше върху книгата си.

Знам, че постигнах много през изминалата година, но тази сутрин се събудих с мисълта за всичко, което бях изгубила. Не, така не е правилно. Не всичко, а всички. Вече нищо няма значение. След известно време свикваш със студа, с глада и с живота на тъмно.

Не можеш да свикнеш обаче да губиш близките си. Или ако това е възможно, не искам да го изпитвам. Толкова много хора, хора, които обичах, изчезнаха от живота ми миналата година. Някои от тях умряха, а други се преместиха. Почти няма значение кое от двете е. Тези, които ги няма, ги няма.

Лежах си на матрака в слънчевата стая, мислех си, че днес е първата годишнина и че трябва да споделя този факт с мама. Знам коя дата сме заради дневника ми, макар календарите да изчезнаха с всичко

останало през изминалата година. Някак си свързах годишнината с могилата от мъртви тела — тя е от онези неща, които пазиш само за себе си.

Единственото, което ми донесе изминалата година, беше снаха. Тази сутрин на закуска (поделихме си една консерва със сладки картофи, а не закуската, която имах преди една година) Сил повдигна темата.

— Днес е първата годишнина — каза тя.

— На кое? — попита мама. — Оу, мина една седмица, откакто ти и Мат се врекохте един на друг. Той ще се върне утре и тогава можете да празнувате.

— Не, мамо — намесих се аз. — Днес е първата годишнина от онова събитие. Случи се точно преди една година.

— Само година ли е изтекла? — учуди се мама. — Как минава времето, когато се забавлява човек.

— Осемнайсети май — каза Сил. — Откакто съм тук, следя дните. Чувствам, че трябва да направя нещо важно на този ден.

— В какъв смисъл важно? — попита аз. — Преди една седмица се омъжи. Трудно е да направиш нещо по-важно от това.

— Нещо по-мащабно — отвърна Сил. — Може би жертвоприношение на богинята на Луната.

— Не и първородния ми син — каза мама. — Не е на разположение.

Сил се разсмя.

— Нямам намерение да пожертвам Мат — отвърна тя. — Но трябва да има нещо, от което можем да се откажем. Нещо, което е значително и което Диана ще приеме.

— Диана е богинята на лова — каза мама. Винаги ме е изумявала, че знае подобни неща.

— Също така е богиня и на Луната — допълни Сил и доказа, че притежава също толкова безполезна информация, колкото и майка ми. — Аполон, богът на Слънцето, е неин брат.

— Може би на него трябва да предложим жертвоприношение — казах аз. — Нуждаем се от слънчева светлина много повече, отколкото от лунна.

Сил поклати глава.

— Всичко започна с Луната — обясни тя. — Трябва да започнем от нея.

Огледах се наоколо в слънчевата стая. Хортън спеше до печката на дърва. През последните две седмици беше изтънял още повече, но нямах абсолютно никакво намерение да го предлагам на никоя богиня.

— Може би колекцията от бейзболни картички на Джон? — вметнах аз. — Диана може да хареса младия Мики Мантъл^[1].

— Не — възрази Сил. — Жертвоприношението трябва да бъде направено от нас. Ние сме слугините на Диана.

— Добре де — съгласих се. — Ще дадем на богинята малко риба.

— Не — възпротиви се мама. — Нуждаем се от тази риба. Диана може сама да си намери храна.

Сил ни изглежда.

— Какво цените най-много? — попита тя.

— Децата ми — отговори мама. — След тях дома ни. А те са недостъпни за Диана, Аполон или кой да е друг бог.

— Дневниците ми — предложих аз.

— Не — каза мама. — Те също са неприкосновени.

Имах смесени чувства за всичко това. Госпожа Несбит изгори всичките си писма, преди да умре. Не че самата аз планирам да умра в близкото бъдеще, но ако изгоря дневниците си, няма да се тревожа, че Сил ще ги прочете.

— Нямам нищо против — казах аз.

— Аз обаче имам — отсече мама. — Твоите дневници са единственият запис за съществуването на това семейство. Те са единствената ни връзка между миналото и бъдещето. Няма да ти позволя да ги унищожиш. Не и при такива обстоятелства.

— Не притежавам нищо друго — отвърнах аз и осъзнах колко жалък е животът ми, щом не притежавах нищичко, което да си струва да принеса в жертва на богиня, която само преди десет минути не знаех, че съществува. — О, имам някои купи от времето, когато се пързях. Може би на Диана ще ѝ харесат.

— Само една купа — нареди мама. — Онази за третото място. Грозната.

Прибягах нагоре по стълбите към моята стая и намерих споменатия трофей. Взех го в ръце и се сетих за състезанието, на което

го спечелих. Тогава паднах два пъти. Ако бях паднала само веднъж, можеше да взема второ място, но момичето, което спечели, беше наистина добро и просто нямаше как да стана първа.

Бях на десет тогава. Мама и татко бяха там и даже татко, който обичаше да окуражава трима ни в спортовете, с които се занимавахме, можеше да види разликата между мен и момичето, което спечели. На път за вкъщи, вместо да ми говори как трябва да тренирам повече и по-сериозно, ми каза, че се гордее с мен, как на два пъти съм се изправила след паданията и съм продължила да се пързалям за медала.

Държах купата и си спомнях какъв беше животът, докато мама и татко все още бяха женени, как тогава си мислех, че най-лошото нещо, което може да се случи, е да падна по време на състезание. Бях толкова млада, толкова глупава и разстроена, че двете падания ми бяха коствали среброто.

Върнах се в слънчевата стая, където мама и Сил продължаваха да говорят за церемонията.

— Не мога да повярвам, че си съгласна с всичко това — казах на мама.

— Не виждам защо да не съм — отвърна тя. — Правила съм и по-глупави неща в колежа. Взех решение да пожертвам първия си договор за книга. Стойте тук, аз ще отида да го потърся.

Оставих купата на пода и седнах на моя матрак.

— Майка ти е невероятна — каза Сил. — Мислех си, че ще се направи на много праведна и ще ни каже да не се занимаваме с езически ритуали, ако ме разбираш какво искам да ти кажа.

Свих рамене.

— Не мисля, че мама вярва в нещо вече — споделих аз. — А и едва ли някоя от вас си мисли, че Луната ще се върне на мястото си само защото ще ѝ принесем в жертва една грозна купа.

— Купата ти е красива — каза Сил, приближи се до трофея ми и го взе. — Навярно си била много горда, когато си я спечелила.

— Не особено — отвърнах аз. — Договорът за първата книга на мама е много по-голяма жертва. Първа книга, първороден, подобни неща.

— Аз също трябва да се откажа от нещо — каза Сил.

— Не дойде с много багаж — отбелязах аз.

Съпругата на брат ми се разсмя.

— Не нося много, когато пътувам — отвърна тя.

— Сигурна съм, че Диана ще те разбере. Освен това ще е толкова омагьосана от купата ми, че няма да забележи нищо друго.

— По-добре да забележи договора ми — каза мама и се присъедини към нас. — Поне тя трябва да оцени колко бързо го открих. Може и да не ти се вярва, Сил, но преди бях много организиран човек.

— Знам какво мога да предложа. — Очите на съпругата на брат ми светнаха. — Косата ми.

— Не! — изревах аз. — Не можеш да отрежеш косата си. Тя е преимущество.

— Вече не ми трябва — отвърна Сил. — Мат обича мен, а не косата ми. Добре де, не просто косата ми. Къде е ножицата ви?

— Мислиш ли, че трябва да го правиш? — попита мама. — Косата ти е толкова красива.

— Такава е и купата на Миранда — отвърна Сил. — Както и твоят договор. Те са все неща, които са от значение. Къде държите ножицата?

Мама заклати глава, но аз отидох и ѝ я донесох.

— Няма да мога да отрежа плитката ти — констатирах аз. — Прекалено е дебела.

— Не се тревожи — каза Сил и разплете косата си. Взе ножицата от ръцете ми и започна да реже. Когато приключи, косата ѝ не приличаше на нищо, също като моята и тази на мама, но скулите ѝ се очертаваха още по-добре.

Животът наистина е нечестен.

— Сега какво? — попита мама. — Не можем да изгорим купата на Миранда.

— Хайде да заровим всичко — предложи Сил. — Сигурна съм, че Диана ще ни разбере.

Не бях много убедена в това. Последното нещо, което желях, беше Луната да се приближи още повече поради някакво малко недоразумение.

— Имам торбичка за подаръци някъде — каза мама. — Остана от Коледа. Не от последната Коледа. Държа си панделки в нея. Стойте тук, ей сега ще я донеса.

— Отивам в банята да се погледна на огледалото — заяви Сил.
— От години не съм имала къса коса.

Хортън и аз останахме в слънчевата стая, докато се върнат. Котаракът ни не изглеждаше особено заинтересуван от жертвоприношения, така че не го попитах дали ще пожертва любимата си мишка играчка.

Мама и Сил се завърнаха. Първо сложихме купата в торбичката, договора около нея и най-накрая натъпкахме косата на съпругата на Мат.

— В гаража имаме лопата — каза мама. — Миранда, отиди да я вземеш и двете можете да заровите всичко до прозореца. Аз ще остана вътре на топло.

— Ела с нас... — започна Сил и спря по толкова смешен начин, че двете с мама разбрахме веднага какъв е проблемът.

— Наричай ме Лора — каза майка ми. — Благодаря ти за поканата, но предпочитам да наблюдавам от тук.

Отидох до гаража и взех лопатата. Сил излезе навън с торбичката. Избрахме място, на което мама щеше да ни вижда от вътре, и започнахме да копаем на смени. Всичкия сняг вече го няма и земята е рохка, така че тази задача не ни затрудни особено. Освен това сгънах торбичката, за да не е много голяма.

Спомних си колко трудно ми беше да изрека молитва до могилата с мъртви тела и осъзнах, че щом не мога да се моля там, не искам да се моля и на някаква богиня.

— Ти кажи нещо — казах на Сил. — Аз ще се моля в мълчание.

— Добре — съгласи се съпругата на брат ми. — О, Диана, богиньо на Луната. Приеми даровете ни и върни мира и спокойствието на планетата ни.

В този момент се замислих за Земята — наистина се замислих — за цунамитата, земетресенията и вулканите, за всички ужасии, които не бях видяла с очите си, но които бяха променили живота ми, за животите на всички, които познавах, и на всички онези, които никога няма да опозная. Замислих се за живота без слънце, луна и звезди, без цветя и топли дни през май. Замислих се за времето преди година и всички хубави неща, които смятах за даденост, и за всички ужасии, които замениха тези неща. Макар да не ми се искаше да се разплача пред Сил, сълзите потекоха по лицето ми.

— Много хубаво — каза тя и нежно изтри страните ми. — Сълзите ти са най-големият дар от всички.

19 май

Беше ужасен ден.

Започна да вали миналата нощ и така и не спря. Навън стана студено и ветровито, комбинация, която ме накара да осъзная, че от седмица или повече нямахме ток. Тези прекрасни електрически печки са напълно безполезни.

Нямахме представа кога ще се приберат Мат и Джон, но знаехме, че пътят им ще е тежък заради дъжда. Мама провери мазето дали е наводнено и изруга толкова звучно, че аз и Сил я чухме чак в слънчевата стая.

Хортън почти не яде, откакто Джон замина, но за сметка на това успя да повърне топка с косми. Печем карагьоза на барбекюто навън, но въпреки това слънчевата стая мирише на риба. Два аспирина не успяха да се справят с главоболието ми.

Мат и Джон се прибраха в 16 часа. Миналата седмица се върнаха с два найлонови чувала с риба и снаха. Този път чувалът им беше наполовина пълен.

— Останахме възможно най-много — сподели Джон. — Почти няма риба. Всички си тръгнаха.

— Облечете си някакви сухи дрехи — нареди мама. — Ще се оправим и с това, което сте хванали.

Всички бяхме наясно, че няма да се оправим. Рибата щеше да свърши за нула време и тогава щяхме да се окажем петима с храна за четирима. Може и да си повтарям постоянно, че съм свикнала да съм гладна и че не е толкова лошо, но всъщност е лошо и ненавиждам това си състояние. Мразя да ми е студено, да съм самотна и мръсна.

Първото нещо, което направи Мат, беше да отиде при Сил и да я прегърне толкова силно, че по едно време си помислих, че ще я задуши.

— Постоянно си мислех, че като се върна, няма да те намеря тук — сподели той. — Какво щях да правя, ако те нямаше?

— Защо ми е да си тръгвам? — попита Сил, което всъщност не беше точно „Обичам те и се нуждая от теб, и никога няма да те

изоставя“.

Мат я пусна и тогава забеляза промяната.

— Какво си направила с косата си? — попита той. — Мамо, ти ли накара Сил да си отреже плитката? За да може да прилича на плашило като вас?

— Не, Мат — отвърнах аз. — Мама се опита да я разубеди. — Определено сега не беше подходящото време да му обяснявам за жертвоприношенията за богинята на Луната Диана.

— Изморих се от нея — каза Сил. — И без това беше изключително трудно да я поддържам чиста. Пък и така приличам на останалите от семейството.

— Не приличаш на тях — сопна се Мат. — Не разбираш ли? Обичам те, защото си нещо различно от тях и от всичко, което преживях през изминалата година.

— Аз също те ненавиждам! — изкрещя Джон. — Аз също не искам да съм в това глупаво семейство!

— Мат, отивай си в стаята — нареди мама. — Двамата със Сил. Карайте се там. И си облечи сухи дрехи.

— Мамо, не може да продължаваш да ни казваш какво да правим — възпротиви се по-големият ми брат.

— Разбира се, че мога — отвърна тя. — Докато живеете под моя покрив, мога. Сега вървете!

Сил хвана Мат за ръката и двамата се оттеглиха.

— Миранда, вземи чувала с риба и го остави в гаража — нареди мама. — Веднага.

— Може ли да си облека палтото първо? — попитах аз.

— Не говори! Изчезвай!

Сграбчих жалкия, наполовина пълен чувал с миризлива, отвратителна, неизчистена риба и излязох вън в студения, мрачен и дъждовен ден. Когато стигнах до гаража (което действие, честно казано, ми отне десет секунди), осъзнах, че нямам ключ за катинара. Бях заклещена навън, под студения дъжд, докато мама не се вземеше в ръце.

Не знаех колко време щеше да му е нужно на Мат да се влюби в късокосата Сил, но смятах, че веднъж да забележи скулите ѝ, и всичко щеше да се оправи. Това означаваше, че двамата щяха да продължат

медения си месец и щеше да мине известно време, преди да ги видим отново. Аз нямах проблем с това.

Онова, което не знаех, беше колко време мама щеше да разговаря с Джон. Колкото и главата да ме болеше и да мразех карагъоз, и да бях премръзнала и мокра, и гладна, и уплашена, малкият ми брат също беше премръзнал и мокър, и гладен, и уплашен, и наистина разгневен на Мат, който явно беше стъжнил живота му през последните няколко дни.

Прилепих се до стената на гаража, чувалът с карагъоз стоеше до мен. Изведнъж започна да вали наистина силно. Нямаше как да остана суха и започнах да треперя.

— Добре ще им дойде, ако умра от пневмония — казах си, защото, когато си навън под дъжда с половин чувал мъртва риба, изговаряш на глас глупави неща.

Дойде ми на ума, че мога да извадя карагъоза от чувала и да го преброя, след което да го умножа по две, заради двата останали чувала, и да го разделя на пет — така щях да разбера колко време ни оставаше, докато единственото, което щяхме да имаме, щяха да са няколко консерви със зеленчуци.

Спомних си могилата с мъртви тела.

Замислих се колко калпава богиня на Луната беше тази Диана.

Не стоях навън повече от десет минути, но когато Джон се появи, вече се тресях доста сериозно. Брат ми носеше палтото ми и чадър.

— Мама казва, че съжалява — каза той.

Знаех, че съжалява. Както и Мат. Както и всички ние. В това сме най-добри. Да съжаляваме.

20 май

Миналата нощ Джон махна шперплата от прозореца в трапезарията и вкара матрака си там. Вече имаше самостоятелна стая, макар да можехме да го виждаме от слънчевата стая.

Тази сутрин мама ме попита дали искам да махна шперплата и от прозореца в кухнята. Каза, че тя ще продължи да спи в слънчевата стая и така ще наглежда печката на дърва през нощите.

Обмислих предложението й, но засега всичко, което искам, е да се върна в моята спалня. Докато бях в нея онзи ден и гледах към

купите ми, зажаднях за моето легло, моите шкафове и моите прозорци.

Трапезарията има две врати: една от дневната и една от кухнята. Никога не ходим в първата, тъй като там преместихме всички мебели от трапезарията. Също така за нас нямаше никакъв смисъл да ходим от кухнята в трапезарията, освен за Джон, който се премести в нея.

Налага се обаче човек да прекоси кухнята, за да стигне до долната баня и слънчевата стая и дори до стълбището за мазето. В кухнята държим храната, чиниите и сребърните ни прибори.

Трапезарията може и да предлага фалшиво чувство за усамотение, но за сметка на това кухнята не предлага дори и такова.

Смятах да продължавам да делея слънчевата стая с мама, поне още известно време. Преместихме матраците си надалеч от задната врата, махнахме простора и го сложихме в кухнята, така че слънчевата стая да заприлича повече на семейна стая, а не на спално помещение.

Постоянно завалява и спира, откакто Мат и Джон се прибраха. Не очаквам да видя слънчева светлина, но ще се радвам всичко да изсъхне.

21 май

Точно каквото ни трябваше. Застудяване. Миналата нощ дъждът се обърна на сняг и натрупа няколко сантиметра.

— Понякога вали и през пролетта — каза мама. — Съвсем скоро ще се стопи.

Мат и Сил се възползваха от снеговития ден и се оттеглиха в стаята на брат ми. От време на време от там се носеха писъци.

Джон пренареждаше бейзболните си картички. Радвам се, че не пожертвахме Мики Мантъл.

Погледнах навън към задния ни двор и си представих как могилата с мъртви тела отново е покрита със сняг.

---

[1] Мики Мантъл (1931–1995) — известен американски бейзболист, състезавал се за „Ню Йорк Янкис“. — Б.пр. ↑

22 май

Мат и Сил се върнаха от града и Мат беше в доста по-добро настроение. Не беше лесно да се кара колело в снега, но на него не му пукаше.

— Кметът беше там и извърши церемонията — обяви брат ми и размахна брачното свидетелство. — Сил и аз вече сме женени според великия щат Пенсилвания.

— Трябваше да дойдете с нас — каза булката. — Всички вие.

— Може би следващия път — отвърна мама.

— Погледнете — рече Мат. — Пет торби с храна!

Погледнах. Погледнах още по-сериозно, когато с мама отнесохме храната. Имаше няколко консерви повече от миналата седмица, но си мисля, че господин Дануърт просто беше сложил нормалната ни дажба в пет торби вместо в четири.

Мама взе решение, тъй като рибата беше изчистена и осолена и вече беше вмирисала гаража, че трябва да я ядем само два пъти седмично, и то по два карагьоza за петима ни. Радвам се, макар да знам, че го прави, защото се страхува какво може да се случи, когато привърши и когато вече не получаваме консерви от града.

Какво щеше да стане с нас тогава? Къде щяхме да отидем? Дали Мат и Сил щяха да си тръгнат? Щях ли да видя брат ми отново?

Знам, че трябва да съм щастлива, но всъщност най-много се страхувам да не изгубя Мат завинаги.

23 май

— Хортън храни ли се миналата седмица? — попита Джон. — Докато ме нямаше?

— Съвсем малко — отвърнах аз.

— Не яде много — констатира по-малкият ми брат.

— Котките ядат малко през пролетта. Хортън винаги отслабва след зимата.

— Да, но наистина е измършавял — забеляза Джон.

Знам, че е прав, но нищо не можем да направим. Щом Хортън огладнее, ще яде.

24 май

Прекарахме целия ден в подсушаване на мазето, кофа по кофа. Токът дойде за първи път от седмици насам и Мат включи помпата за мръсната вода.

Мама се държеше, все едно беше Коледа и Нова година наведнъж. Изненадах се, че не започна да пее.

25 май

Мат и Джон отново се заеха с цепенето на дърва. Това означава, че официално е дошъл краят на учебната година.

Нищо хубаво не се случи с Ромео и Жулиета.

26 май

Вече трети ден поред имаме ток. Само за няколко часа през деня и няколко часа предната вечер.

Не можем да хванем никой канал на телевизора и новините по радиото си остават лоши, но мама обяви, че трябва да започнем с пролетното почистване. Така прекарахме деня си аз, тя и Сил. Мъжете цепиха дърва. Ние, жените, чистихме с прахосмукачката и търкахме.

Мат се върна у дома изтощен, но когато видя колко е чисто навсякъде, настроението му се повдигна.

— Сил, фантастична си — каза той.

Съпругата му се труди също толкова усърдно, колкото аз и мама, но не и повече.

Понякога ми се иска да убия по-големия ми брат.

27 май

Не помня кога беше последният път, в който бях в добро настроение. Като че ли единственото, което правя, е да мрънкам, да се

оплаквам и да се самосъжалявам.

Тъй като къщата беше изчистена безупречно, а Ромео и Жулиета бяха тотално мъртви, казах на мама, че отивам да претърсвам къщи. Изглежда, и тя искаше да се освободи от присъствието ми за известно време, така че не възрази.

— Аз също ще дойда — заяви Сил. Съвсем не ми беше такава идеята. — Искаш ли да дойдеш с нас, Лора?

Благодаря на бога, че мама каза „не“.

— Вижте дали няма да ми намерите нови книги за четене — каза тя вместо това.

Не исках да претърсвам къщи със Сил. Исках да прекарам известно време сама. Опитвах се да измисля тактичен начин, по който да го обясня на съпругата на брат ми, но преди да успея да го сторя, тя каза:

— Хайде да се разделим. Можем да се срещнем тук по обед.

— Как ще намериш пътя за обратно? — попитах аз. Мат щеше да ме убие, ако изпуснех Сил от поглед и тя се изгубеше завинаги.

— Никога не се губя — отвърна тя. — Ще се върна точно тук. Не се безпокой.

Спомних си как се изгубих в онзи ден, а живея тук през целия си живот. Само че Сил е възрастна омъжена жена, а аз съм малката сестричка на съпруга ѝ. И наистина ми се искаше да прекарам известно време сама.

— Добре — казах аз. — Ще се видим тогава.

Карахме колелата си заедно до Шилър Роуд и Сил зави наляво. Аз продължих надолу по Хауъл Бридж Роуд, докато не завих надясно по Пен авеню. Имаше много хубави къщи там. Кварталът беше много приличен.

Наистина обожавам да прониквам в чужди къщи и определено се ободрявах, когато виждах как са живели по-богатите хора в Хауъл. Не че намирах кой знае какво в техните домове. Всички бяха наясно, че на Пен авеню има много хубави неща за грабене.

За щастие, намерих книги за мама, една електрическа печка и което е най-хубавото, два чифта дънки, на които още висяха етикетите с цените, с размер, в който преди никога не бих се побрала. Пробвах единия чифт и той се оказа леко хлабав (май карагьозът няма чак толкова много калории), но определено можеше да се носят. Сил тежи

по-малко от мен, но предполагах, че може да носи втория чифт с колан. Със сигурност щеше да оцени новата придобивка в гардероба си.

Намерих и един ароматизатор за стая с аромат на океански бриз. Температурите бяха скочили до десет градуса по Целзий и мама беше започнала да отваря прозорците, за да проветрява къщата, но така или иначе, всичко мирише на риба. Също така открих и малко шишенце с аспирин — заедно с ароматизатора бяха най-успешните ми открития.

Балансирах кормилото на колелото ми, като сложих един чувал с плячката си от едната страна и един от другата, и се запътих към мястото на срещата. Настроението ми беше много по-добро от доста време насам. Представих си колко ще е щастлива Сил, когато види подаръка си, и как Мат щеше да оцени щедростта ми, и как мама щеше да хареса книгите, които намерих, и как Джон... Е, как Джон щеше да се окаже, че всъщност е голям фен на ароматизаторите за стая с мирис на океански бриз. Добре де, не можех да измисля кое от нещата, които носех към дома ни, можеше да накара Джон да се зарадва, освен може би аспиринът — щеше да му е от полза, когато има мускулна треска от цепенето на дърва.

Джон никога не е бил лесен за избиране на подарък.

Макар да нямаше никой наоколо в радиус от няколко километра, не започнах да пея, но за сметка на това си свирках, докато карах колелото. Харесваше ми плискащият звук, когато минех през някоя локва по пътя. Тогава осъзнах нещо важно: не беше необходимо да съм щастлива през цялото време. С всичко, което се случи, никой не трябваше да очаква да бъде щастлив. Такива моменти на щастие можеха да се появят като чифт нови дънки и човек трябваше да ги цени, защото бяха толкова редки и неочаквани.

Добре осъзнах защо Мат се е оженил за Сил десет минути след като се е запознал с нея. Защото е била рядка и неочаквана.

Разбира се, и дългата коса е спомогнала.

Свирках си „Сънувах Джини със светлокафявата коса“, песен, която научих в трети клас и която не съм чувала оттогава, когато минах през една дупка и излетях от колелото.

Приземих се в една локва с лицето напред и за момент се паникьосах напълно. Спомних си мама в мазето и кълна се, помислих си, че ще се удавя.

Онова, което ме накара да се осъзная, беше болката. Когато изпитваш подобна като тази, ти се иска да си се удавил в този един сантиметър вода.

Претърколих се настрани от локвата и раздвижих пръстите си, китките си, ръцете си, краката си, докато не установих, че не съм си счупила нищо. Дланите на ръцете ми бяха одрани, както май и коленете ми. Брадичката и челюстта ме боляха изключително много, но поне не изплюх нито един зъб. Цялата щях да съм в синьо-черни петна, но досега никой не е умирал от малко натъртвания.

Запълзях обратно към колелото ми. Беше паднало на една страна, но двата чувала бяха непокътнати. Гумите му изглеждаха наред.

В този момент осъзнах колко голям късмет бях извадила в онзи ден, когато се загубих. Какво щеше да стане, ако бях пукнала гума тогава? Намирах се на километри от нашата къща, без никаква представа къде съм. Щеше да се наложи да вървя.

Понякога си мисля, че всичко, което съм правила през изминалия месец, е да плача, но това съвсем не ме спря. Седнах до колелото, започнах да си повтарям отново и отново каква късметлийка съм и заплаках.

Този път не се наложи да използвам суитшърта си, за да си изтрия носа. Бях намерила пакет с кърпички в една от къщите, така че, когато ми дотрябва, бръкнах в един от чувалите за боклук и го намерих.

На това му се вика напредък.

Тъкмо бях на последната кърпичка от пакета, когато се появи Сил. Намирахме се на юг от уговореното място за среща, но вероятно ме беше търсила наоколо и тъй като паднах на Хауъл Бридж Роуд, не бях особено трудна за намиране.

— Изглеждаш ужасно — заяви Сил и ми помогна да се изправя.

— Минах през дупка — отвърнах аз.

Съпругата на брат ми кимна и изправи колелото ми.

— Кое ще ти е по-лесно? — попита тя. — Да караш колелото, или да вървиш?

Нямаше значение, така или иначе трябваше да се преборим с километър и половина нанагорнище.

— Какво ще кажеш просто да ме оставиш да умра?

— Лора никога няма да ми прости подобно нещо — отвърна Сил.
— Искаш ли да си починеш още няколко минути?

Онова, което исках, беше напълно различен живот.

— Ще се опитам да вървя — казах аз. — Прекалено съм замаяна, за да карам колелото.

— Добре — съгласи се Сил. С дясната си ръка хвана кормилото на своето колело, а с лявата на моето и започна да ги тегли, докато аз куцуках до нея.

— Ще се оправиш — увери ме съпругата на Мат след едни от най-болезнените метри, които бях извървявала в живота си. — Нямаше да стигнеш толкова далеч, ако имаше нещо счупено.

Само защото знаех, че наистина е така, не ме правеше пощастлива да го чуя изречено на глас.

— Помня един случай, преди месеци — започна Сил. — Точно след като въздухът стана гаден. Бандата, с която бях...

— Била си с банда? — ококорих се насреща ѝ аз.

— Не такава банда — отвърна Сил. — Когато си на пътя, откриваш банди от хора, с които да пътуваш. Пеша, с колело, дори с камион.

— Все още има камиони? — учудих се аз. Не помня кога за последно видях подобно превозно средство.

— Разбира се, че има — отвърна Сил. — Как си мислиш, че пристига храната в Хауъл? Винаги носят провизии на градовете убежища. Не би трябвало да качват хора, но понякога го правят.

— С банда ли беше, когато срещна Мат? — попитах аз.

— Не, бях с един друг човек — отвърна Сил. — Отделихме се от останалите, защото искаше да пробва да лови риба в река Делауеър. Както и да е, това, за което искам да ти разкажа, се случи миналото лято. Бяхме в Южна Каролина, или поне така мисля. Бяхме шестима и видяхме някакъв мъж да лежи отстрани на пътя. Веднага си личеше, че кракът му е счупен. Човекът пицеше от болка.

— Направихте ли нещо? — попитах аз.

— Нямаше какво да сторим — обясни Сил. — Дори някой да успееше да намести крака му, как щяхме да го носим? Щом не можеш да се движиш с бандата, биваш зарязван. Хора умират през цялото време и когато го правят, го правят в мълчание или стеновежи. Този мъж вероятно беше счупил крака си точно преди да го намерим. Щеше да

лежи отстрани на пътя дни наред, докато накрая не умре. Самият той го знаеше. Всички го знаехме. В един момент щеше да припадне от изтощение, но дотогава щеше да пици, защото изпитваше ужасна болка и защото беше наясно, че ще умре.

— И вие го оставихте там? — учудих се аз.

— Единият от мъжете, с които бях, каза, че трябва да го избавим от мъките му — обясни Сил. — Навярно някой наистина го е сторил. Не стояхме прекалено дълго, за да разберем.

— Разказвала ли си тази история на Мат? — попитах аз.

— Не — отвърна съпругата на брат ми. — Не се бях сещала за нея от месеци. Начинът, по който беше паднало колелото ти, ме накара да се сетя за нея. Единият от мъжете, с които бях, взе колелото на мъжа и изчезна напред. Ако имаш велосипед, не се движиш с хората, които вървят.

— Мен щяха ли да ме изоставят? — попитах аз. — Имам предвид, след подобно падане като моето. След като не мога да поддържам същото темпо като останалите?

— О, естествено — отвърна Сил. — Със сигурност. Но за ден-два щеше да си намериш друга група. Постоянно има банди, с които да се движиш.

Намразих историята за мъжа със счупения крак, но някак си ми хареса идеята за всички тези групи, които скитат заедно. Когато живееш в една и съща стая с трима души от месеци насам, новите лица ти се струват много привлекателни.

Повървахме в мълчание за известно време и аз започнах да фантазирам, че съм заедно с група от красиви мъже. В този момент се радвах, че на лицето ми винаги имаше сив слой, иначе Сил можеше да забележи, че бях почнала сериозно да се изчервявам.

Мама не беше много щастлива да ме види в това състояние, но намери малко кислородна вода и почисти раните на дланите и коленете ми. Изведнъж отново бях на шест години, паднала от колелото си.

Мама се зарадва много на книгите, а Сил на дънките. Джон не каза нищо за ароматизатора. Може би океанският бриз не беше любимият му.

Това беше най-лошата нощ от доста време насам.

От две седмици сънувам кошмари. Започнаха, когато се изгубих през онзи ден. Ужасни кошмари за могилата от трупове. В някои от тях ние бяхме част от нея, а в други бяхме двете с мама и в един момент тя изчезваше. Поглеждах към огромната купчина и знаех, че трябва да се изкатеря по нея, за да я намеря.

На два пъти сънувах, че съм в къщата на госпожа Несбит, след като почина, и търся разни неща в нея. Обръщам се и тя е там. И двата пъти се събуждах с мисълта, че съседката ни е жива, и трябваше да си напомням, че е мъртва, че точно аз претърсих къщата ѝ, докато мъртвото ѝ тяло беше в леглото, и смятах това за напълно нормално.

Един от кошмарите ми толкова много приличаше на филм на ужасите, че чак ми стана смешно. Госпожа Несбит и аз играехме тенис (което си е доста забавна мисъл, предвид обстоятелствата), погледнах към пейките и установих, че всички зрители са мъртви. Не познавах никого от тях. Приличаха на фантоми.

Не знаех дали бях в лошо настроение заради кошмарите, или имах кошмари, защото бях в лошо настроение. Вероятно и двете. Не спях добре в последно време и това също си оказваше влияние.

Миналата нощ беше най-лоша от всички — имах кошмар след кошмар. В един момент си помислих, че никога няма да се събудя. Чувствах се така, все едно един сън минаваше направо в следващия. Претърсвах нечия къща и когато отворих вратата на килера, от там изпадаха купища трупове. В следващия кошмар отново се намирах в същата къща, но отворих друга врата и всички мъртъвци зад нея бяха хора, които познавах. Видях мама да стои в един люлеещ се стол. Тя ми каза: „Не ме гледай така, все едно съм умряла“, само дето тя наистина беше умряла.

И тогава дойде най-лошият сън — може би най-ужасният в целия ми живот. Вървах към училище и всичко беше нормално, като едно време. Слънцето грееше и аз бях толкова щастлива, че го виждам отново. Не можех да разбера дали всичко се беше оправило, или просто никое от лошите неща не се беше случило. Нямах значение. Слънцето грееше, а аз отивах на училище. Колкото повече се доближавах до града, толкова повече хора виждах по пътя си. Всички бяха щастливи, защото слънцето се беше завърнало отново. Всички празнувахме, защото то си беше на мястото.

В този момент някой изпищя. Погледнах към земята и там стоеше някакъв мъж с изкълчен по ужасен начин крак. Веднага разбрах, че това е човекът със счупения крак от историята на съпругата на брат ми. Тогава ми се стори, че вече не сънувам, защото си казах: „О, това е мъжът, за който ми разказа Сил“. Тогава този човек се превърна в татко и сънят стана кошмар. Въпреки това осъзнах, че мъжът не може да е някой, когото познавам, и си казах: „Все пак това няма да е поредният кошмар“.

Чувствах се така, все едно съм будна и всичко се случва наистина.

Всички, които вървяха наоколо, се спряха и някои се върнаха обратно. Бяхме десет, може би дори петнайсет. Заобиколихме човека, който още пищеше. Някой каза:

— Хайде вече да млъкваш — и го срита в крака.

Другите хора също започнаха да го ритат, както и — това е най-отвратителната част — самата аз. Помислих си: „Ако не се присъединя към тях, ще започнат да ритат мен“. Част от мен се забавляваше, чувствах се добре, защото този мъж, който символизираше всичко лошо, случило се през изминалата година, лежеше на земята безпомощен.

Колкото повече го ритаме, толкова повече пищеше човекът и толкова повече се разгорещявах.

В съня си помислих: „Нещата ще се обърнат и аз ще се окажа на мястото на мъжа“, но това не се случи. Сигурно се бях събудила преди това. Цялата треперех, когато станах. Цялото тяло ме болеше от падането, но честно казано, кракът ми беше най-зле, все едно някой ме беше ритал.

Преди време сънувах бебето Рейчъл. Смятах онези сънища за плашещи.

За първи път в живота си се надявах да няма бебе Рейчъл. Не знам какво се е случило с татко и Лиза и дали бебето въобще се е появило. Толкова е трудно да се роди подобно малко същество при настоящите обстоятелства. Може би Лиза беше пометнала или беше родила мъртво бебе. Колкото и ужасно да звучеше всичко това, навярно беше за добро.

Излязох на пръсти от слънчевата стая, минах през кухнята и отидох в банята. Миришеше на риба и на подлоги, и на ароматизатор с

аромат на океански бриз. Свих се на студения под и започнах да се поклащам напред-назад. Тялото започна да ме боли още повече, но заслужавах подобно наказание заради мислите, които ме споходиха.

Мразя сънищата си. Мразя Мат за това, че доведе Сил в семейството, и мразя Сил, че ми прехвърли кошмарите си.

Мразя света, в който живеем.

ЮНИ

1 юни

Някой позвъни на вратата.

Мама и аз замръзнахме при този звук. Сил беше горе и спеше. Мат и Джон цепеха дърва.

Позвъни се отново.

Мама ми направи знак да бъда тиха.

— Лора? Лора? Там ли си? Аз съм, Лиза!

— О, боже мой! Лиза? — Мама хукна към задната врата и я отвори. — Лиза? Наистина ли си ти?

Съпругата на татко плачеше.

— Моля те — рече тя. — Моля те, пусни ме.

— Разбира се — отвърна мама и я прегърна. — О, Лиза, съжалявам. Просто съм шокирана.

— Къде е татко? — попитах аз. — Тук ли е и той? Добре ли е?

— Да, да, навън е заедно с бебето — отвърна Лиза. — Всички са навън. Хал предположи, че ще е по-безопасно, ако аз дойда първа, че няма да се уплашите, ако чуете женски глас.

Поне си мисля, че каза последното, тъй като на средата на изречението ѝ хукнах да бягам, минах покрай Сил на стълбището и отворих предната врата. Там беше той: баща ми, все още жив, у дома, където можех да го прегърна и никога повече да не го пусна да си ходи.

— Миранда, Миранда — посрещна ме той. — Знаех си, че този ден ще дойде. Така и не изгубих надежда.

— О, татко! — От очите ми потекоха сълзи, но този път, за разнообразие, бяха сълзи от радост. — Не мога да повярвам. Не, не мога. Прекалено е хубаво, за да е истина.

Баща ми се разсмя.

— Истина е — отвърна той, след което се обърна към един от спътниците си, някакво момиче, забелязах аз, и взе бебе от ръцете ѝ. — Запознай се с Гейбриъл — представи ме баща ми на това малко създание и ми го подаде.

Бях толкова потресена, че името на бебето не е Рейчъл, че се подвоумих дали да го взема. Гейбриъл е хубаво име, казах си наум. Но в моята фантазия тя се казваше Рейчъл.

Татко сияеше.

— Запознай се с Миранда — твоята сестра и кръстница — каза на бебето той. — Миранда, това е брат ти Гейбриъл.

Погледнах към малкото създание, което люлеех в ръцете си.

— Момче ли е? — учудих се аз.

— Роди се точно след полунощ на Коледа — отвърна татко.

От месеци сънувам малката си сестричка, бебето Рейчъл. Преди няколко дни бях изпаднала в такова отчаяние, че се надявах никога да не се роди. В този момент държах същото това бебе, само дето беше момче, а не момиче, и се късаше да пици.

— Много плаче — каза непознатото момиче. — Но се свиква.

Лиза и мама бяха дошли на предната врата.

— Влизайте, всички — провикна се майка ми. — Сил ще доведе момчетата. Моля, заповядайте. Можете да се стоплите в слънчевата стая, докато направя малко чай.

Лиза взе бебето, което се казваше Гейбриъл, от ръцете ми и за първи път огледах хората, с които беше дошъл татко. Тъкмо сваляха раниците и палтата от гърбовете си и май не забелязаха, че съм се вторачила в тях.

Общо бяха петима, заедно с татко и Лиза. Шест, ако брояхме и бебето. Освен баща ми имаше още двама мъже: единият беше около трийсет и няколко, а другият — или на моята възраст, или на тази на Мат. Момичето, което държеше бебето, беше малко, може би колкото Джон. Всички са толкова слаби в днешно време и сиви, и тъжни, че вече е много трудно да се определи на колко години са. Само дето повъзрастният мъж не беше слаб. Не прашеше от дебелина, но не беше и слаб.

Всички последвахме мама в слънчевата стая.

— Тук е толкова топло — каза младежът.

Печката на дърва гореше, разбира се, както и една от електрическите. Според мама така щяхме да спестим дърва.

— Моля — покани гостите ни мама, — разполагайте се. Лиза, мога ли да направя нещо за бебето?

— Гладен е — отвърна съпругата на татко и започна да го кърми. Другите хора — тяхната банда — се държаха така, все едно това беше най-нормалното нещо на света.

Не трябваше да си търся накъде да извърна поглед, тъй като при нас нахлуха Сил, Мат и Джон. Джон прегърна татко и го държа по-дълго дори и от мен, след което и Мат мина по редицата.

— Запознайте се със Сил — представи жена си по-големият ми брат. — Съпругата ми.

— Съпругата ти? — учуди се татко и отново прегърна Мат. — Кога се случи това?

— Преди три седмици — отговори Мат.

— Може ли да целуна булката? — попита баща ни, но не изчака позволение. Прегърна Сил, която се съпротивляваше за миг, но след това откликна, като също го прегърна и целуна по бузата.

— Можете ли да повярвате? — започна татко. — Синът ми се е оженил.

— Поздравления — каза по-възрастният от двамата мъже и се ръкува с Мат. — Чудесни новини. Хал говори толкова много за теб, но никога не е споменавал, че има снаха.

— От тук ли си, Сил? — попита татко. — Заедно ли учихте с Мат?

— Не — отвърна момичето. — Запознахме се наблизо.

— Чудесно. Лиза, скъпа, можеш ли да повярваш? Мат се е оженил.

— А ти имаш бебе — констатира по-големият ми брат.

— Момче — съобщих аз. — Казва се Гейбриъл.

— Имам братче? — Това беше Джон. — Уха.

Татко се засмя.

— Всичко е уха — съгласи се той. — О, съжалявам. Трябваше да ви запозная. Просто... е, ще ме разберете. Лора, всички, това е Чарли Ръдърфорд, а това там са Алекс и Джули Моралес. За тези, които още не са разбрали, това е Лора, майката на моите красиви деца Мат, Миранда и Джон. А това е Сил, моята неочаквана снаха.

Ето ни и нас, единайсет души в нашата слънчева стая. Преди малко Алекс Моралес беше казал, че тук е топло, но с топлината от телата ни и остатъчната миризма на риба беше станало почти непоносимо да се стои в помещението.

— На чайника му трябва известно време, за да заври — обясни мама. — Моля всички, седнете. Миранда, донеси чашите и чаените пакетчета.

Отидох в кухнята. Момичето, чието име беше Джули, ме последва.

— Нека ти помогна — каза тя. Дадох ѝ две чаши, които да занесе.

Мама използваше чайчетата си отново и отново, но въпреки това ѝ бяха останали само шест. Сега щяхме да използваме пет от тях.

Да не би татко да очакваше да храним всички тези хора? Разбира се, той и Лиза имаха право да получат онова, с което разполагахме, но останалите бяха напълно непознати за нас. И то в четвъртък. Ако ги хранехме по начина, по който се хранехме и ние, до събота щяхме да останем без нищо.

Мисля, че видях Алекс да хвърля бърз поглед на Джули.

— Само гореща вода за сестра ми и мен — каза той и подаде една от чашите на татко.

— Това е просто преварена дъждовна вода — съобщи мама.

— Но е в чаша — отвърна Джули. — И при това в топла стая.

Чарли се разсмя и смехът му промени цялата атмосфера наоколо.

— Виждате ли колко малко ни трябва, за да се зарадваме? — попита той. — Много мило от ваша страна, госпожо Еванс.

— Наричайте ме Лора, моля — каза мама. — Искане ми се да можех да ви предложа повече. Миранда, донеси бутилката с екстракт от лимон. Ще придаде на водата малко вкус.

Хукнах обратно в кухнята, намерих целта си и се върнах в слънчевата стая. Врхлетях върху Алекс и се изчервих, докато се извинявах.

— Вината е моя — каза той. — Застанах на пътя ти.

Погледнах към него, но така, че да не си личи. Напомняше ми малко на Сил — все едно слабостта му беше естествена, създадена точно за неговото тяло. Очите му бяха много тъмнокафяви. Преди харесвах по-атлетични момчета, но си личеше, че щеше да е голям красавец при нормални обстоятелства.

Сегашните не бяха такива и макар да не можех все още да повярвам, че в слънчевата ни стая беше паднал някакъв младеж, повече се вълнувах от завръщането на татко у дома.

— Как е баба? — попитах аз. — Намерихте ли я?

— Как са родителите ти, Лиза? — на свой ред попита мама. — Добре ли са?

Съпругата на татко беше приключила с кърменето на бебето и сега го потупваше нежно по гърба.

— Дай го на мен — каза Чарли и Лиза му подаде Гейбриъл.

— Така и не отидохме на запад — обясни татко. — Така че не знаем.

— Беше ужасно — сподели съпругата на баща ни. — Ходехме от един евакуационен лагер в друг, докато бях в състояние да вървя. Тогава ни удари грипът. По времето, когато махнаха карантината, бях неспособна да пътувам.

— Всички ни помагаха — каза татко. — Лиза получаваше допълнително храна, защото беше бременна. Там имаше страхотни хора: доктори и сестри, които рискуваха живота си, за да помагат на другите. Когато Гейбриъл се роди, ни казаха да не се опитваме да отидем на запад. Казаха, че нямало смисъл: Колорадо и Невада били опустошени. Оцелелите от там се преместили на изток и на юг.

— Мислехме за вас през цялото време — споделих аз. — Тревожихме се и се надявахме всичко да е наред.

— Вие също никога не сте напускали мислите ни — отвърна татко. — Мислите ни и молитвите ни.

— Гейбриъл наистина ли се роди на Коледа? — попитах аз.

— Разбира се — отговори Чарли. — Бях там. — Бебето беше хванало здраво безименния му пръст.

— Да не си доктор? — попита Мат.

Чарли се засмя отново.

— Не, не съм — отвърна той. — Занимавах се с телемаркетинг.

Всички се засмяхме при самата мисъл за тази професия.

— Запознахме се в евакуационния лагер — обясни татко. — Чарли беше чудесен, помагаше на всички и повдигаше настроението ни.

— В твоите уста звучи като затворнически лагер — намеси се Мат, който стискаше ръката на Сил. Чудех се какво ли му беше споделила съпругата му за времето, което беше живяла по пътищата.

— В някои отношения наистина беше — отвърна татко. — Особено по време на карантината. Храната, одеялата и лекарствата

никога не бяха достатъчни. Но се справихме, Лиза роди бебето и благодарение на Бога, двамата оцеляха.

— Всички ли се запознахте в лагера? — попита Джон. — Съжалявам, но ви забравих имената.

— Алекс и Джули Моралес — каза Алекс. — Не. Срегнахме се по-късно, преди около два месеца. Времето вече не е от особено значение.

— Лиза и аз решихме да се върнем — продължи татко. — Тя знаеше колко е важно за мен да бъда с децата ми, с всичките ми деца. Чарли дойде с нас, защото на онзи етап не можехме да си представим живота си без него. Той е най-добрият приятел, който някога сме имали. Натъкнахме се на Алекс и Джули, които също се връщаха на изток.

— Задържали сте се заедно толкова дълго време? — учуди се Сил.

— Знам — отвърна татко. — Необичайно е. Но някак си се превърнахме в семейство. Други хора се присъединяваха и си тръгваха, но петимата останахме заедно.

— Хал и Лиза бяха много мили с нас — призна Алекс. — Защищаваха Джули.

— Тя заслужава някой да я покровителства — отвърна Чарли. — И двамата го заслужавате.

— Знам, че не е честно, Лора — каза татко. — Да нахълтаме тук по този начин. Ако трябва да бъда напълно честен, нямам представа какво да правим оттук насетне.

— Джули и аз няма да останем — обяви Алекс. — Имаме други планове.

Татко вдигна ръка, за да накара младежа да спре.

— Джули е изтощена — каза той. — Виж я. Едва държи клепачите си отворени. Трябва ви време да се възстановите, преди да потеглите отново.

Затаих дъх, чаках отговора на мама за всичко това. Едно беше да съм развълнувана, че татко се е прибрал, а съвсем друго за нея да посрещне бившия си съпруг, новата му жена и бебето им, както и трима непознати.

— Хващате ни в добро време — каза майка ми. — Мат и Джон прекараха последните няколко седмици край река Делауеър в риболов.

— Сериозно — учуди се татко. — Карагъозът появи ли се?

— Наловихме доста — отвърна Мат.

— Достатъчно за всички ни, поне за няколко дни — каза мама.

— Разполагаме и с някои консерви. Част от правителственото подаяние. Получаваме храна в понеделник.

— Може би ще дадат и на татко — предположи Джон. — Както дадоха на Сил.

— Няма да разберем отговора на този въпрос до понеделник — каза майка ни. — Но ако нямате нищо против да ядете риба през следващите няколко дни, не виждам причина да не можете да останете тук.

— О, Лора — възкликна татко.

— С Лиза и бебето ще спите в слънчевата стая — започна мама.

— Не можем да разчитаме на тока, но печката на дърва ще гори през цялото време. Така ще е най-добре за бебето. Джули, аз и Миранда можем да си делим кухнята, а Джон, Алекс и Чарли — трапезарията. С наличните матраци, спални чували и одеяла, мисля, че ще се оправим.

— Много мило от твоя страна, Лора — каза Чарли. — Ще видиш, че сме чудесни работници.

— Добре — отвърна мама. — Това е решено. Джон, вземи една торба и отиди до гаража за малко риба. Не, по-скоро много риба. Страхувам се, че ще се наложи да се храним на смени, но поне ще има вечеря за всички.

— Ядем само по два пъти на ден — отбеляза Мат.

— Шегуваш ли се? — изуми се Алекс. — Две яденета на ден? Това си е лукс.

— И за нас е така — съгласи се по-големият ми брат.

— Ще се оправим — каза мама. — Всичко ще е наред. Ще направим така, че всичко да е наред.

2 юни

Миналата вечер писах в дневника ми в килера на моята спалня, най-уединеното място, за което се сетих. Благодарение на светещите химикалки, които Джон ми даде, имах достатъчно светлина и макар да чувах как Мат и Сил си говорят в стаята си, единственият друг звук беше плачът на Гейбриъл.

Бебето плаче много.

Скрих този дневник при другите, но бях наясно, че скривалището ми щеше да бъде открито много лесно, ако някой го потърсеше. Достатъчно трудно ни беше, когато Мат доведе Сил в семейството. Чарли, Алекс и Джули бяха непознати и кой знае какви са били, преди да се случи всичко... кой знае какви бяха и сега.

Стоях си в килера и мислех за по-скришно място за дневниците ми, когато чух мама и Мат да спорят в спалнята на брат ми.

— Не могат да останат — каза Мат. — Наясно си с това.

— Виж какво ще ти кажа — започна мама. — Вече го казах на Джон, ще го кажа и на Миранда, когато останем насаме. Има само едно същество в тази къща, което е от значение, и това е бебето. То не може да оцелее без майка си. Това прави Лиза вторият най-важен човек тук. Всички ние, дори момичетата, можем да се оправим сами, ако се наложи. Сил също доказва това. Бебето обаче не може, така че трябва да се уверим, че Лиза ще се грижи за него, че ще има достатъчно храна, че ще му е сухо и топло. Ако това значи, че се налага всички тези хора да се преместят в къщата ни, така да бъде. Ако това значи, че ние ще ядем по-малко, за да има повече за Лиза, така да бъде. Никое бебе няма да умре, защото съм изяла втора консерва зелен фасул. Разбираш ли ме?

— Да — отвърна Мат. — Погледнато от тази страна, имаш право. Що се отнася до тази втора консерва със зелен фасул, как можеш да позволиш на татко да я изяде? Да не говорим за всички онези хора. Мамо, Джон и аз се потрусихме доста за рибата, с която разполагаме. Не ни е било забавно и не сме си играли игрички, особено втория път. Знаеш също толкова добре, колкото мен, че храната, която получаваме от града, не стига дори и за нас, още повече че няма да бъде вечна. Трябва да бъдем силни, когато се наложи да си тръгнем от тук. С пристигането на татко, Лиза и цялата тази армия, която доведоха със себе си, шансовете ни рязко намаляха. Какво ще стане, ако спре да вали? Ще се бием с тях за водата ли?

— Няма да ги изгоня — заяви мама. — Къщата ни не е просто междинна станция за Хал. Вие сте негови деца. Той също има права тук.

— Никакви права няма! — избухна Мат. — Изостави ни два пъти. Изостави те преди години...

— Решението беше на двама ни — възпротиви се мама.

— Той те заряза — настоя Мат. — Ти щеше да запазиш брака си, ако татко не те беше изоставил, и много добре знаеш, че е така. Миналото лято се отбиха с Лиза и след това отново си заминаха. Не им дължим нищо.

— Донесоха ни храна — припомни мама. — Донесоха ни храна, която ни стигна за седмици, може би дори за месеци. Храна, която можеха да запазят за себе си. Смяташ ли, че щяхме да сме по-добре, ако бяха останали? Лиза щеше да полудее от притеснение по родителите си. Храната щеше да свърши, а след това се появи и болестта. Може би нямаше да оцелее. Може би бебето щеше да умре. Нещата можеха да станат много по-лоши, Мат. Съмнявам се да станеха по-добри.

— Не знам, мамо — каза брат ми и снижи толкова много гласа си, че се наложи да слухтя по-усърдно, за да го чувам. — Може би трябваше да пуснеш Миранда да замине с тях. Може би това щеше да е едно от най-хубавите неща.

Почувствах се така, все едно някой ме беше ударил в стомаха. Досега не знаех, че татко е искал да тръгна с него и Лиза, когато ни посетиха миналото лято.

— Това ли желаеш за сестра си? — попита мама. — Евакуационни лагери? Живот като този на Сил?

— Не замесвай Сил в това — сопна се Мат. — Тя не е имала родители, които да се грижат за нея. Татко щеше да пази Миранда. Да, щеше да е трудно, но на нея и тук не ѝ е лесно. Всички знаехме, че колкото и храна да имахме, щеше да ни стигне за по-дълго време с едно гърло по-малко за хранене.

— Не можех да я пусна — заяви мама. — Не можех да изпратя Миранда или Джон, или теб с мисълта, че може никога повече да не ви видя. Не знам как родителите на тези деца, Алекс и Джули, са го сторили.

— Предполагам, че нямат такива — каза Мат. — Също като Сил. Мама въздъхна.

— Времената са ужасни — започна тя. — Но се справихме заедно и така ще е винаги. Сигурна съм, че Хал вече мисли какво да стори от сега нататък. Междувременно ще се справим. Няма да

оставим Лиза гладна, докато кърми. Не можем да позволим това да се случи.

Чух Сил да се качва по стълбите.

— Лора? — чу се гласът ѝ. — Помня, че видях едно бархетно одеяло в килера. Помислих си, че можем да го срежем и да го използваме за пелени.

— Добра идея — съгласи се майка ми.

— Остани при нас — настоя Мат. — С мама си говорим и искам да си наясно какво се случва.

Възползвах се от този шанс, за да се измъкна от моята спалня и тръгнах надолу по стълбите, преди някой да се усети, че съм подслушвала. Точно навреме, за да се натъкна на спор между татко и Лиза.

— Не можем да оставим Джули да си тръгне — каза съпругата на баща ми. — Кой знае къде ще я отведе Алекс и какво ще се случи с нея.

— Знаем точно къде ще отиде — отвърна татко. — Алекс беше пределно ясен какво смята да прави.

— Да я остави в сиропиталище, за да може той да отиде в Охайо.

— Не е сиропиталище — поправи я баща ми. — Метох^[1] е и миналото лято са приемали момичета като Джули. Алекс не иска просто да я зареже. Смята, че тя ще бъде в по-голяма безопасност там, отколкото по пътищата.

— С нас също ще е в безопасност! — възпротиви се Лиза. — Хал, не мисля, че ще се справя без Джули. Тя ме разбира през какво преминавам. Никой друг не може.

— Аз мога — каза татко. — Ще ми се да ми вярваш повече, Лиза.

— Не можеш — сопна се съпругата му. — Само казваш, че можеш. Вероятно дори го вярваш, но не можеш. Веднага реши, че майка ти е умряла. Дори когато се опитвахме да отидем на запад, така и не повярва, че ще я видиш отново. Цялото ми семейство е някъде там — родителите ми, сестрите ми. Никога няма да разбере дали са живи, или мъртви. Всичко, което ми остана, е вярата ми, че Бог ще ни събере отново. Джули знае как се чувствам, познава нуждата да видя семейството ми и ужаса, че това няма да се случи. Тя е единствената, с която мога да говоря за тези неща.

— Можеш да говориш с мен — каза татко. — Всъщност ти *говориш* с мен.

— Няма никакъв смисъл Джули да живее с някакви монахини, които дори не познава — каза Лиза. — Алекс трябва да я остави с нас и да върви където си пожелае. Не трябва да се тревожи за нея. Моля те, Хал. Говори отново с него, опитай се да го убедиш. Сигурна съм, че монахините са чудесни, отдадени на вярата жени, но Джули не ги познава. Тя познава нас. Изгубих толкова много, Хал. Бог ме срещна с нея, за да ми помага да преживея всичко това. Не е възможно да иска от мен да я изгубя.

— Забавляваш ли се?

Обърнах се и видях, че Алекс стои зад мен. Кой знае от колко време ме е наблюдавал.

— Нищо от това не ми е забавно — отвърнах аз. — Благодаря ти, че попита.

— Миранда, ти ли си? — провикна се баща ми.

— Да, татко. — Надникнах в дневната, като се опитах да изглеждам напълно нормално. — Търсех Лиза. Искях да ѝ кажа, че Сил намери едно бархетно одеяло, което може да използва за пелени на Гейбриъл. О, здрасти, Лиза. Сигурна съм, че Гейбриъл ще се радва да има още един комплект пелени.

— Аз поне бих се зарадвал — каза татко. — От седмици наред се справяме само с четири. Всяка вечер перем трите и се надяваме да са изсъхнали до сутринта.

Представих си какъв би бил животът ми, ако бях заминала с татко и Лиза през миналия август. Само дето нищо не успях да си представя. Може би ако бях тръгнала с тях, мама, Мат и Джон щяха да напуснат къщата ни, преди зимата да стане люта. Може би никога вече нямаше да ги видя и щях да съм също като Лиза — с изключение на вярата, която таеше тя — нямаше да зная дали семейството ми е живо, или не. Или навярно имах нейната вяра. Поне не помнех Лиза да е била религиозна.

— Видях учебници, Миранда — каза Алекс. — Джули е в осми клас. Може ли да използваме някои от тях?

— Те са за девети клас — обях аз, все едно имаше някакво значение. — Но разбира се, можете да ги ползвате. Джон ги заряза, поне за лятото.

— Носим Библия с нас — съобщи Лиза. — Джули може да я прочете.

Алекс ѝ се усмихна.

— Да, така е — съгласи се той. — Двамата със сестра ми четем нашия требник^[2]. По-добре ще е обаче да упражнява правопис, граматика и математика. Беше много добра ученичка, когато влезе в „Холи Ейнджълс“.

Започвах да разбирам срещу какво беше изправена Лиза. Алекс ми напомняше за Мат, само дето беше сто пъти по-покровителствен. Все пак нямаха майка, която да се грижи за тях.

Какъв ли беше животът им? Как бяха успели да оцелеят без родители? Как беше успяла Сил?

Без значение колко зле се почувствах, осъзнах каква късметлийка съм. Дори сега, докато отново се намирам в студения килер и единствената светлина наоколо идва от двете светещи химикалки, разбирам, че въпреки всичко аз съм една от щастливките.

---

[1] Метох — женски манастир. — Б.пр. ↑

[2] Требник — църковна книга, която се използва в православна богослужебна практика. — Б.пр. ↑

3 юни

Ако преди седмица някой ме беше попитал какво би ме накарало да се почувствам по-добре, бих казала следните три неща: 1) да науча как са татко, Лиза и бебето; 2) да срещна момче на моята възраст; 3) течаща вода.

Сега имам и трите. Предполагам, че трябва да се чувствам по-добре.

Татко и Мат пуснаха отново водата, което, с десет души и бебе в къщата, си е нещо много хубаво. Всичкият този сняг и дъжд най-накрая ни се отплатиха и звукът от казанчето в тоалетната е истинска музика за ушите ни.

Гейбриъл не е точно бебето Рейчъл, но в последно време като че ли пици по-малко. Мама сподели, че и Джон имал много колики, но аз не помня това. Чарли се справя чудесно с най-малкия ми брат. Струва ми се, че Гейбриъл не плаче само когато го кърмят и когато Чарли му пее приспивни песнички.

Алекс може и да не е тийнейджърът на мечтите ми, но все пак е тийнейджър. Той е на осемнайсет години и ако всичко беше нормално, щеше да завършва гимназията и да се готви да влезе в „Джорджтаун“. Джули казала това на Джон, който казал на мама, която казала на Мат, който каза на мен.

Макар Алекс да не е момчето на мечтите ми, Джули определено е момичето на мечтите на Джон. Или просто брат ми е толкова жаден за някого на неговата възраст, колкото съм и аз. Той и Джули винаги сядат един до друг и си говорят, дори играят на шах. Изглежда, Алекс одобрява Джон, а мама харесва Джули. Определено мама одобрява Алекс, който става всеки път, когато майка ми се появи в стаята, и казва „моля“ и „благодаря“, и „мога ли да ти помогна“. Той е мечтата на мама за тийнейджър.

С всичкото това щастие наоколо, човек може да си помисли, че и аз съм щастлива. Или най-малкото, че няма да съм толкова обсебена от мисълта докога ще ни стигне рибата.

Само дето всички сме. Никой не го казва на глас, защото ще е грубо. Днес, вместо риба и четвърт консерва зеленчуци за всеки (освен Лиза, която получава двойни порции от всичко), ядохме риба и лъжичка зеленчуци.

Невероятно е. Никога не съм харесвала червено зеле, но сега, когато получавам само по хапка от него, е единственото нещо, за което мога да мисля. Колко е приятно. Колко е вкусно. Колко различно е от рибата.

Съвсем скоро и нея няма да я има.

Чарли яде най-малко от всички ни и честно казано, си мислех, че се промъква в гаража и краде карагъз, докато не ни сподели историята си.

— Преди тежах сто и седемдесет килограма — започна да ни разказва над четвърт лъжица червено зеле. — На двайсет и трети май трябваше да се подложа на операция за намаляване на теглото. Вместо това бях подложен на гладна диета, в която бяха включени много ходене и каране на колело. — Мъжът се засмя. — Сега се намирам в най-добрата си форма.

— Всяко зло за добро — каза Сил и всички се вторачихме в нея. — Баба ми постоянно повтаряше това — продължи съпругата на брат ми.

Всички се разсмяхме и започнахме да изричаме клишетата, които някога означаваха нещо. Рано пиле рано пее. Голяма риба в малко езеро.

Най-доброто беше: половин хляб е по-добре от никакъв хляб. Помислих си, че никога няма да спрем да се смеем, след като татко каза това.

Тогавя Гейбриъл нададе вой и Лиза го накърми за осемдесет и седми път през този ден, а всички ние притихнахме.

— Мислех си — започна татко, — че е чудесно да стоим тук, и, Лора, представа си нямаш колко сме ти благодарни, но тази къща не е предназначена за десет души.

— Всички сме наясно с това — съгласи се мама.

— Двамата с Джули няма да останем още дълго — съобщи Алекс. — Нямаше да останем и толкова, но тя се нуждае от почивка.

— Ти също — намеси се Джули. — Ти си онзи, който припадна миналата седмица.

— Джули — сопна се Алекс.

— Всички имаме нужда от почивка — каза Чарли. — Лора, ти... всички вие спасихте живота ни.

— Алекс и Джули ще тръгнат по своя път — обясни татко. — Но сега, след като си върнах децата, включително и Сил, за която дори не знаех преди това, нямам никакво намерение да ви изоставям.

Забавно е колко облекчена се почувствах, когато баща ми изрече тези думи. Опитвах се да не мисля, че може да си тръгне отново. Макар да знаех, че той, Лиза и Гейбриъл са живи, щеше да е ужасно, ако не бяха до мен.

— Проблемът е, че не знаем дали ще ви дадат храна — каза Мат. — Доста убеждаване беше, докато дадох на Сил.

Татко кимна.

— И аз се притеснявам от това. Не можем да продължаваме да ядем от вашата и не сме сигурни дали ще получим такава.

— Но ти си ни баща — намесих се аз. — Това трябва да се брои.

— Може и така да е — съгласи се татко. — Но пак остават Лиза, Чарли, Алекс и Джули, които ще имат нужда да се хранят по времето на престоя си тук. Имам идея, която може да реши доста проблеми.

— Сподели я — насърчи го мама.

— Къщата на госпожа Несбит е празна — започна татко. — Ако синът ѝ се върне, семейството му има право да получава храна. Как му беше името?

— Боби — отговори майка ми. — Живееше в Сан Диего. Госпожа Несбит така и не успя да се свърже... — Мама не довърши изречението. Често се случва. Някои изречения няма нужда да бъдат довършвани.

— В такъв случай никой не знае дали е жив — каза татко. — Ще отида в града в понеделник и ще кажа, че съм Боб Несбит, че съм дошъл тук със семейството ми, за да видим как е мама, и че ще се преместим в къщата ѝ. Кое то, така или иначе, ще направим, за да не ви се пречкаме в краката. Дошли сме аз и съпругата ми, как ѝ беше името на нея?

— Сали — отвърна мама.

— Аз, Сали и двете ни деца, Алекс и Джули, заедно с бебето и шурей ми Чарли. Кой може да каже, че това е лъжа?

— Защо да ви вярват? — попита Мат. — Аз отидох, за да гарантирам за Сил.

— В такъв случай ще взема един от вас с мен — каза татко. — Миранда? Какво мислиш за това да дойдеш с мен и да се закълнеш, че съм Боб Несбит?

— Хал, не съм отгледала децата си, за да лъжат — намеси се мама.

— Не си — съгласи се баща ми, — но също така не си ги отгледала, за да гладуват.

— Нямам нищо против — отвърнах аз, защото не исках мама и татко да се карат. — Щом на Сил дадоха храна, не виждам причина да не дадат на татко. А и ще е чудесно всички да се нанесат в къщата на госпожа Несбит.

— Има печка на дърва в кухнята — съобщи Мат. — Ще се нуждаете от дърва. И отоплителни уреди.

— Можем да потърсим такива — казах аз. — Както и тоалетна хартия, и всичко необходимо. О, мамо, ще е чудесно, ако татко живее там.

— Къде е къщата на госпожа Несбит? — попита Алекс, попита и Джули. — Коя е госпожа Несбит? — отново попитаха по едно и също време двамата.

Това ни накара да се засмеем.

— Най-близката ни съседка — отвърна Мат. — Къщата ѝ се намира надолу по пътя. Не можете да я видите от тук, но има път през гората, който използваме.

— В такъв случай съгласни ли сме? — попита татко, макар да не беше точно въпрос. — Миранда и аз ще отидем до града в понеделник, за да видим дали ще ни дадат храна. Ще прекараме следващите няколко дни тук, докато подготвим къщата на Несбит. Може би ако получим храна, ще успеем да убедим Алекс и Джули да останат малко повече.

— Моля те, Алекс — настоя Джули.

— Ще видим — отвърна брат ѝ.

Джули се усмихна и изведнъж осъзнах защо Джон я харесва толкова много. Усмивката ѝ те караше да забравиш всичко, което се беше случило през изминалата година.

— Не губим нищо, ако опитаме — каза мама. — Ако Миранда е съгласна.

— Съгласна съм — отвърнах аз и се усмихнах, макар да бях сигурна, че усмивката ми не накара никого да забрави каквото и да било.

4 юни

Стоях в стаята ми и се чудех кое ще бъде най-безопасното място, на което да скрия моите дневници, когато чух почукване на вратата и Алекс изрече тихо:

— Миранда?

Макар да не бях вадила нищо и дневниците ми да бяха скрити, на мига реших, че трябва да им намеря по-добро скривалище. Това се случи точно след като се стреснах от гласа на момчето.

— Аха — отговорих аз, което не прозвуча толкова приятелски, колкото исках. — Имам предвид, здрасти, Алекс. Какво искаш?

Момчето стоеше на прага на вратата, докато не му направих знак да влезе.

— Надявам се да не те притеснявам — каза той. — Чудех се дали нямаш никакви дрехи, които Джули може да заеме. Само за времето, докато сме тук.

— О, разбира се — отвърнах аз. — Джули е по-малка от мен, но можем да измислим нещо. — Сил вече беше взела половината ми гардероб. Джули можеше да получи останалата половина.

— Благодаря ти — каза момчето. — Това значи много за нея.

— Искаш ли да попитам Мат дали ще ти заеме някои от неговите дрехи? — предложих аз. Защо да съм единственото голо човешко същество в къщата?

— Би било чудесно, благодаря ти — отвърна Алекс. — Само за няколко дни, докато Джули се възстанови.

— Не се притеснявай — казах аз. — Ще видя какво ще намеря. Алекс огледа стаята ми.

— Имаш много книги — забеляза той.

— Не чак толкова — отвърнах аз. — Чела съм всичките поне по три пъти.

— Така ми липсва четенето — призна си младежът и взе от рафта „Гордост и предразсъдъци“. — Липсва ми ученето на безполезни неща. Латински. Висша математика.

— На мен ми липсват приятелите — отбелязах аз. — Приятелите. Семейството. Храната. Всичко това. — Усмихнах се, но Алекс не го стори.

— На мен ми липсва домът — заяви той. — И чувството в читалнята на библиотеката. Все едно нищо друго няма значение освен книгата, която четеш в момента. — Младежът върна „Гордост и предразсъдъци“ на рафта. — Липсва ми гордостта. Грехът на гордостта.

— Не мисля, че е грях да си горд — казах аз и погледнах към купите, които бях спечелила от фигурното си пързаяне. — Не и ако си работил достатъчно усърдно, за да постигнеш целите си.

Алекс поклати глава.

— Не ме разбираш — отвърна той. — При теб е различно. Ти се грижиш къщата ти да е чиста и се гордееш, че е такава. Нямах предвид това.

Подразних се от намека на Алекс, че единственото постижение в живота ми е било във войната срещу прахта.

— Гордея се от много неща — възразих аз. — Едно от тях е как семейството ми се справи с всичко. Как се борихме, за да останем живи. Да запазим надеждите си живи. Доста се гордея от това. Мислиш ли, че това е грях?

— Не, разбира се, че не е — отвърна Алекс. — Но не говоря за такава гордост.

— Оу — учудих се аз. — Имаш предвид суетата. Да се гордееш от това, че си красив и богат.

— Нито пък това — не се съгласи младежът.

— Тогава какво е? — попитах аз.

Алекс погледна навън през прозореца ми, към неизменно сивия пейзаж.

— Добре — започна той. — Може би ще ме разбереш по-добре, ако ти разкажа за буркана за монети. Налагаше се да си купуваме училищните униформи, затова майка ми имаше буркан за монети. Всеки ден изпразвахме джобовете си и ако в тях имаше някакви монети, ги пускахме в буркана. Един ден майка ми хвана баща ми да

взема от тези монети. Нямахте пари за бира. Тя полудя. Това беше най-лошият скандал, който някога бяха правили. Майка ми имаше планове за нас. Всеки цент, който спестявахме, беше важен за нея. — Алекс млъкна за миг. — Баща ми взе буркана и го хвърли в средата на стаята. Монетите се разлетяха навсякъде. Майка ми падна на колене, за да ги събере, но брат ми, Карлос, ме блъсна на пода. Вината била моя, каза ми той. Аз съм бил онзи, заради когото се карали.

— Сигурно е било ужасно — отбелязах аз. Дори в най-лошите си свадни, мама и татко винаги ни бяха убеждавали, че вината не е наша.

— Заклех се никога вече да не изпитвам срам — продължи Алекс. — Срамувах се не заради това, че родителите ми се караха и аз бях причината. Срамувах се, че мама лазеше по пода и събираше монети, за да ни купи дрехи, които другите деца приемаха за даденост. На следващия ден си намерих работа. Работех, когато можех. Най-накрая започнах постоянно в една пицария. Плащах си сам униформите и учебниците. Дойде краят на буркана за монети. Майка ми намери друг начин, за да купи униформите на сестра ми. Чувствах се горд. Горд, че бях умен. Горд, че хората ме забелязваха и ме уважаваха. Горд, че бях амбициозен. Горд, че бях прекалено добър, за да не свърша като родителите ми. А сега моля за чисти дрехи за сестра ми. Моля за всяка хапка храна, която получаваме.

— Тук не е нужно да молиш — уверих го аз. — Щастливи сме, че можем да споделяме.

— Никой не е щастлив от това.

Алекс погледна надолу или аз погледнах нагоре. Не знам как се случи, но погледите ни се срещнаха и за момент се потопих в душата му. Можех да видя всичко там, дълбините на неговата мъка, гнева му, отчаянието.

Аз също изпитвам мъка, гняв и отчаяние. Не мисля, че е останал човек на земята, който да не изпитва подобни чувства. Понякога чувствам как мъката, гневът и отчаянието ме изгарят отвътре, както някога слънцето пареше през горещ юлски ден.

Моите чувства не бяха нищо в сравнение с онова, което усетих в Алекс. Мъката му, гневът му и отчаянието му бяха като хиляди слънца, като галактика от слънца. Испитах физическа болка, докато го гледах в очите, но не можех да ги отместя. Той първи извърна глава и се извини,

или може би ми благодари. Мисля, че за Алекс двете неща означават едно и също.

Младежът излетя от стаята и ме остави да се взирам в рафта с книгите и да разсъждавам над греха на гордостта и греха на предразсъдъците, и всички останали грехове, които бях оставила зад себе си.

5 юни

Татко и аз тръгнахме с колелата към града, за да разговаряме с господин Дануърт. Не помня някога да съм виждала баща ми на велосипед, макар да си спомням деня, в който му се похвалих, че вече мога да карам.

Смятах, че ще е страхотно да прекарам известно време насаме с него. Нямахме подобна възможност, откакто се беше върнал, а имаше толкова много неща, които исках да му кажа, и толкова много, които исках той да ми каже. Но времето беше ужасно. Не валеше, но беше студено и леден вятър брулеше лицата ни. Мартенско време през юни.

Може би беше по-добре, че не успяхме да проведем подобен баща-дъщеря разговор, защото когато стигнахме в кметството, за да вземем нашата храна и да говорим с господин Дануърт, татко беше влязъл в ролята на Боб Несбит.

— Съпругата ми и аз не знаехме какво да очакваме — заговори баща ми, след като се представи. — Разбира се, не бяхме се чували с мама, но надеждата ни не беше умряла. Все пак е пълно чудо, че още сме живи. Домът ни в Сан Диего го няма, но отидохме при брата на Сали — Чарли — когато всичко се случи. Той живееше в Сюзънвил. Ако не беше мама, щяхме да останем там. Тревожех се, че живее сама и само Лора Еванс и децата ѝ се грижат за нея. В крайна сметка убедих съпругата ми и Чарли, че трябва да се насочим на изток, и това се оказа, че е поредното чудо, тъй като се отдалечихме от обхвата на вулканите, когато започнаха да изригват. На Коледа се случи третото чудо, когато се роди синът ни Гейбриъл.

— Колко души казахте, че е семейството ви? — попита господин Дануърт. Според мен това беше добър знак.

— Петима, без да включваме Гейбриъл — отвърна татко. — Сали се нуждае от допълнително храна, тъй като кърми. Иначе сме аз,

съпругата ми, двете ни по-големи деца, Алекс и Джули, и братът на Сали, Чарли. Алекс и Джули са чудесни деца, най-добрите, за които може да мечтае един баща. Алекс е толкова умен. Когато всичко това приключи, ще отиде в колеж. Джули е втора майка на бебето. Всеки ден благодаря на Бога, че ме е благословил с тях.

Почувствах се много странно да чуя подобни думи от устата на татко. Не, това е лъжа. Не се почувствах странно. Догади ми се. Не защото трябваше да стоя там и да кимам, сякаш всичко е истина, а защото някак си всичко изречено от него беше вярно. Баща ми може и да познаваше Алекс и Джули само от два месеца, но между тях съществуваше връзка, която я няма вече между нас. Можеш да я усетиш в начина, по който ги гледа, по който попива всичко, което каже Алекс, и в усмивките, с които дарява Джули. Така се отнася и с Чарли. Все едно са членове на някакво тайно общество, до което никой друг няма достъп.

Когато господин Дануърт ме попита дали всичко, което татко казва, е истина, отвърнах „да“, и определено не излъгах. Не можех да обясня на мама защо е така, нито на някой друг. Джон също нямаше да ме разбере, само може би Мат би схванал какво имам предвид.

— Предполагам, че наистина ви се полага храна — заключи господин Дануърт. — Разбира се, до следващия понеделник не можем да ви дадем нищо, така че трябва да се оправяте сами дотогава. Също така не мога да гарантирам, че шурейт ви ще получи нещо или пък че за съпругата ви ще има допълнително. Онова, което даваме, идва от всички останали. Не можем да се обадим на правителството и да им кажем, че имаме петима нови съграждани, на които да пратят допълнително храна.

— Направете каквото можете — каза татко. — Ще сме ви много благодарни.

— Ще поделяме всичко — каза господин Дануърт, ненужна реплика, която щеше да се впише чудесно онази вечер. — Ще се оправите ли още една седмица?

— Ще се наложи — отвърна баща ми. — Знаете как е. Свикнахме да сме гладни. Докато за съпругата ми има достатъчно, ще се справим.

— Бебе — изрече господин Дануърт. — Това наистина е чудо. Татко се ухили.

— Ще ми се да имах снимки — каза той. — Миранда, Гейбриъл не е ли най-прекрасното бебе, което си виждала?

Тъкмо щях да кажа: „Да, татко“, но се усетих навреме и вместо това изрекох: „Да, така е“. Баща ми разбра какъв гаф щях да направя, но господин Дануърт не забеляза.

— Знаете ли какво, аз и съпругата ми... ами имаме малко заделена храна. Ще ви дам моята торба, за да може жена ви да изкара тази седмица. Бебе. Струва си човек да гладува за подобно нещо.

— Благодаря ви — каза татко. — Не знаете какво означава това за нас.

— Може би ще намина някой ден, за да видя малкия Гейбриъл.

— Когато ви е удобно — покани го баща ми. — За нас ще е чест.

Двамата с татко поговорихме малко на път за вкъщи. Имахме тази възможност, защото вятърът духаше в гърбовете ни. Не че бях в особено настроение за това — макар да се чувствах облекчена, че Лиза получи торба с храна. Ако не друго, поне ние не трябваше да се отказваме от голяма част от нашата.

— Когато Лиза роди в евакуационния лагер, хората постоянно правеха така — разказа ми татко. — Не само Чарли. Много други. Разполагахме с толкова малко, но много носеха каквото имат на Лиза. Непознати, които бяха чули за бебето. За тях беше изключително важно тя и Гейбриъл да оцелеят.

— Ако се беше родило момиче, как щяхте да го кръстите? — попитах аз.

— Абигейл — отвърна татко. — Абигейл Хоуп Еванс.

Това попари всичките ми фантазии за бебето Рейчъл.

— Един ден и ти ще имаш деца — каза баща ми. — Както и Джули, и Сил. С помощта на Бог, може и да доживея до този ден.

— Може би ще имаме някога — отвърнах аз. В интерес на истината, когато прекарваш цялото си време в мислене за следващото хранене и в копнеж баща ти да те обича толкова, колкото обича двама непознати, и в опити да заобичаш малкото си братче, независимо от това, че единственото, което прави, е да пищи, е трудно да желаеш свое собствено бебе.

Може би някой ден.

А може би не.

6 юни

За втори път тази седмица някой позвъни на вратата.

За разлика от първия сега всичко беше различно. Татко, Мат, Алекс и Чарли бяха навън и сечаха дърва. Джон и Джули стояха в единия край на слънчевата стая. Момичето учеше брат ми на испански, който имаше огромно желание да го усвои през последните два дни. Сил беше горе, а мама и Лиза стояха с кръстосани крака на матраците и обсъждаха каква храна могат да отнесат в къщата на госпожа Несбит. Гейбриъл лежеше в креватчето си и се оглеждаше наоколо. Аз чистех обстойно кухнята, което е доста по-лесно, когато имаш течаща вода, па макар и тази вода да е сива.

Погледнах през прозореца и видях господин Дануърт да стои на задната врата. Намирах се най-далеч от него, но бях единствената изправена, така че отидох да му отворя.

— Помислих си, че няма да е зле да намина да видя бебето — каза той, което реално означаваше „Реших да намина, за да проверя дали наистина има бебе, на което дадох храната си за една седмица“.

— Ето го и него — посочих към креватчето на най-малкия ми брат, което всъщност беше едно от чекмеджетата на мама. — Гейбриъл, запознай се с господин Дануърт. Той е отговорен за храната на майка ти.

— Уха — възкликна гостът ни и се наведе, за да разгледа братчето ми. — Какво голямо момче си. Голям побойник си, нали? — Мъжът се обърна и видя Лиза. — Вие трябва да сте Сали Несбит.

Съпругата на татко се усмихна.

— Не е ли красив? — попита тя. — Моето коледно чудо.

— Съпругът ви спомена, че е роден на Коледа — отвърна господин Дануърт. — Сигурно сте преживели много оттогава.

— Всички преживяха — каза Лиза. — Но в крайна сметка имаме Гейбриъл.

— Съвсем скоро ще започне да пълзи. Ще започне да изучава света.

Съпругата на татко кимна.

— Той ще направи света едно по-добро място — съгласи се тя. — Не само за мен, но и за всички нас. Роди се с причина, сигурна съм в това.

— Въобще не се съмнявам — отвърна господин Дануърт и огледа домашните ни условия. — Здравей, Лора — поздрави гостът ни мама. — Здравсти, Джон. Радвам се да те видя. Коя е приятелката ти, Джон?

— Аз съм Джули — представи се момичето. Подвоуми се за миг, но май само аз забелязах това. — Татко, Алекс и чичо Чарли са навън — сподели тя. — Заедно с Мат. Ако искате да говорите с тях.

— Ще ги поздравя, когато си тръгвам — съобщи господин Дануърт. — Не мога да повярвам, че имате бебе. Боб и Миранда ми казаха за него, но преди да го видя със собствените си очи... ами, честно казано, не го вярвах. Бебе, тук в Хауъл. Това ти дава надежда.

— Искате ли да го подържите? — попита Лиза. — Гейбриъл е свикнал с непознати. Няма да има нищо против.

— Може ли? — Господин Дануърт се наведе и вдигна бебето. Когато аз правех това, братчето ми надаваше вой, но сега се усмихна на госта ни и се опита да му свали очилата, за да си поиграе с тях.

Мама, Джули и Лиза сияеха от щастие, все едно Гейбриъл беше върнал Луната на мястото ѝ. Дори Джон се беше ухилил.

— Ти си голям мъж, нали — говореше му господин Дануърт. — Знаете ли, може би държа в ръцете си президента на Съединените щати. Въобще няма да се учудя, ако наистина е така.

В знак на съгласие Гейбриъл издаде бълбукащ звук и всички се засмяха. По-точно всички без мен.

Защото за първи път се замислих за бъдещето на малкото ми братче. Щом него го имаше, навярно съществуваха и други бебета. Колко от тях щяха да оцелеят до следващата година, до следващото десетилетие? Аз бях преживяла шестнайсет хубави години и една ужасна, но за Гейбриъл, за всички Гейбриълровци целият живот щеше да е като тази моя ужасна година. Само дето аз имах за утеха хубавите си времена. Какво щяха да имат те?

Най-накрая разбрах защо мама е готова да даде всичко за бебето на бившия си съпруг. Гейбриъл не е само бебето на татко. Той е бъдещето на баща ми, бъдещето на Лиза. Той е бъдещето на всички ни, дори и на господин Дануърт. Всеки ден Гейбриъл живее и расте, става по-силен и това е истинско чудо.

Стоях там и колкото и глупаво да изглеждаше, сълзите рукоуха по лицето ми. Джули дойде при мен и ме прегърна.

— Всичко е наред — каза ми тя. — И ти можеш да го обичаш.

8 юни

Мама е обезумяла от щастие, че Джон има желание да учи, така че се е заела с обучението на двама им с Джули. Алекс изглежда доволен, че някой се занимава със сестра му, а с татко и Чарли наоколо, Джон не им трябваше за цепенето на дървата.

Мама попита мен и Сил дали искаме да се присъединим към тях, но никоя от нас не е заинтересувана от алгебрата. Лиза и Сил четат Библията, а вечерно време татко и Чарли се присъединяват към тях.

Аз бях доброволка за почистването на къщата на госпожа Несбит. Цялата тази домашна атмосфера ми влияеше зле на нервите.

Почистването на съседската къща си е доста работа, така че утре ще попитам дали има доброволци да се включат в начинанието. Но за един ден сметнах, че ще е хубаво да остана сама. Планът е татко, Лиза и Гейбриъл да спят в кухнята, тъй като там се намира печката на дърва, Алекс и Чарли в стаята за гости, а Джули в трапезарията. Когато Алекс и Джули си заминат, Чарли ще се премести в трапезарията, защото там е по-топло.

Сега дори и мама не иска те да си тръгват. Наясно е, че когато го сторят, Джон отново ще започне да цепи дърва и повече няма да се занимава с ученето. Също така се надява любезното поведение на Алекс, с неговото постоянно „може ли“ и „благодаря“, да ми повлияе и на мен.

Самата аз не знам дали искам да останат. Все още ме боли, когато видя как ги гледа татко, с всичката тази гордост и любов в очите му. Не че гледа мен, Мат и Джон по-различно. Дори Сил получава същия този поглед. Той ни обича всички.

Нас обаче трябва да ни обича повече. Трябва да е така. Ние сме неговите деца, а не Алекс и Джули.

Тогава поглеждам към тях двамата, как си говорят тихичко, как играят шах, и осъзнавам, че ако някой погледне към Мат и Джон или мен, имам предвид Мат, преди да срещне Сил, той също ще ни заобича така, както татко обича Алекс и Джули. Ако бяхме само Мат, Джон и аз

и нямахме родители, никакво семейство освен самите нас, и някой ни вземеше в своето семейство, това щеше да означава всичко за нас. Щеше да означава оцеляване.

Според мен Алекс щеше да замине, но щеше да остави Джули при татко и Лиза. Лиза разчита на това, а сега и с мама на нейна страна, мисля, че натискът ще е прекалено голям за Алекс. Особено при положение че тук има храна.

Няма да е толкова лошо, ако Джули остане. Не е точно бебето Рейчъл, но все пак свикнах със Сил, малко или много. Мога да свикна и с нея.

Поне така смятах, докато чистех кухнята на госпожа Несбит и си мислех колко се беше променил животът ми само за една седмица.

9 юни

Започнах да чистя сама къщата на госпожа Несбит, което ми харесваше, защото ми даваше възможност да се самосъжалявам на спокойствие. Просто ме наричайте Пепеляшка Еванс.

Тогава злите доведени сестри (Сил и Джули) дойдоха да ми помогнат в работата, макар да не помнех подобно нещо да се е случвало в приказката. По-лошото беше, че двете бяха като динамо. Когато си сама в изключително студена къща, която миеш и чистиш, можеш да се туткаш колкото си искаш. Но когато на главата ти кацнат още две помощници, които наистина работят здраво, се налага да се стегнеш и да свършиш нещо.

Почувствах огромно облекчение, когато след около час се появи Алекс.

— Мислех си да отида да претърсвам къщи — съобщи той. — Имаш ли нещо против да дойдеш с мен, Миранда? Ти познаваш района, а аз не.

Да имам нещо против? Да преравам чуждите къщи с последното живо момче в Америка, с което нямам никаква роднинска връзка, пред алтернативата да изтъркам всеки сантиметър от кухненския под?

— Не, нямам нищо против. Ще дойда — отвърнах аз.

— Супер. Благодаря ти.

Когато другите хора казват подобни неща, прости неща като „супер“ и „благодаря ти“, те се усмихват. Алекс не го прави. Той

никога не се усмихва. Казва „моля“, „благодаря“ и „може ли“, но никога не се усмихва.

Чудя се дали преди го е правил.

Върнахме се в нашата къща, казахме на мама къде отиваме, взехме чували и колела и отпътувахме, като оставихме Сил и Джули да чистят и лъскат. Алекс може и да не се усмихваше, но аз определено го правех.

— Ходила съм в къщите, които са по-близо до града — споделих, когато потеглихме. — В предградията, където са една до друга. Справих се доста добре там.

— Нека пробваме с по-изолираните — предложи Алекс. — Ферми. Хижи в гората.

Това ме подразни. Все пак поиска да тръгна с него, защото познавах района. След което отхвърли моето предложение къде да отидем.

Вече имам по-голям брат, благодаря, но няма нужда. Не искам последното живо момче в Америка да ме третира като някаква глупава по-малка сестра.

— Ще се справим по-добре в предградията — настоях аз.

— Откъде знаеш? — попита ме той. — Нали не си опитала на по-отдалечените места?

Прииска ми се да обърна и да се върна в къщата на госпожа Несбит. Нека Алекс се изгуби, щом толкова много искаше да измине с колелото си огромни разстояния без никакъв смисъл.

Все пак е средата на юни, температурата трябва да беше около петнайсет градуса по Целзий и ако човек наистина се концентрираше, можеше да види слънцето. А и макар Алекс да беше най-дразнещото последно живо момче в Америка, все пак беше последно живо момче в Америка. (Трябва да измисля инициали за това: ПЖМА или нещо подобно.)

— Добре — съгласих се аз. — Искаш далечните места, ще потърсим там. — Подкарах колелото си пред Алекс и поех водачеството. Карах сравнително бързо, докато реша колко надалеч да отидем, за да задоволя спътника си.

Щеше ми се да можах да кажа, че не зная накъде отиваме, но всъщност не беше точно така. За момент бях изпаднала в отмъстително състояние и си казах наум: „Ще видиш ти!“, когато

завихме по Хадърс Роуд, а след това наляво по Мъри, задния път до гимназията.

Стигнахме там за петнайсет минути. До могилата от тела. Само дето от деня, в който бях идвала тук за последно, температурите се бяха покачили, снегът се беше разтопил и телата бяха започнали да се разлагат.

Гледката беше ужасна. Вонята беше непоносима, дори и на открито. Телата бяха подпухнали, лицата — неразпознаваеми. Колкото и лоши да бяха кошмарите ми, реалността беше по-лоша от тях. Решението беше мое да дойдем тук, за да накажа Алекс заради несъгласието му с моето мнение.

— Чудех се къде са всички тела — каза той, все едно се питаше къде мама е скрила коледните подаръци.

— Познавам много от тези хора — съобщих аз. — Приятелите ми са в тази купчина.

Алекс спря колелото и наведе глава в молитва, което ме накара да се почувствам още по-зле. Особено след като гледката и вонята ме разстроиха толкова много, че единственото, което исках да направя, беше да се махна колкото се може по-далеч от тук.

— Трудно е да изгубиш приятели — каза момчето.

Предполагам, това означаваше, че можем да продължим.

— Ти изгуби ли някои от приятелите си? — попитах аз.

— Всеки изгуби — отвърна той.

Отговорът му беше много недодялан. Можеше да ме утеши за загубите ми или да ми разкаже за своите, но да потвърди, че целият свят е една загнила воняща грамада смърт, не ме накара да се почувствам по-добре.

А и отказвам някой да казва, че светът е загнила воняща купчина смърт. Всяка нощ мама включва радиото и хваща станции от Питсбърг, Нашвил и Атланта, които всяка божа вечер съобщават за техните загнили вонящи купчини смърт.

Затова нямах нужда Алекс да потвърждава, че всеки на Земята е изгубил приятели.

Едно от хубавите неща на ядосването е, че ми помага да карам колелото си по-бързо. Този път обаче обръщах внимание на пътищата и на завоите, които правехме. Нямах желание да се изгубя точно с това ПЖМА.

Някой от нас забелязваше ферма и двамата отивахме да я проверим — по-внимателно, отколкото аз в миналото, защото вече се беше стоплило и имаше шанс хората вътре да не използват печките си на дърва. Първите три, които посетихме, бяха празни. Проблемът беше, че бяха такива и вътре. Взехме единствено половин сапун и четвърт тубичка с паста за зъби. Нямаше нищо друго.

Прииска ми се да се подразня и да изрека: „Нали ти казах“, но накрая се отказах от това изкушение.

— Бездруго не вярвах, че ще намерим много тук — започнах аз.
— Хората на село останаха по-дълго, което значи, че са използвали всичко налично.

— Никога не се знае — отвърна Алекс, което според мен означаваше: „Млъквай, глупаво момиче!“.

Запитах се какво ли би направила Пепеляшка с един зъл доведен брат.

Извадихме по-голям късмет с къща номер четири: лятна хижа, която не се виждаше от пътя. Вероятно никой не я беше използвал миналата година, така че каквото и да се намираше вътре, щеше да е на поне две години. Това нямаше никакво значение, що се отнасяше до сапун и тоалетна хартия. Тъй като беше лятна вила, в нея имаше много ваканционни четива. Грабнах десетина мистерии с меки корици за мама и няколко любовни за Лиза и Сил.

— Съжалявам, че няма латински книги за теб — казах аз.

— А аз съжалявам, че не можем да ядем книги — отвърна Алекс.

Ако това момче знаеше как да се усмихва, може би сега щеше да го стори, а аз щях да разбера, че това е шега и да се усмихна на свой ред. Но той не се усмихна, и аз също.

Продължихме по същия път, като се спряхме при още две хижи, но не намерихме нищо по-различно там. В едната къща по чудо имаше половин пакет неизползвани памперси. Сил и аз бяхме обслужващият персонал по пелените, откакто Гейбриъл пристигна при нас, и дори дузина неизползвани памперси ми се струаха като истинско съкровище.

Чувалите ни все още изглеждаха празни, така че продължихме напред. Къщите ставаха все по-изолирани и аз бях щастлива, че Алекс е до мен в това търсене.

Не знаех, че последната къща, в която влязохме, ще бъде последната за деня. Спътникът ми не беше казал, че трябва да прекратим за днес дейността си, а всяко половин руло тоалетна хартия щеше да направи живота ни по-хубав. Може би трябваше да продължим да претърсваме още час-два.

Никой от двамата ни не забеляза нещо различно в последната къща, в която влязохме. Веднага можех да кажа, че не е лятна, но това не означаваше нищо.

Използвахме номера на Алекс да хвърляме камъни по вратите и след това се прикривахме, в случай че някой започнеше да стреля. Никой не го стори, така че се приближихме до прозорците, за да огледаме за някакви признаци на живот. Когато решихме, че е безопасно, опитахме да отворим вратите, които бяха заключени, и хвърлихме един камък в прозореца на дневната.

Звукът на чупещо се стъкло беше заместител на звука от звънец в моя живот.

Алекс провря ръката си и отвори прозореца. Обичам да нахлувам в чужди къщи, но това е най-неприятната част от процеса, тъй като имам чувството, че собственикът на къщата ме чака да си подам ръката, за да я отреже. Имах доста кошмари по темата.

Никой не ни погна с брадва, така че продължихме.

Двамата подушихме смъртта на мига. Същата миризма като при могилата с мъртви тела, само че тук беше по-лоша, тъй като къщата беше затворена и вонята се беше натрупвала.

— Моля те — казах аз. — Да се махаме от тук.

— Изчакай отвън, ако искаш — предложи Алекс.

Знаех, че онова, което няма да видя, щеше да ме плаши повече от онова, което щях да видя.

— Ще се оправя — отвърнах аз. През живота си бях изричала и по-големи лъжи.

Алекс ме хвана за ръката. Видях, че кърви.

— Порязал си се — казах аз, за да скрия факта, че треперех от страх и вълнение да докосна момче.

— Просто драскотина — отвърна той, но дръпна ръката си. — Съжалявам. Не искам да те цапам с кръв.

Кимнах. Алекс тръгна по посока на вонята и аз го последвах.

Трупът се намираше в кухнята. Някога това е било човешко тяло, разположено в един от столовете. Или поне част от него. Дрехите бяха разкъсани, имаше колан, плът и мускули, коса, кости, очна ябълка. Държеше пушка, а на няколко крачки от него се намираше мъртъв питбул.

Изпищях.

— Не гледай — каза ми Алекс, но не можех да отместя поглед. Той огледа трупа от всички страни, взе червената мушама от масата и го покри с нея. След това дойде и ме прегърна, докато не спрях да треперя.

— Мисля, че сме извадили късмет — изрече спътникът ми. — Кучето е умряло съвсем наскоро, може би дори днес. Хранило се е със собственика си от известно време, но накрая е умряло от глад. Вероятно ще намерим кучешка храна, ако потърсим.

— Не знам дали Хортън ще яде кучешка храна — споделих аз.

— Тя не е за него — възрази Алекс. — А за нас. — Момчето започна да преравя кухненските шкафове. Имаше две консерви в тях. Вечеря, помислих си, и се зарадвах, че Алекс не предложи да изядем кучето.

— Така — започнах аз, като гласът ми звучеше пискливо дори и на самата мен. — Вече можем ли да си ходим?

— Има още — отвърна Алекс. — Не можеш ли да го усетиш? Този човек е защитава нещо повече от две консерви с кучешка храна.

— Но той е мъртъв — възпротивих се аз. — Може би се е самоубил, когато храната му е свършила.

— Може би — изрече Алекс, — но така или иначе, трябва да огледаме наоколо. Да потърсим тоалетна хартия и пелени.

И двамата знаехме, че няма да намерим никакви памперси, но така исках да се махнем от кухнята, че нямах нищо против да потърсим. Преровихме цялата къща и взехме всичко, което можем да използваме, което всъщност не беше много. Алекс слезе и до мазето, но се върна от там с празни ръце.

— Май предчувствието ти се оказа грешно — казах аз.

— Все още го имам — отвърна момчето. — Този човек щеше първо да застреля кучето си, ако имаше намерение да се самоубива. Той е обичал това животно.

Знаех, че Алекс е прав, защото, ако ние се окажехме в подобно положение, първо щяхме да убием Хортън или поне да го пуснем.

— Има гараж — отбелязах аз. — Може би там има нещо.

— Тогава щеше да стои и да пази гаража си — отвърна Алекс. — Някъде в къщата е. Пропускаме нещо.

— Вероятно пари — предположих аз. — Или бижута. Неща, които е смятал за ценни.

Спътникът ми поклати глава.

— Кучето е умряло само — каза за трети път той, все едно беше Шерлок Холмс, а аз най-тъпият доктор Уотсън в света. — Хранило се е от стопанина си няколко дни и след това е прекарало няколко дни, без да яде. Човекът, който и да е той, е умрял съвсем наскоро. Много добре е знаел какво е ценно в наши дни.

— Добре — съгласих се аз. — Къде да търсим? Погледнахме навсякъде.

— Не и на тавана — каза Алекс. — Тази къща не трябва ли да има таван?

— Или поне някаква ниша — казах аз. — Но не видях стълбище. Вероятно има вратичка.

Отидохме горе и проверихме три килера, преди да попаднем на люка в тавана. Алекс дръпна въженцето, а аз се изкачих по стълбата.

Навсякъде имаше кашони. Кашони на тавана обаче не означаваха нищо. Кашони с надписани на тях продукти не означаваха нищо. Дори все още запечатани кашони не означаваха нищо.

Алекс ме последва. Покривът беше много нисък и не можехме да се изправим напълно. И без това нямаше много място за ходене, но спътникът ми се прокрадна, извади джобно ножче и разряза един от кашоните, на който пишеше „Пилешка супа с фиде на Кембъл“.

Вътре имаше двацет и четири консерви с „Пилешка супа с фиде на Кембъл“.

— Не е умрял от глад — казах аз. — Как би могъл с всичката тази храна?

— Бил е скъперник — отвърна Алекс. — Чувал съм истории за такива, но смятах, че са просто легенди. Това са хора, които са започнали да складират от началото на всичко, и след това са се опасявали толкова много, че няма да имат достатъчно, че спрели да ядат от онова, което имат. Стой тук. Ще се върна след малко.

Нямах представа защо ме оставяше, но не ми пукаше. Поглеждах от един велик кашон към друг велик кашон. Със сигурност част от храната се беше развалила. Но въпреки това пак имаше толкова много. Дори с десетима ни, имаше храна за седмици.

Когато Алекс се върна, носеше пушката на мъжа.

— За всеки случай — каза той.

— Как можем да отнесем всичко това у дома? — попитах аз, като се надявах, че Алекс знае как да се оправя с оръжието. — Може би трябва да се преместим тук, докато свърши храната.

— Къщата е прекалено малка — отбеляза спътникът ми. — Освен това човек като този трябва да е имал начин да се измъкне от тук. Ще има ван в гаража или пикап с малко гориво в резервоара. Достатъчно, за да отнесем храната във вашата къща. Обзалагам се, че има и туби. Бил е подготвен. Луд, но подготвен.

— Гаражът може да е заключен, какво ще правим тогава? — попитах аз.

— Вероятно наистина е — отвърна Алекс. — На колана на мъжа имаше връзка с ключове.

Спомних си как изглеждаше собственикът на къщата и потреперих. Доста здраво при това, а не както когато гледах някой страшен филм.

— Всичко е наред — увери ме спътникът ми. — Прекалено много ти се насъбра. Ще взема ключовете и ще проверя гаража. Ти стой тук. Всичко ще е наред. — Момчето взе пушката със себе си и слезе по стълбите.

Насилих се да разчета надписите върху кашоните, да се концентрирам върху чудото на черния боб и говеждата пастърма. Гледката на четири 9-килограмови торби с ориз ме развълнува. Но изпитах най-голямо облекчение, когато чух Алекс да влиза в килера.

— Има ван — съобщи той. — С четвърт резервоар. Намерих и две туби гориво. — Момчето поклати глава. — Можел е да отиде навсякъде с две туби гориво. Двамата с кучето.

— С ръчни скорости ли е? — попитах аз. — Не знам как се кара автомобил с ръчни скорости.

— Аз знам — успокои ме Алекс. — Когато си на пътя, научаваш някои неща. Като това, как да шофираш. Как да се защитаваши. — Млъкна за миг. — Ще се изненадаш колко много изоставени коли има,

с останало малко гориво в резервоарите им. Палиш ги с окъсяване на жичките и можеш да изминеш около четиридесет километра на изпарения.

— Така ли стигнахте до тук? — попитах аз. — Татко, Лиза и Чарли? С кола?

— Донякъде — отвърна спътникът ми. — Също така вървахме и карахме колела. През февруари аз и Джули бяхме закарани близо до Тълса. Това беше огромна помощ за нас. След това напуснахме Тълса, за да открием Карлос в Тексас. Полкът му е разположен там. По времето, когато го открихме, бяхме научили всичко необходимо, за да оцелеем.

Знаех, че щях да го разпитам за Тълса по-късно, но сега най-важното беше да пренесем всичката тази храна до нашата къща.

— Имам една идея — казах аз. — Виждаш ли този прозорец? Мога да хвърлям кашоните долу на земята. Всичката храна е на консерви и кутии, така че нищо няма да се счупи.

— Чудесна идея — съгласи се Алекс. — Ти остани тук и хвърляй кашоните. Аз ще отида долу и когато си готова, ще натоварим всичко на вана.

В началото не ми хареса идеята аз да върша всичката тежка работа, но после осъзнах, че спътникът ми ще стои навън с пушката. Той и Джули знаеха как да се защитават, но никой не си беше направил труда да научи мен.

— Съгласна — изрекох аз.

Разбихме прозореца, за да го отворим, и Алекс ме наблюдаваше, докато хвърлям един кашон долу.

— Добра работа — похвали ме той. Вдигна една от торбите с ориз и я отнесе долу, а аз продължих да хвърлям кашоните през прозореца. Два от тях се отвориха, но повечето останаха непокътнати.

Отне ми известно време, докато прехвърля всичко долу, и когато го направих, бях изтощена, но работата беше само частично свършена. Останаха три торби с ориз за пренасяне, които нямаше как да бъдат хвърлени през прозореца. Алекс се върна и двамата взехме по една. Нямах представа колко тежат девет килограма. Спътникът ми ми подаде пушката и се върна на тавана, за да вземе последния ориз.

Ванът изглеждаше много стар. Прозорците му бяха варосани, за да не се вижда нищо вътре. Въпреки това побра всичкия ни багаж,

освен колелата. Тях ги завързахме за покрива на колата с въжето, което Алекс намери.

Звукът от запалването на двигателя беше невероятен. Чувството да се намиращ във ван, който се движи, не можеше да се опише.

— Знаеш ли как да се върнем обратно? — попитах аз. — Да те напътствам ли?

— Ще се нуждаеш от насоката ти — отвърна Алекс. — Принципно се опитвам да запомням забележителностите, но тук всичко ми изглежда еднакво.

Казах му накъде да завие. Нямаше други коли на пътя и никой не се появи при звука на нашата. Почувствах облекчение от този факт, тъй като Алекс ми беше дал пушката, а аз изпитвах истински ужас, че от мен се очакваше да я използвам.

— При кого отидохте в Тълса? — попитах аз. — Или просто минахте оттам? — Много по-лесно ми беше да задавам въпроси на Алекс, докато и двамата гледахме напред — така нямаше опасност погледите ни да се срещнат.

— Мислехме си, че ще намерим чичо и леля — отвърна момчето. — Заминаха за Тълса миналия юни. Прекарахме няколко дни да ги търсим, но не успяхме да ги намерим.

— Трудно ми е да си представя градовете — споделих аз. — Градовете, в които живеят хора.

— Не са като преди — отвърна Алекс. — Пълно е с тела, предимно скелети, натрупани едни върху други. Даже плъховете умряха. Само някои сгради имат отопление, така че се налага да споделяш апартаментите.

— Има ли училища? — попитах аз, защото според мен имаше специални места за живеене за политиците и милионерите. — Болници? Двамата с Джули не можехте ли да останете там?

Алекс стисна волана малко по-силно.

— Планът беше да оставя Джули при чичо и леля. Аз трябваше да стигна до Тексас, да намеря Карлос, да му съобщя къде се намираме, след което да се върна и да започна работа на петролните полета. Но не можех да оставя Джули сама, така че двамата заминахме за Тексас.

— В крайна сметка не си останал — констатирах аз. — Не можеше ли да работиш на тексаските петролни полета?

— Можех — отвърна Алекс. — Но нямаше кой да се грижи за Джули.

— Тя е добро хлапе — казах аз. — Нямаше да се забърка в неприятности.

— Неприятностите щяха да я намерят — възрази спътникът ми. — Не можехме да поемем подобен риск.

Исках да го попитам за метоха, но не желаех да му напомням, че ме хвана да подслушвам.

— Татко и Лиза не можеха ли да останат? — попитах вместо това аз. — Не задължително в Тълса. А в някой град? Татко не можеше ли да си намери работа?

— Може би да — отвърна Алекс. — Може би не. Става въпрос за физически труд. Но единственото, което беше от значение за него, освен Лиза и бебето, бе да се прибере у дома. Говореше толкова много за теб, че имах чувството, че те познавам, още преди да те срещна. Била си в отбора по плуване, а преди това си се занимавала с фигурно пързалане, играла си добрата вещица Глинда в четвърти клас.

— Разказал ти е всичко това? — удивих се аз.

— И повече — отвърна спътникът ми. — За всички вас.

Представих си татко и се зачудих как дори за момент си бях помислила, че може да обича някой друг, както обича нас, и се почувствах щастлива и виновна едновременно. Но най-вече изпитвах благодарност към Алекс, макар че самият той не знаеше колко много означава за мен това, което ми сподели.

— Мога ли да те попитам нещо? — започна той.

— Разбира се — отвърнах.

ПЖМА ми задаваше въпрос. На мен.

— Става въпрос за синините по лицето ти. Когато пристигнахме преди седмица, бяха доста зле. Как ги получи?

Хубаво е да знам, че първото нещо, което беше забелязал в мен, беше очарователната ми колекция от черни и сини петна.

— Паднах с главата напред от колелото — отвърнах аз.

— Оу — възкликна той. — Двамата с Джули се хванахме на бас.

— Кой спечели? — попитах аз, като се опитах да не издавам раздразнението си.

— Никой. Тя заложи на това, че двете със Сил сте се сбили. Моето предположение беше, че Мат ти е вкарал един.

— Брат ми никога не ме е удрял — отвърнах аз. — Не сме отгледани така, като животни.

— Нито пък ние — каза Алекс. — Не трябва да си животно, за да удариш сестра си.

— Не и под моя покрив — звучах напълно като мама.

— Добре — съгласи се спътникът ми, като звучеше напълно като мен.

Изминахме останалото разстояние в мълчание, освен когато се наложи да му кажа къде да завие. Изключително трудно ми беше да съм намръщена, когато всъщност бях толкова развълнувана от всичката храна, която носехме в новопридобития ни ван с новопридобитите му туби с гориво.

Мама и Лиза останаха вътре и се опитаха да намерят място за всичките тези кашони, а останалите от нас пренасяха храната в къщата. Вълнението беше заразно. Чарли запя „О, каква чудесна сутрин“, Джули започна да танцува, Мат и Сил се запрегръщаха, а татко заплака от радост.

А аз открих, че Алекс знае как да се усмихва.

10 юни

Всеки би си помислил, че при пълна с храна къща за първи път от цяла година, ще ядем през цялото време. О, не. Не и ние.

Първо на първо, Мат отбеляза, че онова, което прилича на огромно количество хранителни запаси, ще изчезне за едно мигване на окото, тъй като десет човека ще ядат от него. Добре де, не каза „за едно мигване на окото“. Каза, че ако всеки от нас яде по 120 грама ориз всеки ден, ще привършим четирите деветкилограмови торби за месец.

Сто и двацет грама ми звучеше като доста ориз. И цялата тази храна, която донесохме от къщата, плюс дажбата, която получаваме всяка седмица, плюс останалата част от карагоза в гаража. Мама се съгласи с Мат, че трябва да бъдем много внимателни със запасите си, за да може да ни стигнат за колкото се може по-дълго време.

Тогава Чарли — или господин О, Какъв Прекрасен Ден — ни напомни, че част от храната може да се е развалила и че ще бъде истинско бедствие, ако някой от нас получи хранително отравяне.

Той предложи да станем хранителни приятелчета (това беше точният термин, който използва — „хранителни приятелчета“), така че всяка сутрин по двама от нас да опитват по малко от някоя храна, а двама — от друга и така нататък, и ако никой от нас не се натровеше, щяхме да можем да изядем храната, която сме отворили сутринта.

Мат и Сил казаха, че ще станат хранителни приятелчета, а Джон предложи себе си и Джули, така че останахме аз и Алекс. Татко и Чарли се обединиха в един отбор, а единодушно решихме, че мама и Лиза не бива да рискуват.

Тази сутрин аз и моето хранително приятелче опитахме от консервираните гъби, Джон и Джули от говеждата пастърма, Мат и Сил от маринованите моркови, а татко и Чарли отпиха глътка от зеленчуковата супа.

Все още всички сме живи.

И никой от нас не е изял сто и двайсетте си грама ориз.

11 юни

Двамата с хранителното ми приятелче опитахме по малко спанак тази сутрин. Не харесвам спанак и въобще не съм сигурна дали харесвам Алекс.

Днес е неделя, така че след закуска той и Джули отидоха в трапезарията, за да се молят, а през това време татко, Лиза, Чарли, Сил и Мат се молеха в слънчевата стая.

Джон, изглежда, се двоумеше към коя група да се присъедини, но в крайна сметка избра трапезарията и отиде при Алекс и Джули. Предполагам, си мислеше, че след като спи в тази стая, всички ще приемат за нормално да се моли там.

Лично аз не се чувствам много религиозна тези дни, мама пък никога не е била, затова двете избрахме да организираме нашите приказни хранителни запаси — един шкаф за онази храна, която не ни е убила, друг за тази, която предстои да бъде проверена, и трети за онази, която получаваме от града. Също така отделихме всичките запаси със срок на годност, изтекъл преди повече от година. Не ги изхвърлихме, защото не се знаеше колко отчаяни можеше да станем, когато оризът свърши, но ги скрихме от погледите ни, за да не ни изкушават.

През цялото това време Чарли, Лиза, Сил и татко пееха. Мат само си мрънкаше под носа.

По едно време Гейбриъл реши да надуе гайдата, което развали религиозната сбирка в слънчевата стая. Католиците в трапезарията (и потенциалният кандидат за смяна на вярата си) продължиха малко по-дълго.

Когато двете с мама подредихме кашоните, благодарихме по наш си начин за милостивия дар, който се беше изпречил на пътя ни.

12 юни

Джон и Джули заминаха с колелата към града, за да вземат нашата храна. Джули предложи да отидат с вана и мама едва не получи удар.

Когато се върнаха, носеха със себе си дванайсет торби.

— По една за всеки от нас — съобщи Джули. — Включително и за Гейбриъл. И една допълнителна за Лиза.

Имаше по-малко във всяка торба, отколкото получавахме принципно, но въпреки това беше много мило от тяхна страна да пратят допълнителна дажба за Лиза и да дадат такава за Гейбриъл. С всичката храна в къщата, никоя от която още не ни е отровила, хранителните продукти от града са нещо като добавка за нас.

Невероятно е. Има достатъчно храна за всички нас.

— Не знам как да го направим — започна мама, — но нека си организираме пир довечера.

— Имаш предвид нещо като парти? — попита Джули.

— Точно това имам предвид — отвърна майка ми. — Лиза, имаш ли нещо против да направим парти в слънчевата стая?

— Чудесна идея — съгласи се съпругата на татко. — Защо не преместим матраците си и не постелим одеяла, ще е същото, все едно сме на пикник.

— Миранда, отиди и кажи на момчетата, че днес трябва да се върнат по-рано — нареди мама. — Алекс също, разбира се. Джули, качи се горе и кажи на Сил.

— Парти — изрече татко, когато му казах. — Чудесна идея. Имаме много за празнуване. Бракът на Мат, прибирането ни у дома, преместването ни у госпожа Несбит и естествено, храната.

Мат съвсем не изглеждаше толкова развълнуван, а Алекс се чувстваше неудобно, но баща ми не забеляза всичко това. Той винаги беше обичал партитата.

Чарли, Сил и аз замъкнахме матраците на татко и Лиза в трапезарията. Лиза отведе Гейбриъл със себе си в кухнята, докато

забърсвах здраво пода на слънчевата стая. Джули и Чарли прескочиха до къщата на госпожа Несбит, за да донесат сребърните й прибори и чаши. Ние ядяхме на смени, така че досега нямахме нужда от сервиз за десетима.

Тъй като вече трети ден нямаме хранително отравяне, разполагахме с много отворени консерви, с които да се храним. Включително риба и ориз към тях.

Токът също ни оказа своето съдействие, като прекара почти цялата нощ с нас, така че в добавка към приготвеното на печката на дърва използвахме и микровълновата фурна. Нямаше как да сготвим за десетима наведнъж. Затова първо получихме по няколко глътки от зеленчуковата супа, разделихме си по някоя и друга хапка спанак и гъби, след което последва основното ястие от ориз, карагьоз и зелен фасул. Всички получихме по две сухи смокини за десерт.

След вечерята започна партито. Обикновено прекарвахме вечерите заедно в слънчевата стая, в единия ъгъл се четеше Библията, в другия се играеха шах и карти, но основната идея на партитата е да се играят същите игри, само че всички заедно. Чарли предложи да започнем с шарада.

— Какво е шарада? — попита Джули.

Имам усещането, че Алекс също не знае, но ако трябва да бъда честна, съмнявам се Джон да има представа какво е, а и аз никога не съм играла на тази игра. Чарли обясни, че трябва да изиграваме имена на песни, филми или книги, след което се разделихме на два отбора — момичета срещу момчета. Момчетата отидоха в кухнята, за да измислят заглавията си, а ние, момичетата, останахме в слънчевата стая, за да подготвим нашите. Гейбриъл беше почетно момиче. Мама пожертва един лист хартия, за да напишем заглавията си на него, а Джон дари за вечерта бейзболната си шапка на „Филаделфия Филис“ на момичетата, където да слагат листчетата си, а на момчетата шапката си на янките. Накрая Чарли обясни на всички ни как да разделяме думите на срички и да закриваме ухото, когато казваме „думата е“.

Оказа се трудна задача да измислим имената. Все пак търсим нещо, което да затрудни другия отбор, но в последно време нито съм гледала много филми, нито съм чела много книги. А и всички песни ми се струваха прекалено лесни. Всяка от нас измисли по две имена, сложи ги в шапката и заиграхме.

Първи беше Алекс и той изтегли избора на мама с „Малки жени“, който се оказа прекалено лесен. Лиза беше следваща и тя изтегли заглавието на Мат — „Бдение над Финеган“, което беше невъзможно за разгадаване, макар мама да си призна, че е опитвала да го прочете някога.

В крайна сметка това нямаше никакво значение, защото независимо дали се справяхме добре (татко и Сил бяха най-добри в изиграването на нещата, а мама най-добра в разгадаването им), беше голяма забава. Струваше ми се, че е минало толкова дълго време, откакто за последно съм правила нещо глупаво. Имам предвид преднамерено глупаво.

Играхме, докато токът не спря, но тъй като никой не искаше да приключваме, Сил се качи горе и донесе старата китара на Мат.

— Сама се учих — сподели тя. — Все още не съм много добра.

Определено беше по-добра от Мат. Брат ми получи китарата за четиринайсетия си рожден ден, свири на нея, без да спре цели три дни, след което повече никога не я погледна.

Сил засвири акорди и Чарли запя. Съвсем след малко всички се включихме. Оказа се, че Джули има хубав глас, и на светлината от свещите и печката можех да видя, че лицето на Алекс грееше от гордост. Което ме накара да го харесам отново, поне за минута-две.

След като приключихме с опустошаването на всяка една песен на „Бийтълс“, за която се сетихме, Чарли каза на Сил:

— Искам да се науча да свиря на китара. Преди пръстите ми бяха прекалено дебели. Имаш ли нещо против да се уча с теб?

— Никак даже — отвърна съпругата на брат ми. — Даже ще е забавно.

— Аз също искам да се науча — намеси се Джули. — Може ли да започнем от утре?

— Няма никакъв смисъл — възрази Алекс. — Тръгваме си до ден-два.

— Не искам да си ходя — сопна се сестра му. — Искам да остана при Хал, Лиза и Гейбриъл. — Момичето млъкна за миг. — И при Чарли. И при Джон.

— Останахме прекалено дълго тук — отвърна Алекс. — Знаеш какъв е планът, Джули. Няма какво да обсъждаме.

— Не е честно! — провикна се сестра му. — Никой не ме пита какво искам аз!

Бих написала в дневника си какво отговори Алекс, но нямаше как, тъй като го изрече на испански. Не разбирах какво си казват, но не можех да сбъркам тона.

Мат и аз също сме се карали, но никога не сме звучали толкова зле. Скандалите, които си спретвахме с него, бяха заради това кой да стои на компютъра, или да не се пречкаме в краката си. Той беше зъл. Аз бях истинска напаст. Карахме се за подобни неща и с Джон.

Но каквото и да си казваха двамата Моралес, беше много по-сериозно и по-гневно. Предполагам, че така протичат скандалите между братя и сестри, които нямат родители да ги възпират.

За миг се притесних, че Алекс може да удари Джули, но явно само си въобразявах, тъй като той не се беше приближил и на сантиметър до нея. Вероятно беше казал нещо много лошо, а Джули беше отвърнала с нещо още по-лошо, защото момичето се обърна, избяга от помещението и затръшна вратата след себе си.

— Ще замръзне навън — притесни се Лиза.

— Няма — отвърна Алекс. — Ще се оправи. Нека се охлади малко.

Вероятно момчето усети, че всички сме се вторачили в него.

— Съжалявам — извини се той. — Тя не иска да си тръгва. Но това е правилното решение.

— Така ли е наистина? — попита татко. — Знаеш колко много обичаме Джули. Тя е част от семейството ни. Ще бъде в безопасност с нас.

Алекс поклати глава.

— Знам, че всичко, което казваш, е истина, Хал, и съм ти благодарен. Засега има храна и всички се чувствате в безопасност. Но нещата ще се променят прекалено бързо.

— Дори да си тръгнем, ще я вземем с нас — обеща татко. — Винаги ще има дом, докато е с нас.

— За това трябва и вие да имате дом — възпротиви се Алекс. — Той ще трае, докато храната не свърши. Не, решението вече е взето и смятам, че е правилно, дори Джули да не мисли така. Независимо какво ще се случи, вярвам, че Църквата ще я защитава.

Което щеше да е повече от това, което Алекс правеше за нея, като я остави да избяга навън без палто. Станах, взех едно и излязох навън.

Джули стоеше до гаража, близо до мястото, на което се намирах аз, когато мама ме изрита от нас. Само дето валеше дъжд през онази нощ, така че аз страдах повече тогава. Ухилих се, че излязох победителка от турнира на мъчениците.

— Донесох ти палто — съобщих и подадох връхната дреха на Джули.

— Благодаря ти — отвърна тя и го облече. — Какво прави Алекс? Обяснява ви колко е чудесна Църквата ли?

— Горедолу — кимнах. — Би ли останала с нас? Дори брат ти да замине?

— Аха — отвърна Джули. — Но той няма да ме остави. Карлос каза, че трябва да отида в метоха. Разказахме му за него и той не успя да се сети за друго място, на което да остана, така че стигна до заключението, че трябва да отида там. Отвърнах му, че не искам, но той каза, че въпреки това се налага. Алекс каза, че Карлос е прав.

— Жалко, че не сте успели да намерите чичо ти и леля ти — казах аз. — Алекс ми разказа за тях, как е можело да останеш при тях, докато той работи на петролните полета.

— Не искахме да живеем в Тълса — отвърна Джули. — Щях да съм слугиня на братовчедите ми. Мислиш си, че Гейбриъл плаче много? Той не е нищо в сравнение с тях. А Алекс ще е много пощастлив в манастир, отколкото на някое петролно поле.

— Манастир? — учудих се аз. Не мисля, че някога бях изричала тази дума на глас. — Алекс иска да отиде в някакъв манастир?

— Не ти ли е казал? — попита Джули. — Мислех си, че ти споделя всичко. Мислех си, че те харесва толкова много, че ще промени решението си.

Едва не избухнах в смях. Последното живо момче в Америка, което се озова в къщата ми, се оказа, че иска да става монах. Май това доста добре описва целия ми живот.

— Не ме харесва толкова много — отвърнах аз. — А и никога не ми е казал подобно нещо.

— Не това искаше той — започна Джули. — Имам предвид, преди. Искаше да стане президент на Съединените щати. Обзалагам се, че можеше да се случи. Толкова е умен и работи през цялото време.

Но след като се видяхме с Карлос, Алекс каза, че ще ме заведе в метох, а той ще отиде в манастир. Има един францискански в Охайо, който все още е отворен. Аз никога няма да стана монахиня обаче. Ще остана колкото се налага и след това ще се върна тук. Ако ви няма, ще се опитам да ви намеря.

— Никъде няма да ходим скоро — уверих я аз. — Мама не иска да напускаме, а откакто татко, Лиза и бебето могат да останат в къщата на госпожа Несбит, те също нямат причина да си ходят.

— Хората си тръгват — каза Джули.

Знаех, че е права, макар да не можех да си представя ние да се насочим нанякъде в скоро време.

— Заминем ли, ще те уведоим — отвърнах аз. — Обещавам ти.

— А аз ти обещавам, че ще замръзнеш без палтото си тук навън — чух гласа на Чарли, който вървеше към нас. — Може да е средата на юни, но е много студено.

— Не чак толкова — отвърнах аз и взех палтото си от ръцете на мъжа, бях му изключително благодарна за жеста. — Температурата определено е над много студено.

— Права си — съгласи се Чарли. — Вероятно е поне четири-пет градуса. — Мъжът се засмя. — Едно време мразех горещото време — обясни той. — Само като дишах, и започвах да се потя. Сега си мисля единствено за горещите летни нощи и как бих дал всичко за една от тях.

— Какво? — попита Джули. — Какво би дал?

Чарли се засмя отново.

— Не знам — отвърна той. — Със сигурност никой от вас, а друго нямам. Май не мога да правя бартери, а?

— Някога си мислех, че звездите винаги ще бъдат на небето — сподели Джули. — Искам да кажа на село. Там прекарвахме летата в семействата на „Фреш Еър Фънд“^[1] и винаги ги имаше. Даже разполагах с картичка, на която бяха нарисувани големи, странно изглеждащи звезди.

— „Звездна нощ“ — отвърнах аз. — Това е картина на Винсент ван Гог. Виждала съм я в един музей в Ню Йорк. Ти си от Ню Йорк, нали, Джули? Виждала ли си я?

— Не — отвърна момичето. — Но съм ходила в музеи. По време на една училищна екскурзия посетихме Националния исторически

музей. Гледахме динозаврите с часове.

— Динозаврите са изчезнали — казах аз. — Също като звездите.

— Звездите са си там — намеси се Чарли. — Крийт се зад облаците от пепел, но все още са си там.

— Не вярвам на нищо, което не мога да видя — възразих аз.

— Не е нужно да си виждала Бог, за да вярваш в Него — каза Джули. — Можеш да Го почувстваш, заедно с *La Santa Madre*^[2] и светците. Както можеш да почувстваш слънцето, макар да не можем да го видим вече.

— Не мога да видя звездите и определено не мога да ги почувствам, така че спрях да вярвам, че са там — отвърнах аз. — Те вече не съществуват за мен.

— Погледни на нещата от този ъгъл — започна Чарли. — Мислиш ли, че има живот на другите планети?

— Аха — отговорих аз. — И се надявам да си прекарват по-добре от нас.

Чарли се засмя.

— Добре тогава — каза той. — Представи си принцеса Лея^[3] на нейната планета или някой клингон^[4], или някое създание с осем очи и четири мозъка. Каквото и да е, то е там, навън в горещата юнска нощ, и гледа към десетките хиляди звезди в небето. Нашето слънце е една от тях. То може да го види по-добре от нас и му е измислило име, както ние сме измислили имена на другите звезди. Но принцеса Лея не знае, че стоим тук и гледаме там, където бяха звездите преди. Това означава ли, че ние не съществуваме, само защото тя не може да ни види?

Никога досега не се бях замисляла за това: всички живи същества на всички останали планети във Вселената не знаят за нашия живот и нашите страдания, както и ние не знаем за техните.

Зачудих се колко ли момчета тийнейджъри бяха останали и колко от тях искаха да станат монаси и се засмях.

Чарли последва примера ми, а след нас се разхили и Джули. Вероятно всеки от нас се смееше на нещо различно, но нямаше значение. Бяхме живи, бяхме заедно и някъде на юнското небе имаше звезди.

13 юни

Денят за преместване.

Разбира се, валеше.

Мама остана у дома, за да гледа Гейбриъл, а останалите от нас мъкнехме багажа към къщата на госпожа Несбит. Храна, одеяла, чаршафи, дрехите, които всички споделяхме. Много книги.

Не повярвах, докато татко не се върна за Гейбриъл. Но те наистина се бяха изнесли. Макар и само надолу по пътя.

Останахме само петима и е толкова тихо наоколо.

---

[1] Неправителствена организация с нестопанска цел, която осигурява безплатни летни ваканции за деца, чиито семейства нямат големи доходи. — Б.пр. ↑

[2] Светата майка (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Принцеса Лея — главна героиня от поредицата „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

[4] Клингон — извънземна раса от планетата Кронос във фантастичната вселена „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

15 юни

Тази сутрин Лиза дойде много разстроена.

— Алекс каза, че ще отведе Джули утре — сподели тя. — Миранда, ти си единствената, която той слуша. Моля те, говори с него.

Не знам откъде хората си мислят, че бих могла да повлияя на Алекс. Мат слуша Сил, а Джон — Джули, но слушането свършва дотук.

Въпреки това обещах на Лиза да опитам.

Излязох навън и отидох до мястото, където момчетата сечаха дърва.

— Чудех се дали мога да ви отнема Алекс за няколко часа — казах аз, любезно и нормално. — Искам да претърся малко къщи, а мама не желае да ходя сама.

— Добра идея — съгласи се Мат. — Алекс, нямаш нищо против, нали? Двамата с Миранда извадихте голям късмет миналия път.

— Наистина е добра идея — каза Алекс.

Мисля си, че сеченето и цепенето на дърва нямаше да са от нещата, които щяха да му липсват в манастира.

Върнахме се до къщата и взехме колелата си. Денят беше сравнително топъл, едва ли не беше задушно, затова се движехме бавно.

— Никакви далечни селски къщи този път — казах аз. — Хайде да опитаме във „Фреш Медоус“ вместо това.

— Добре — отвърна Алекс.

Хм, това беше лесно. Може би беше в добро настроение. Или просто не обичаше да става свидетел на полуизядени тела повече, отколкото исках аз.

Когато бях малка, си мечтаех да живея във „Фреш Медоус“. Намира се в другия край на града, на около десетина километра от нашата къща, където живеят докторите и адвокатите. Или по-точно живееха, преди всичко да се случи.

— Хубави къщи — каза Алекс, докато преминавахме през един вече счупен прозорец. — Богатите хлапета са живели тук, а?

— Няма богати в Хауъл — отвърнах аз. — Но по-заможните хлапета живееха тук.

— Вашата къща ми харесва повече — сподели момчето. — Напомня ми за моя дом. Всички се прескачахме там. Бяхме доста пренаселени.

Представих си, че домът на Алекс, Джули и Карлос е бил някакъв мръсен апартамент, в който постоянно се крещи на испански и се раздават шамари.

— Къде се е намирал домът ти? — попитах аз.

— Уест Енд авеню и Осемдесет и девета — отвърна спътникът ми.

Фантазията ми за занемарения апартамент отиде по дяволите. Всъщност там отидоха повечето от представите ми за Алекс и Джули. На човек би му струвало много повече пари да живее на Уест Енд авеню и Осемдесет и девета, отколкото на „Фреш Медоус“.

Алекс долови изненадата ми.

— Баща ми беше домоуправителят — обясни той. — Не получавахе кой знае колко, но ни позволиха да живеем в апартамента в мазето, точно до пералното и котелното.

— Оу — отвърнах аз. — Не се учудвам, че нашата къща ти напомня за дома.

Алекс се засмя.

— Не исках да прозвучи така — отвърна той. — Апартаментът беше хубав. Само дето беше претъпкан и много шумен.

Тръгнахме да оглеждаме къщата заедно и вземахме нещата, които ни харесваха. Обясних на Алекс за козметичните чанти и той се изуми от шампоаните и сапуните за пътуване, които намерихме. Претърсихме три къщи, всяка от които вече беше проверена, вероятно повече от веднъж. Въпреки това във всяка имаше по нещо, което можехме да използваме, а и двамата се насладихме на тихата и приятна обстановка.

— Днес няма храна — казах аз. — Никакви скъперници в този квартал.

— Не — съгласи се Алекс. — Богатите не гладуват.

— Дали има специални места за тях, какво мислиш? — попитах аз. — Виждал ли си такива?

— Има градове убежища — заяви спътникът ми. — Но са скрити. Дори Карлос не успя да открие такъв.

Сил беше споменала, че камионите ходели до градове убежища. Шофьорите им трябва да знаят къде се намират, даже Морската пехота да не знаеше.

— В достатъчна безопасност сме и тук — казах аз. — Имаме храна и покрив над главите си. Джули също ще е в безопасност, ако ѝ позволиш да остане с нас.

— Не — отвърна Алекс. — Утре си тръгваме.

— Защо? — едва ли не пропищях аз. — Чарли ще остане. Той също е част от семейството, колкото си и ти.

— Чуваш ли се какво говориш? — попита Алекс. — Точно поради тази причина Джули трябва да си върви. Колкото и да повтаряте, че тя е част от семейството ви и я обичате, това не е вярно. Тя е моя сестра и на Карлос, а не твоя.

— Карлос го няма тук — сопнах се аз. — Ние обаче сме. Ти също можеш да останеш. Двамата можете да останете при нас.

— Не — отвърна Алекс. — Карлос ни каза какво трябва да направим и ние ще го сторим.

— От теб наистина ще стане чудесен монах — заявих аз. — Покорството ти е невероятно.

— Нямам представа какъв монах ще излезе от мен. Даже не знам дали братството ще ме приеме.

— Чакай малко — сопнах се аз. — Ще зарежеш Джули при някакви монахини и след това ще отидеш в Охайо с минималната надежда да станеш монах? Сериозен ли си?

— Точно поради тази причина не ти казах нищо — отвърна Алекс. — Знаех си, че няма да ме разбереш.

— Не е честно — заявих аз. — Може и да не разбере, но няма откъде да знаеш, че ще е така. Може да знаеш латински и висша математика и как да палиш кола без ключ, но не знаеш нищо за мен. Не мисля, че знаеш нещо за някого, освен за себе си.

Алекс се огледа наоколо към онова, което някога е било много приятна дневна, но сега беше едно покрито с прах и счупени стъкла помещение.

— Ще ти кажа какво знам — започна той. — Навсякъде има само смърт. Мислиш си, че онази купчина с тела е най-лошото, което съм виждал? Или трупът с кучето до него? Това не е нищо. Всеки ден от изминалата година съм виждал по-лошо. Прекарах доста време в размисли защо Бог ме е оставил жив, след като толкова много хора умряха по ужасен начин и съвсем сами. Хора, по-добри от мен или от онова, което някога ще стана. Доста време си мислех, че съм жив, за да защитавам Джули, но всеки план, който съставих за нея, се провали. Сега се осланям на решението на Карлос. Ако Бог се покаже милостив и дари на Джули защитата, която аз не мога да ѝ дам, ще отида в Охайо и ще моля францисканците да ме приемат, за да мога да посветя остатъка от живота си в служба на Христос и Църквата. Това е всичко, което знам, Миранда. Всичко.

Алекс се беше разплакал. Дни наред не знаех дали може да се усмихва, а сега научих, че може да плаче.

— Остани до вторник — помолих го аз. — Отиди в града и вземи храната. Направи това заради татко и Лиза, става ли?

Момчето си пое дълбоко въздух и избърса сълзите от бузите си.

— Вторник? Днес какъв ден е? — попита то.

— Не съм сигурна — признах си аз, но после преброих назад до миналия понеделник. Така се ориентираме по времето: от понеделник до понеделник. — Днес е четвъртък. Предстои ни един дълъг уикенд.

— Добре — каза Алекс. — Ще заминем във вторник. Без повече уговорки.

— Обещавам — съгласих се аз, но почувствах проблисък на надежда.

Май Алекс наистина ме слушаше.

16 юни

Сутринта отворих една от консервите с кучешка храна и сложих малко в купичката на Хортън. Когато проверих тази вечер, не я беше докоснал.

Преди няколко дни Джон поиска разрешение да даде на котката ни малко карагьоз. Имахме толкова много храна в къщата, че мама се съгласи, но животното не я близна даже.

Постоянно слабее. Все още изглежда добре, може да се качва по мебелите и в скутовете ни. През по-голямата част от времето спи, но той принципно спи много.

Надявах се, че когато всички се изнесат, особено Гейбриъл, Хортън ще започне да яде отново. Бях наясно, че почти не се храни, тъй като преди да дойдат го хранех аз, когато Джон го нямаше.

Когато Джули е в къщата, средният ми брат постоянно е отнесен. Принципно прекарва свободното си време с нея, независимо дали тук, или в дома на госпожа Несбит. След два дни тя ще си тръгне, освен ако Алекс не промени решението си, и тогава ще се наложи Джон да се изправи пред онова, което се случва с Хортън.

Ако може. Ако въобще някой от нас може.

17 юни

Чарли се появи точно както правеха някога съседите и ни покани на неделна служба, след която щеше да има вечеря.

Сил каза „да“ веднага и Мат кимна. Джон обеща, че ще дойде, ако се моли с Алекс и Джули, и Чарли му отговори, че няма никакъв проблем, че всъщност двамата са се надявали Джон да се присъедини към тях.

Останахме мама и аз. Аз се съгласих повече заради вечерята, отколкото заради молитвите. Мама помисли и накрая каза, че не ѝ се отварят много възможности да остане сама в къщата, така че, когато се появи такава, предпочита да я сграбчи и да се възползва от нея.

— Можеш да се присъединиш към нас за вечерята — предложи Чарли. — Няма да е същото без теб.

— Ще си помисля — отвърна мама, което всички знаехме, че означава „не, благодаря“.

Постоянно сновем от едната до другата къща. Джули идва в нашата всяка сутрин за уроците си с Джон, а Джон доста честичко вечеря в дома на татко. Сил отива в тяхната къща за четене на Библията. Мама ме праща, за да им занеса нещо, или Алекс идва и носи нещо за нас, а Чарли и мама са сформирали свой собствен литературен клуб. Единият от тях чете мистерии, след което ги дава на другия и после ги обсъждат заедно.

Чарли винаги идва в нашата къща, за да види мама. Мама никога не отива там. Не мога да преценя дали защото не иска да вижда къщата на госпожа Несбит препълнена с други хора, или защото иска да избягва татко и Лиза. Може би си мисли, че те не искат да я срещат. Едва ли ѝ е лесно на мама да са толкова близо до нея, но вероятно тя си мисли, че и на тях им е също толкова трудно да са близо до нея.

Минаха само няколко дни, откакто се преместиха. Може би следващата седмица мама ще ги посети.

18 юни

Четиримата отидохме до къщата на госпожа Несбит тази сутрин и веднага се разпръснахме, когато стигнахме там. Джон влезе в стаята за гости, където Алекс и Джули си бяха направили малък параклис, а Мат, Сил и аз останахме в кухнята, където бяха всички останали.

Татко беше преместил масата на госпожа Несбит обратно в кухнята и всички седнахме около нея за молитвена служба. Това правеше нещата да изглеждат малко по-нормални и на мен ми харесваше.

Някой щеше да започне да пее песен и който я знаеше, се присъединяваше към него. Помолих ги да изпълним „Вземи ръката ми, мили Боже“, тъй като беше любимата на баба. Последваха няколко молитви, а Сил сподели за смирението, което изпитва, откакто приела Христос за неин спасител. Предполагам, че това се беше случило след като богинята на Луната Диана се оказа такава некадърница.

Чарли водеше службата, ако човек можеше да я нарече така. Каза, че напоследък е мислил доста за Ной и семейството му, какво ли са били за тях тези четиридесет дни и четиридесет нощи. Самите те смятали, че са последните хора на земята. Всички щели да произлязат от тях, но само ако оживеели, и трябвало да вярват в Бог, че ще успеят.

— Обзалагам се, че зайците не са се безпокоили за това — каза Чарли. — Те просто са правили онова, което правят зайците. Нашето проклятие и благословия е да помним миналото и да знаем, че има бъдеще.

Мъжът се пресегна и докосна Лиза с дясната си ръка, а Сил — с лявата.

— Миналото ни го няма — каза той. — Но бъдещето ни се намира в тази къща. Малкият Гейбриъл, който спи спокойно в креватчето си. Децата, които Сил ще износи. Както и Миранда, и Джули. Техните бебета, родени и неродени, са божият дар за бъдещето, както е бил кивотът.

Татко стисна ръката на Лиза. Мат от своя страна тази на Сил. Аз се почувствах като част от нещо и в същото време бях самотна.

Алекс, Джули и Джон се присъединиха към нас и татко и Лиза ни сервираха вечеря. В кухнята беше пренаселено и нямаше места за всички ни около масата. Татко, Мат и Алекс ядяха прави до мивката.

Никога досега не сме си организирали неделни вечери. Неделите бяха за лека атлетика, фигурно пързаяне и бейзбол. Но дори с основно ястие говежда пастърма, тази неделна вечеря беше специална.

— Трябва да се връщам при мама — заявих аз.

— Ще те изпратя до вас — каза Алекс.

Струваше ми се странно да съм навън, без да изпитвам нужда от палто. Също така ми се струваше странно да вървя с момче до себе си. Още по-странно и ужасно беше да си спомня, че само след два дни това момче щеше да замине и нямаше никога вече да го видя. Алекс и Джули щяха да са като всички останали хора, които са били част от живота ми и след това са ме изоставили.

— Промени ли решението си? — попитах аз. — Да оставиш Джули тук?

— Не — отвърна момчето. — Да не си мислеше, че ще го сторя? Поклатих глава.

— Въпреки това се надявам. Надявам се и ти да останеш.

— Тръгваме си във вторник — заяви той. — Така е по-добре за всички. Ще има повече храна за вас.

— Благодаря ти, че си толкова благороден — заядох се аз. — Но предпочитаме да сме гладни и с теб.

Алекс се засмя. Изненадва ме всеки път, в който го прави.

След което ме изненада отново.

— Ти щеше да си моето момиче мечта — заяви той. — Преди. Красива и умна, и забавна, и мила.

— Не е нужно да съм — отвърнах аз. — Имам предвид да съм мечта. Аз съм тук. Ти си тук. Защо ще си ходиш?

— Защото така е най-добре — каза той. — Може би не и сега, в този момент, но ще е по-добре в бъдеще.

— Подлудяваш ме — скастрих го аз. — Ти. Чарли. Всички. Говорите за бъдещето така, все едно ще имаме такова.

— Трябва да вярваш в бъдещето — настоя Алекс. — Иначе няма смисъл да си жива.

— Лесно ти е да го кажеш! — изкрещях аз. — Ти имаш вярата си, църквата си. Аз не вярвам в тези неща. Може би някога съм вярвала, но не и сега.

Помислих си, че Алекс ще ми се разгневи, но той не го направи.

— Не е нужно да вярваш в Църквата — обясни той. — Или дори в Бог. Повярвай, че хората могат да променят нещата.

— Не — отвърнах аз. — Не съм убедена в това вече. — Спомените ми за мъртвия човек и кучето му се завърнаха в главата ми. — Всички сме безпомощни — заявих аз. — Нищо не можем да направим. Няма нищо, на което да се доверим.

— Довери се на утрешния ден — каза Алекс. — Всеки ден от твоя живот се е превърнал в утрешен ден. Обещавам ти, че ще има утре.

— Ти вярваш ли в утрешния ден? — попитах аз.

— Налага се. За доброто на Джули.

— Но не вярваш в нас — констатирах аз. — Не вярваш, че ще се грижим за нея.

Алекс ми отговори с мълчание.

— Ти също нямаш доверие на нищо — заявих аз. — Не и наистина. На твоя Бог, на твоята църква, на твоето утре. Даже не вярваш на Карлос. Просто правиш онова, което ти е казал, защото така е по-лесно.

— Не е вярно — сопна се Алекс. — Ти не разбираш.

— Разбирам — отвърнах аз. — Но не ми пука. Не съм момиче мечта. Аз съм истинско човешко същество с истински чувства. Как да се доверя на утрешния ден? Той ме ужасява. Всяка сутрин се събуждам изплашена и си лягам изплашена, и всички тези утрешни дни, които преживявам, са напълно еднакви. Глад, страх и самота. Също като теб, като всички. Само дето ти си по-лош, защото, когато те молим да споделиш нашия глад, страх и самота, ти ни обръщаш гръб. Може да съм самотна, изплашена и гладна, но не съм се отказала от онези,

които обичам. А ти си го сторил. Или може би никога не си обичал никого. Може би целият ти живот е изпълнен единствено с мечти.

Алекс ме сграбчи. Знаех си, че ще го направи. Знаех си, че ще ме целуне, и той ме целуна, а аз му отвърнах. Само дето не беше целувката на момичето мечта. Не беше целувка от любов или дори възлнение, не беше като никоя преди.

Имаше толкова много гняв в нея. В моята също. Споделихме я като електрическо напрежение и когато се отдръпнахме един от друг, и двамата треперехме.

— Съжалявам — каза той. — За всичко. — Зажестикულიра енергично, все едно поемаше отговорността за цялата ужасна изминала година.

— Всичко е наред — уверих го аз. — Всичко беше просто мечта. Извървах останалата част от пътя до къщата ни сама.

19 юни

Бях нервна, че някой може да предложи аз и Алекс да отидем до града, за да приберем нашата храна, но в крайна сметка отидоха татко и Джон.

Алекс и Джули дойдоха тази вечер, за да ни благодарят за нашето гостоприемство и да се сбогуват. Джули приличаше на развалина, а и Алекс не изглеждаше по-добре, и когато си тръгнаха, Джон се затвори в стаята си и оттогава не е излизал.

Ще ми се Алекс вече да си е тръгнал. Ще ми се никога да не си тръгва.

20 юни

Първият официален летен ден.

Проверих термометъра и той показваше почти петнайсет градуса по Целзий. Тогава започна да вали и не спря.

Джон прекара целия ден в цупене. Както и аз. Мат и Сил останаха в тяхната стая, но се съмнявам да са се цупели.

Не знам дали Алекс и Джули са тръгнали. Той беше толкова решен, но времето е ужасно.

Мога да отида до къщата на госпожа Несбит и да проверя, но не исках Алекс да разбира, че ми пука за него. При положение че още беше там. Макар че вероятно вече го нямаше, защото е пълен идиот, който ще изведе сестра си дори и в ураган, ако брат му му е казал да направи така.

Последното живо момче в Америка може да върви по дяволите, не ми пука. Само дето ми пука и вероятно вече е там.

21 юни

Все още вали.

Чарли се отби, за да обсъждат мистериите си с мама.

— Алекс и Джули още не са заминали — каза той. — Джули започна да кашля. Чудехме се дали имаш някакъв сироп за кашлица.

Мама даде всичко, с което разполагахме, на Джон и той хукна да бяга към къщата на татко с него. Върна се късно след вечеря.

22 юни

Трети ден не спира да вали. Джон каза, че Алекс и Джули още не са тръгнали.

Предположението ми е, че и камъни да паднат от небето, ще заминат утре. Ще се радвам. Не за Джон, чието сърце ще е разбито,

или за Джули. Нито пък за Алекс, защото не ми пука какво изпитва той.

Ще се радвам за себе си. Веднъж Алекс да си тръгне и повече няма да мисля за него. Ще го захвърля върху могилата от тела и ще забравя, че някога съм го познавала.

Защо не? Той вече ме е забравил.

23 юни

Спря да вали. Цялата земя е в кал.

— Не виждам как ще тръгнат в тези условия — каза мама на Мат, Джон и мен, докато закусвахме с ориз и фасул. — Метохът е на сто и петдесет километра от тук. Това са четири дни пеша.

— Може да си намерят колела по пътя — предположи Мат.

— Но може и да не намерят — каза мама. — И кой знае къде ще спят. Трябва да изчакат земята да изсъхне, преди да тръгнат.

Това беше достатъчно за Джон. Той стана и избяга от масата.

— Надявам се да са тръгнали — каза Мат. — Колкото повече стоят, толкова по-трудно е за Джон. А и така ще се радвам никога вече да не виждам Алекс.

— Защо говориш така? — попита мама.

— Той е паразит — отвърна брат ми. — Опасен е, когато сече дърва. Винаги се тревожа, че може да отреже някой от пръстите си или от моите. Не мисля, че някога е вършил физическа работа през живота си. Само седи, чете и яде от храната ни. Която, така или иначе, скоро ще свърши.

— Благодарение на Алекс имаме храна — отбелязах аз. — Той беше онзи, който я намери, и измисли начин да я пренесем до тук. Той беше онзи, който искаше да претърсим цялата къща. — Спомних си полуизядения човек и потреперих.

— Чудесно е, че намерихте всичката тази храна — съгласи се Мат. — Но това няма да се случи отново. Междувременно Алекс яде от малкото, което имаме. А и не ми харесва как си играе с татко.

— Той не си играе с татко — сопнах се аз. — Татко го обича. Има разлика.

— Защо го обича татко тогава? — попита Мат. — Не е заради нещо, което прави.

— Не знам — отвърнах аз. — Но татко обича и Сил, а тя също не прави нищо.

— Миранда — скара ми се мама, но беше прекалено късно.

— Да не си посмяла да говориш по този начин за съпругата ми! — изкрещя брат ми. — Тя се отказа от всичко, за да е с мен!

— За да яде от храната ти, имаш предвид! — изкрещях в отговор и аз. — За да има покрив над главата си и хора, които да се грижат за нея!

Бяхме седнали на пода около печката на дърва. Брат ми посегна към мен.

— Мат, престани! — изпищя мама и мисля, че точно това го стресна и го накара да се възпре. Станах и избягах от слънчевата стая, надолу по пътя към къщата на госпожа Несбит.

Мат е най-големият ми брат. Постоянно се карахме, когато бяхме по-малки. Но винаги знаеше кога да спре.

Мисля, че този път нямаше да спре.

Алекс стоеше отвън, гледаше към небето и към калта. Хвърлих се право в ръцете му и преди да мога да си поема въздух, вече се целувахме. Този път я нямаше яростта. Само глад и нужда.

— Не — каза той. Поне си мисля, че каза това. Знаех, че не си го измислям.

— Остани с нас — помолих го аз. — Не ме изоставяй.

— Налага се — отвърна той. — Джули не може да остане тук. Трябва да си вървим.

— Не искам да го правите! — проплаках като петгодишно дете.

Алекс ме целуна и вече не се чувствах на пет. Не бях сърдито дете, чиято играчка някой е взел. Бях жена, а това беше мъжът, когото исках и когото губех.

Стояхме, прегърнали се един друг, и не желяхме този момент някога да свърши, защото когато това се случеше, животът ни заедно също щеше да приключи. Целувките ни станаха по-задълбочени, ръцете ни изследваха още и още, давахме всичко от себе си в този единствен момент.

24 юни

Мат отиде да цепи дърва. Настоя Джон да бъде с него.

Мама и аз изчистихме къщата. Чарли се отби, за да ни покани на неделна служба и вечеря.

— Как е Джули? — попита мама.

— Малко по-добре — отвърна Чарли. — Сиропът за кашлица като че ли помогна. Хал убеждава Алекс да останат до вторник. Да се надяваме, че времето ще е по-хубаво тази седмица.

— Ще отида да я видя как е — обявих аз. — Мамо, има ли нещо, което искаш да занеса?

— Не мисля — отвърна майка ми. — Дадох им всичкия сироп за кашлица.

— Добре, аз отивам да я проверя как е. — Не звучах достатъчно убедителна дори и в моите уши.

Когато стигнах, Лиза си играеше с Гейбриъл. Разбира се, в момента, в който ме видя, най-малкият ми брат започна да плаче.

— Алергичен е към мен — казах аз и Лиза се засмя.

— Просто му се спи — отвърна тя. — Джули си почива. Алекс е в гостната, ако искаш да го видиш.

— Може — съгласих се и тръгнах да прекосявам къщата възможно най-нормално. Единственото, което желяех, беше да се хвърля в прегръдките му. Вероятно Алекс желяеше същото, защото ми направи знак да съм тиха. Измъкнахме се през предната врата и избягахме надалеч от къщата.

— Това не е правилно — изрече Алекс, докато се прегръщахме. — Трябва да спрем.

— Спирането не е правилно — отвърнах аз и го целунах, за да докажа гледната си точка.

Той се отдръпна.

— Миранда, чуй ме. Не можем да продължаваме. Тръгвам си след два дни. Никога повече няма да те видя. Трябва да приемеш действителността.

Забавно е. Това е единственото, което слушам от седмици насам, как Алекс и Джули ще си тръгнат. Може би защото говорят и говорят, и говорят за това, но така и не осъществяват намеренията си, спрях да го вярвам.

— Ами ако Джули не е готова? — попитах аз. — Ами ако все още е болна следващата седмица?

— Не може да е — отвърна Алекс. — Трябва да я заведа при сестрите, докато мога. Трябва да е с хората, които могат да я защитят.

— Ти ще я защитиш — казах аз. — Ние ще го сторим. И не смей да използваш Карлос като извинение вече. Той е на хиляди километри от тук. Ти си тук. Аз съм тук. Обясни ми защо метохът на Джули и отвеждането ѝ там са по-важни от теб и мен. Защото се опитвам да разбера, Алекс. Чувам те да изричаш думите, но не разбирам значението им.

Той ме целуна и докато стояхме прегърнати, усетих колко несигурен беше дали да се открие пред мен колко е изплашен.

— Всичко е наред — уверих го. — Просто ми кажи.

Алекс ме погледна право в очите и за пореден път видях всичкото страдание в погледа му.

— Ню Йорк беше много зле — обясни той. — Всеки ден си мислиш: „По-лошо от това не може да стане“, и в следващия момент става по-лошо. Видях неща, сторих някои неща... неща, за които не искам да узнаваш.

— Можеш да ми споделиш всичко — казах аз, но той ме прекъсна.

— Обичам те заради това, което мислиш, но грешиш — отвърна Алекс. — Не можеш да си представиш какво беше. Карлос не успя да разбере. Той замина за Тексас в самото начало и Морската пехота му осигури храна, убежище и защита.

— Джули виждала ли е тези неща? — попитах аз.

Той кимна.

— Въпреки това е оцеляла. Аз също мога. Алекс, не се дръж така, все едно искаш да ме предпазиш. Не това искам от теб.

— Не мога да те предпазя — отвърна той. — Не мога да предпазя никого. Даже не мога да сторя онова, което ми поръча Карлос, и да отведа Джули в метоха. Дъждът ме спира. Ти ме спираш.

Целунах го с надеждата, че дарът на любовта ще успее да облекчи страданието му. Вместо това той се пречупи.

— Няма да позволя Джули да страда — зарече се Алекс. — Опитах са да обясня на Карлос, но не успях. Миналото ни тежи прекалено много.

— Джули няма да страда — казах аз. — Не и ако остане при нас. Момчето поклати глава.

— Нямах контрол над тези неща — рече той. — Никой няма. Не и върху онова, което може да се случи. Остана ми само един начин, по който да спася сестра си. Всичко друго, което опитах, се провали.

— Какъв е този начин? — попитах аз, като предполагах, че ще каже вярата или молитвите, или Църквата.

Алекс си пое дълбоко въздух.

— Хапчета — отвърна той. — Приспивателни. Имам шест от тях. Взах ги от Ню Йорк. Пазя ги за нея.

— За да може да спи? — попитах аз.

— За да не се събуди никога вече — отвърна Алекс.

— Шест хапчета няма да са достатъчни — казах го така, все едно вярвах, че той ще се засмее на това колко съм глупава, и нищо друго няма да има значение, освен самите нас.

— Две ще са напълно достатъчни — заяви Алекс вместо това. — Ще са достатъчни, за да й спестя онова, което ще последва.

— Защо? — попитах аз. — Защо би направил нещо такова?

— Може да настъпи време, в което животът да е по-лош от смъртта за Джули — отвърна Алекс. — Ще разбере, когато това време настъпи. Моля се да разбере.

— Убийството е престъпление — възразих аз.

— Вече нищо не е престъпление — отвърна той. — Няма полицаи, няма затвори. Грях е, за който ще бъде проклет вовеки. Но ще съм си заслужил проклятието. Заслужавам го и сега.

— Не е вярно — сопнах се аз. — Ти обичаш Джули. Обичаш и мен. Как може да бъдеш проклет за това, че обичаш?

— Любовта не е достатъчна — заяви Алекс.

— Трябва да бъде — казах аз, докато стисках треперещото му тяло в прегръдките си. — Любовта е нещото, в което вярвам, Алекс. Любовта е нещото, което ни пази.

25 юни

Миналата нощ сънувах, че някой позвъни на вратата и когато я отворих, се оказа, че на прага стои Алекс. Беше лято и той държеше букет от маргаритки.

— Джули вече е монахиня — съобщи той. — Както и Карлос. Омъжи се за мен, Миранда.

Няма да пиша какво се случи по-нататък в съня ми, в случай че някой някога види това. Нека просто кажа, че беше най-хубавият сън, който някога съм имала.

Когато се събудих, си помислих, че нещата наистина можеха да се случат така. Не че Джули и Карлос щяха да се замонашат. Но ако Алекс се увереше, че Джули е добре, може би щеше да се върне за мен. Знам, че ме обича. Това трябваше да има някакво значение.

Алекс ме убеди, че за Джули е по-добре да отиде в метоха. Ненавиждам факта, че е взел живота ѝ в собствените си ръце. Знам, че никога няма да ѝ стори нищо лошо. Но не трябва да се тревожи толкова много за нея. Поел е грижата за Джули през последната една година, би я поел до края на живота си, освен ако Карлос не му каже да не го прави.

Може би не е правилно да си мечтая, че Алекс и аз ще бъдем заедно, ако сестра му бъде приета в метоха. Може би е грешно да го мисля, след като знам, че Джули не иска да ходи там.

Но Карлос е онзи, който взема решенията, и той е прав, че сестра му трябва да бъде някъде в безопасност, където той и Алекс винаги могат да я намерят. А и Джули може да се грижи за себе си. Ще остане в метоха колкото е необходимо и след това ще е свободна да прави каквото си поиска. При положение че може. При положение че някой от нас може.

Реши ли проблема с Джули, Алекс ще остане при мен. Не можем да бъдем заедно, докато сестра му е тук. Но когато отиде в метоха, той ще може да остане с мен завинаги.

Искам Алекс. Искам любов. Знам, че и той иска същото.

26 юни

Джон и Сил отидоха до къщата на татко тази сутрин. Мама каза на Джон, че ако Алекс няма нищо против, двамата с Джули могат да приберат храната ни от града.

Чувствам се странно около Сил, след като се скарахме с Мат. Не мислех, че ѝ е казал какви думи сме си разменили, но не можех да съм сигурна. Почувствах облекчение, когато каза, че отива при Лиза, за да четат Библията.

Планирах да отида да видя Алекс за последен път, но преди да успея да си измисля някакво извинение, се появиха татко, Алекс и Мат. Мат беше отишъл да сече дърва, така че усетих, че става нещо важно.

За момент си помислих, че баща ни ще ни сподели, че е забранил на Алекс да тръгва, а Алекс ще се вразуми и ще се съгласи да остане.

— Исках да говоря с вас — започна татко, като имаше предвид мама и Мат според мен, но не ми каза да напусна, затова останах. — Без да има много хора около нас.

— Тръгваме си утре — съобщи Алекс. — Кашлицата на Джули се оправи. Благодаря ви за сироп, госпожо Еванс. Определено помогна много на сестра ми.

— Радвам се — отвърна мама. — Радвам се, че Джули отново е добре.

— Знаете какъв е планът на Алекс — започна татко. — Също така знаете, че не го одобрявам. Лиза е много разстроена, а и Джон не е по-добре.

— Знам колко е разстроен Джон — съгласи се мама, — но ще го преживее с времето.

— Ще се наложи — каза Алекс. — Прекалено дълго останахме.

— Метохът се намира на сто и петдесет километра — съобщи татко.

— Вървели сме и на по-далечни разстояния. И при по-лошо време.

— Може и така да е — съгласи се баща ми. — Но сега не е задължително да го правите. Ванът е в гаража. С две двайсетлитрови туби с гориво.

— Да не си полудял? — сопна се Мат. — От нас се предполага да се откажем от вана ли? Той е нашият начин да се махнем от тук, татко. Не можем да го дадем на някакви непознати.

— Алекс намери вана — отбелязах аз. — И горивото.

— Ти също беше с него — отвърна брат ми. — Нямаше да ги открие без теб. Колкото са негови, толкова са и наши, но нашата нужда е по-сериозна.

— Трябва да се засрамиш от себе си, Мат — каза татко. — Джули е още дете.

— Както и Джон. Това не те възпря да ни изоставиш.

— Спрете — изкрещя мама. — И двамата. Веднага.

Алекс никога не беше чувал този тон от мама. Вероятно бяха минали години, откакто и татко не го беше чувал.

— Алекс, напълно решен ли си ти и Джули да заминете утре? — попита майка ми. — Знаеш колко много свикнахме с вас. Въпреки това си тръгвате?

— Да, госпожо Еванс — отвърна момчето. — Утре рано сутринта.

— След като Джули се установи, какво смяташ да правиш? — попита мама.

— Има един францискански манастир в Охайо — отвърна Алекс и Мат се изкикоти.

— Матю, престани веднага — изкрещя майка ми.

— Мамо — възпротиви се Мат. — Вече не съм дете.

— Тогава спри да се държиш като такова — скара му се тя и се обърна отново към Алекс. — Значи, планът ти е да отидеш на сто и петдесет километра на североизток, след което да прекосиш Пенсилвания, за да стигнеш до Охайо. Говорим за стотици километри.

— Стигнахме до тук от Тексас — отвърна момчето. — Мога да стигна от Нью Йорк до Охайо.

— Няма да е същото — отбеляза татко. — Колкото по-на север отиваш, толкова по-малко хора има там.

— Лято е — каза Алекс. — По-топло е. Ще се справя.

— Добре — съгласи се мама. — Изборът е твой, а ние не сме ти родители. Джули е онази, за която се тревожа. Защо не я откараш до Охайо, след което ще върнеш вана на път за обратно?

— Какво те кара да мислиш, че ще се върне? — попита Мат.

— Ще го върне — изкрещях аз. — Знам, че ще го стори.

Всички се вторачиха в мен.

— Имам му доверие — отвърнах с треперещ глас. — Можем да му се доверим.

— Алекс, ще ни дадеш ли честната си дума, че ще ни върнеш вана, когато се увериш, че Джули е в безопасност? — попита мама.

— Аз не приемам честната му дума — възпротиви се Мат. — Тя не е достатъчна. Говорим за нашите животи все пак. Ако татко не иска да се грижи за Миранда и Джон, аз ще го сторя.

— Аз ще закарам Алекс и Джули — предложи баща ни. — Ще ги откарам до метоха и след това ще се върнем двамата с Алекс.

— Ще използвате всичкото гориво — отбеляза Мат. — Ванът сигурно гори като змей.

— Не може ли Алекс да вземе една от колите? — попитах аз. — Тази на Мат или на госпожа Несбит? Доста по-бързи са, а и ванът ще е тук, ако ни притрябва.

— Чудесна идея, Миранда — похвали ме татко. — С двайсет литра в лека кола ще стигнем по-далеч, отколкото с четиридесет литра във вана. Ще използваме едната от тубите, а другата ще оставим тук за всеки случай.

— Струва ми се справедливо — съгласих се аз и погледнах сърдито към Мат. — Алекс може да използва своята половина от горивото, а моята ще остане тук.

— Сигурни ли сме, че колите все още работят? — попита мама.

— Не ги ли припалвахте от време на време? — учуди се татко. — Толкова много време, а не сте включвали двигателите?

— Каква съм глупачка — отвърна мама. Изглеждаше като ударена от гръм. — Хал, въобще не помислих. Съжалявам.

— Мислех си, че мога да разчитам на теб — обърна се татко към Мат.

— И аз си мислех, че мога да разчитам на теб — отвърна брат ми. — Явно и двамата сме били в грешка.

Ненавиждах всичко това. Ненавиждах всеки момент. Това бяха хората, които обичах най-много, и хората, от които зависех.

— Може би колите все още работят — казах аз. — Няма как да разберем, преди да ги пробваме. Ако не работят, Алекс може да вземе вана. Отстъпвам му моята половина от бензина. Може би татко ще успее да намери още гориво на връщане от там.

— Ако ванът се окаже, че е всичко, което имате, Джули и аз не можем да го вземем — каза момчето. — Ще вървим пеша. Ще намерим велосипеди по пътя, може би друга кола. Ще се оправим някак си.

— Не — възрази мама. — Въздухът е ужасен, а Джули не трябва да стои навън повече от необходимото. Хал, ако ти закараш Джули и Алекс, кога смяташ, че ще се върнеш? Утре вечер?

— Може би — отвърна татко. — Или в сряда следобед. Така ще можем да се уверим, че Джули е наред. А и няма как да знаем в какво състояние са пътищата.

— Лиза и Гейбриъл могат да останат при нас — предложи мама.
— Ако така ще се чувстват по-добре.

— Не, ще се оправят — отвърна баща ми. — Чарли ще се грижи за тях. Джон може да прекара нощта у дома.

— В такъв случай всичко е уредено — заключи майка ми. — И не искам да чувам и дума повече от вас. — Тя погледна първо към Алекс, а после и към Мат.

— Миранда, искаш ли да дойдеш с нас? — попита татко. — Ще ми е приятна компанията ти, а смятам, че на Алекс и Джули също.

— Да — побързах да отговоря, преди някой друг да каже „не“ вместо мен.

— Мислиш ли, че това е добра идея? — попита мама. — Сто и петдесет километра. Изглеждат ми доста.

— Моля те, мамо — примолех аз. — Никога не ходя никъде. Позволи на Мат и Джон да отидат сами при реката. Аз ще бъда във вана с татко.

Майка ми се подвоуми.

— Алекс, имаш ли нещо против? — попита тя.

— Не, мадам — отвърна момчето. — Мисля, че за Джули ще е по-леко, ако Миранда дойде с нас. За Хал също.

— Прав е — съгласи се татко. — Ще облекчи болката от загубата на Джули.

— Значи, ще се върнете до сряда? — попита мама. — Двамата с Миранда?

— Не виждам причина защо не — отвърна татко. — Може да се върнем и утре вечер.

Мат поклати глава.

— Това не ми харесва — сподели той.

— На мен също — съгласи се мама. — Но всичко е наред. Миранда може да отиде.

Станах и я прегърнах, след което прегърнах и татко. Когато се отскубнах от него, ръката ми докосна тази на Алекс.

Двамата щяхме да сме заедно, помислих си аз. Щяхме заедно да се уверим, че Джули е в безопасност, и след това той щеше да осъзнае, че ми принадлежи.

27 юни

Тази сутрин отидох до къщата на татко и намерих Лиза на ръба на истерията.

— Защо искаш да ми я отнемеш? — пицеше срещу Алекс тя. — Хал, не му позволявай. Ще ви намразя и двамата, ако я отведете.

Гейбриъл, който не се нуждаеше от причина, пицеше почти толкова силно, колкото майка си.

— Аз също не искам да си тръгвам — каза Джули. — Алекс, не ме карай да го правя.

Брат й изкрещя нещо на испански, което я накара да млъкне. Чарли взе Гейбриъл и започна да го утешава. Татко прегърна Лиза и започна да масажира гърба й, докато се успокои.

— Ще бъде само на сто и петдесет километра от тук — обясни баща ми, което някога означаваше: „Можем да я посещаваме през уикендите“, но сега беше по-скоро: „Не е дошъл краят на света“.

— Тя е единствената, която разбира — възрази Лиза. — Останалите само се преструват. Джули знае какво изживявам, като не знам какво се е случило с родителите ми, със сестрите ми.

— Съжалявам, Лиза — каза Алекс. — Но се налага да я отведа. Хал, може ли да тръгваме?

— По-добре да го сторим — отвърна татко. — Лиза, скъпа, ще се върна довечера. Най-късно утре. — Баща ми целуна нея и Гейбриъл, след което прегърна Чарли и едва ли не избута Джули навън. Алекс му помогна да го стори.

Помислих си, че момичето ще се разплаче, но тя остана мълчалива, също като брат си. Имах смесени чувства. Знаех си, че ще ми липсва, и съжалявах за Джон и Лиза. Но също така бях развълнувана, че ще напусна Хауъл за първи път от цяла година. Бях сигурна, че когато Джули влезе в метоха, Алекс ще се съгласи да остане с мен.

Двамата бяха върнали дрехите ни вчера и бяха прибрали всичките си вещи в раниците си. Натоварихме спалните си чували

отзад в стария ван. Ванът на мама и колите на Мат и госпожа Несбит не запалиха, когато татко ги пробва снощи. Мат така се ядоса на себе си, че се скара със Сил. Прекараха половината нощ, като си викаха един на друг.

Джон също беше полудял. Отиде до къщата на татко миналата вечер, за да си вземе сбогом, но мама не му позволи да отиде и тази сутрин. Брат ми стоеше свит на топка в ъгъла на трапезарията и се опитваше да не заплаче.

Времето беше чудесно човек да се махне за малко.

Шофираше татко, а аз стоях на мястото до него. Приличахме на истинско семейство, може би на разведен баща, който връщаше децата на майка им след дългия уикенд, който са прекарвали заедно. Разбира се, бяхме двуезично семейство, тъй като разговорите между Алекс и Джули бяха провеждани шепнешком и на испански.

Дори на магистралата татко караше с петдесет километра в час. Двигателят ревеше и по едно време дори загря, така че се наложи да спрем и да го изчакаме да се охлади. Нямах нищо против. Всичко беше мрачно и сиво и не се забелязваха никакви признаци на живот, но въпреки това се вълнувах да съм далеч от дома, а и не бързах да се прибирам. Двамата с Алекс разполагахме с цялото време на света, за да бъдем заедно.

Втория път, през който татко спря, за да позволим на вана да се охлади, осъзнах, че това може да е последният ми шанс да се отдалеча на такова разстояние от дома ни. Мама никога нямаше да си тръгне от там — с постоянните доставки на храна, с тока, който идва почти всеки ден, и с всичките дърва, които са ни необходими, за да ни е топло. Сил може и да поиска да си върви (това беше едно от нещата, за които се караха с Мат миналата вечер), но Мат няма да зареже мама или някой от нас. Мисля, че ако татко и Лиза решат да си тръгнат, Джон ще иска да бъде с тях. Защо Лиза би искала да си тръгне, след като пътуванията са опасни за бебето?

Това пътешествие беше само за мен — летен лагер, колеж и меден месец, всичко в едно. Фактът, че щеше да завърши в метох, не можеше да помрачи вълнението ми. Никога не съм ходила в метох.

— Откъде научи за това място? — попитах аз, след като ми доскуча от опити да разбере какво си говорят Алекс и Джули. — От „Фреш Еър Фънд“ ли?

— Не — отвърна момчето. — Нашият свещеник ми каза за него преди година. Приемаха момичета, но тогава Джули беше прекалено малка.

Сестра му измърмори нещо на испански. Алекс ѝ отвърна.

— Щом вашият свещеник го е одобрил, мястото трябва да е добро — констатира татко.

— Така е — съгласи се Алекс. — Затова Карлос каза, че ще е подходящо за нея.

— Ще има момичета на твоята възраст, Джули — каза баща ми. — Ще бъде чудесно за теб отново да имаш приятели.

— Джон ми беше приятел — отвърна момчето, което накара Алекс да избълва цял порой на испански.

Татко не му обърна внимание, вместо това изрече:

— Джон ще ти липсва. Всички ще ти липсваме.

— Така е най-добре — каза Алекс. — Джули отива на сигурно място. Господ ще се грижи за нея там.

— Това е успокояващо, съгласен съм — отвърна татко и наби спирачки. — По-добре да изчистим тези клони от пътя — каза той. — Не мога да рискувам да мина през тях.

— Аз ще ги махна — предложих аз.

Алекс се присъедини към мен. Татко се справяше доста добре в избягването на дупките, но пътищата бяха в ужасно състояние, бяха засипани с клони и други боклуци. През по-голямата част от времето не създаваха проблеми, но на периоди трябваше да слизаме и да ги разчистваме.

— Не бях наясно, че си знаел за метоха толкова дълго време — казах аз. Почувствах се по-добре, когато разбрах, че Джули е щяла да влезе в метоха преди година, ако е била достатъчно голяма тогава.

— Мястото е добро — каза момчето. — Сестрите ще се грижат за нея. Ще я обикнат.

— Ние я обикнахме — съгласих се аз.

Алекс кимна.

— Бяхте много добри с нея — констатира той. — Семейството ти беше много мило и с двама ни. — Момчето взе най-големия клон и го завлачи към едната страна на пътя, а аз разчиствах по-малките. Погледнах към предния прозорец на вана и видях, че татко се е обърнал назад и разговаря с Джули.

— Всичко ще е наред — изрекох нежно аз. — За Джули. За нас.

— Щях да те обичам вечно, ако имах тази възможност — каза Алекс.

— Можеш да го сториш — отвърнах аз и отчаяно ми се прииска да го прегърна, но всичко, което направих, беше да докосна набързо ръката му. За момент той я стисна.

Върнахме се във вана и татко продължи да шофира бавно през Ню Йорк. Алекс и Джули нямаше какво повече да си кажат на какъвто и да било език, а баща ми се отказа да говори, за да разведри обстановката. Виждах, че е разтревожен за автомобила, но не сподели нищо с нас.

Направихме един питстоп^[1], което буквално си беше точно това. Носехме малко храна с нас, но я пазахме за вечеря. Нищо не беше отворено, нито моловете, покрай които минавахме, нито мотелите, нито бензиностанциите. Спомних си как Мат беше срещнал Сил и се зачудих дали в мотелите се бяха настанили някакви хора, но нямаше никакви видими признаци на живот.

Изминахме разстоянието от сто и петдесет километра, без да се натъкнем на друга кола, а най-плашещото беше, че това изглеждаше напълно нормално.

— Трудно ми е да повярвам, че все още има хора наоколо — споделих аз. — Всички ли живеят в евакуационните центрове и градовете?

— Така изглежда, нали? — отвърна татко. — Въпреки това има много хора по пътищата. През някои дни не срещяхме никой, но в други виждахме нови лица постоянно.

— Сил ми разказа, че имало банди от хора, които се събирали и разпръсвали — казах аз. — Предполагам, че вашата банда е останала заедно — всички вие и Чарли.

— Чарли беше спойката — обясни татко. — Не ни позволи да се откажем.

— Това е невероятно — казах аз. — Наистина е. Пропътували сте хиляди километри, за да се върнеш при нас, татко, а сега Джули отива в метоха, за който Алекс знае от година. Наистина е невероятно.

— Христос ни благослови — отвърна момчето.

— Да, така е — съгласи се баща ми.

Това се оказа край на разговора.

Направихме още две почивки — едната, за да охладим двигателя, а другата, за да разчистим пътя, след което стигнахме до града. Като всичко останало, и той беше напълно пуст. Личеше си, че някога е бил очарователен град. Имаше антикварни магазини, пекарни с френски имена и чайни. Сега обаче се беше превърнал в призрачен град, също като Хауъл, само дето беше по-лошо, защото знаех, че в Хауъл поне има хора.

— Метохът се намира на Уитлок Лейн — обясни Алекс. — По Олбъни Поуст Роуд.

— Трябва да го намерим лесно в такъв случай — каза татко. — Названието „Олбъни Поуст Роуд“ се използва за най-големите улици в подобни градове, като Мейн стрийт. Ще видим къде ще ни отведе.

Отведе ни до квартали с безлюдни улици. Невероятното беше, или по-скоро изумителното, че видяхме табела за Нотбърга Фармс.

— Това е — провикна се Алекс. — Това е името.

Татко направи ляв завой и няколко километра карахме по Уитлок Лейн. Пътят беше в ужасно състояние и се наложи да спираме на два пъти, за да го разчистваме. Истинско облекчение беше да видим знак, на който пишеше „Нотбърга Фармс“.

Пред нас се откри поле. Можех да си представя колко красиво е било преди година — огромна зелена площ, заобиколена от ябълкова градина. Сега земята беше сива, а по дърветата имаше само няколко останали хилави листа.

Така беше навсякъде. Така беше и в Хауъл.

Слязох от вана и отворих портата. Татко подкара автомобила по алеята до метоха. Той представляваше една стара ферма с пристройки, хамбари и нещо, което приличаше на параклис.

— Не мисля, че има някой тук — сподели мнението си татко.

— Не — възрази Алекс. — Трябва да има. Питам за него в епархията на Луисвил. Беше отбелязано, че е отворен.

— Алекс, това е било преди месеци — каза баща ми. — Много неща може да са се случили оттогава.

— Влизаме — настоя момчето. — Няма да повярвам, че сестрите са изоставили това място, преди да го видят с очите си. Хайде, Джули.

Всички слязохме от вана. Алекс тръгна най-отпред и почука силно на вратата на фермата.

— Кой е? — чу се сърдит глас отвътре. — Сестра Грейс, ти ли си това?

— Не — отвърна Алекс. — Моля ви, отворете вратата. Доведох сестра ми, за да я оставя на вашите грижи.

Чухме стъпки, след което възрастна жена нервно отвори.

— Сестра Грейс ли ви изпраща? — попита тя.

— Не — отвърна Алекс. — Праща ни отец Франко от Ню Йорк. Може ли да разговаряме насаме, сестро?

— Съвсем сама съм — отвърна жената. — Сестра Грейс каза на сестра Ан и сестра Моника да отведат момичетата в Ню Йорк Сити и да останат там. Това беше през октомври, доколкото си спомням. Преди няколко седмици сестра Грейс каза, че ще е по-добре да потърси помощ за нас, така че двете със сестра Мери тръгнаха, а тук останахме само аз и сестра Хелън. Сестра Хелън почина преди три дни. Може да станаха и четири. Толкова е трудно да следя времето. Съвсем сама съм. Знаете ли къде е сестра Грейс?

— Не знаем, сестро — отвърна Алекс. — Но носим храна. Можем да ви я дадем.

— Това ще е много мило от ваша страна — каза монахинята. — Моля, влезте.

— Не се представихме — започна татко. — Казвам се Хал Еванс, а това е дъщеря ми Миранда, заедно с общите ни приятели Алекс и Джули Моралес.

— Аз съм сестра Полина — отвърна жената. — Отговорях за мандрата, но изклахме кравите още преди месеци. Нямахме с какво да ги храним. Месото им ни помогна да оцелеем до Великден.

Не можех да понеса всичко това.

— Ще донеса храната — казах аз, доволна, че мога да си намеря извинение, за да се отдалеча от монахинята и от къщата ѝ. Вътре вонеше на смърт. Осъзнах, че вероятно сестра Хелън е още там и се разлага.

Беше ужасно. Спомних си как намерих госпожа Несбит в леглото ѝ сутринта, в която почина. Оставих я там и претърсих къщата ѝ за храна, за всичко, което можехме да използваме, преди да се върна у дома и да кажа на Мат, Джон и мама, че е умряла.

В този момент това ми се струваше най-правилното нещо. Сега се запитах що за чудовище съм била, как съм могла да преровя всеки

сантиметър от къщата, като съм знаела, че едно любимо същество лежи мъртво в леглото си.

Взех храната от вана и бавно се затътрих към фермата. Явно вонята не понасяше на всички, защото бяха насядали на верандата и гледаха към пустото сиво поле.

— Толкова е приятно да имаш компания — чух да казва сестра Полина. — Не знам кога ще се върнат Грейс и Мери. Мина толкова много време. Ако бяха намерили помощ, трябваше да са си дошли досега.

— Заповядайте — казах аз и бутнах в ръцете ѝ торбата с храна. — Това е всичко, което носим с нас.

— Толкова мило от ваша страна — благодари монахинята. — Сестра Хелън така щеше да се зарадва. Казваше, че не е гладна, но знаех, че не е така. В очите ѝ го виждах, нали се сещате? Дори накрая, погледът ѝ така и не се промени.

— Може би трябва да дойдете с нас, сестра Полина — предложи татко. — В дома ни в Пенсилвания.

— Много вежливо от ваша страна — отвърна монахинята. — Но Грейс ми възложи задачата да отговарям за метоха. Не мога просто да си тръгна.

— Сестра Грейс може и да не се върне — каза баща ми.

— О, ще го стори — отвърна сестра Полина. — Минаха само няколко седмици, а в днешно време нещата стават много бавно. Безпокоя се за Мери, когато тръгна, беше болна. Толкова много болести има. Сторихме какво можахме за хората в града, но толкова много умряха. Предполагам, че всички са напуснали досега, онези, които оцеляха. Носеха ни храна и дърва, но от доста дълго време не е идвал никой. Надявахме се, че по Великден ще дойде някой, но бяхме само четирите.

— Моля ви — каза татко. — Ще умрете, ако останете тук.

— Така или иначе, това ще се случи — отвърна сестра Полина. — Примирих се от доста дълго време с тази мисъл. — Монахинята се усмихна и видях, че това не е усмивката на една луда жена. Беше усмивката на жена, която не се страхуваше от смъртта.

— Ще останем с вас — каза Алекс. — Джули и аз. Докато сестра Грейс се върне.

— Алекс — възрази татко.

— Не, Хал — сопна се момчето. — Това е правилното решение за нас.

— Много мило от ваша страна да останете — започна сестра Полина, — но сестра Грейс не ми даде разрешение да отварям метоха за външни хора. Опасявам се, че трябва да откажа.

— Има ли нещо, което можем да направим за вас, докато сме тук? — попита татко.

— Разбира се — отвърна монахинята. — Хелън лежи в леглото си вече дни наред. Изглежда толкова смирена, но мисля, че ще е най-добре, ако я погребем. Не сте ли съгласни? Прах при праха.

— Можем да помогнем — съгласи се баща ми. — Къде можем да намерим лопати?

Сестра Полина се изправи и посочи към една от пристройките.

— Там е килерът, където държим инструментите — каза тя. — Хелън отговаряше за зеленчуковата градина. О, имаше природен талант за това. Тиквички, моркови, царевица. Цяло лято ядохме онова, което произвеждаше в градината, а което не можехме да изядем, консервирахме. Беше чудесен живот. — Жената вдигна поглед към ябълковите дървета. — Тази година нямаме никаква реколта. Ако Бог е милостив, следващата година земята отново ще е плодородна.

— Бог е милостив — каза татко. — Вярвам в Неговата милост.

— Аз също вярвах — отвърна сестра Полина. — Предполагам, че един ден ще повярвам отново. В крайна сметка вие, хора, ми донесохте храна. А и ще ми помогнете с Хелън.

Баща ми кимна.

— Ще отнеме известно време — каза той. — По-добре да се захващаме. Хайде, Алекс.

— Може ли да се разходим наоколо? — попита Джули. — Чувала съм толкова много за фермата, че искам да я разгледам.

— Разбира се, скъпа — отвърна сестра Полина. — Ще ми простиш ли, че не мога да се присъединя към теб? Артритът ми се обажда тези дни. Мисля, че утре ще вали.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита ме Джули.

Всъщност изгарях от желание да я придружа. Така и не се отдалечихме много от фермата, но бяхме на достатъчно голямо разстояние, за да не можем да чуем какво си говореха останалите, а и те също не можеха да ни чуят.

— Няма причина ти и Алекс да не останете с нас — казах аз.

Джули поклати глава.

— Брат ми ще намери друг метох, в който да ме отведе — отвърна тя. — Някъде между тук и Охайо. Епархията в Питсбърг ще знае къде съществува такъв. След това ще отиде в манастир.

— Не се налага да го прави — казах аз. — Карлос няма да разбере.

— Причината не е само Карлос. Алекс иска да отиде в манастир.

Онова, което искаше той, бях аз. Нямаше как Джули да знае това или дълбочината на неговите чувства.

— Може би ще си промени решението — предположих аз. — Сама каза, че невинаги е искал да бъде монах.

— Така беше преди — отвърна Джули. — Алекс ми обясни решението си, когато бяхме в Кентъки. Каза ми, че Бог ме е поверил на него, и когато се увери, че съм в безопасност, в отплата ще му се посвети.

— Хората често променят мнението си — настоях аз.

— Не и Алекс. Дори когато не е прав, пак не променя мнението си.

В този момент осъзнах, че познавам брата на Джули по-добре от самата нея. Тя обаче нямаше да ми повярва, ако ѝ кажех това, както аз нямаше да повярвам, ако Сил ми заявеше подобно нещо за Мат.

— Алекс те обича — казах аз. — Той иска само най-доброто за теб. Както и Карлос. Щастливка си, че ги имаш.

Джули поклати глава.

— Може и да ме обичат, но не ме искат — заяви тя. — Никой от тях не ме иска. Но това няма значение. Светата Майка ще се грижи за мен, докато стана достатъчно голяма, за да се грижа сама за себе си.

— Ние ще се грижим за теб — уверих я аз. — Мама, татко, Лиза и Чарли. И Джон. Ти си част от нашето семейство. Двамата с Алекс сте част от него.

— Ние нямаме семейство — отвърна момичето. — Вече не. Хайде. Трябва да се връщаме.

Позволих ѝ да ме отведе до фермата. Когато стигнахме до нея, сестра Полина, татко и Алекс бяха клекнали и се молеха. Джули се присъедини към тях. Почувствах се неудобно да стоя права и да ги

наблюдавам, но знаех, че щях да се почувствам още по-неудобно, ако се присъединя към тях.

Татко и Алекс отидоха долу и няколко минути по-късно се върнаха със сестра Хелън. Бяха я увили в одеяло, но това нямаше никакво значение. Очевидно им беше трудно да я носят и Джули, без да се замисля, отиде да им помогне. Нямах никакъв избор освен да направя същото.

Отнесохме сестра Хелън навън, а сестра Полина вървеше до нас. Татко и Алекс спуснаха нежно тялото в дупката, която бяха изкопали. Алекс, Джули и монахинята изрекоха няколко молитви, след което татко и Алекс запълниха дупката с пръст.

Не стояхме много след това. Все още беше рано, но небето беше започнало да се смрачава. Сестра Полина целуна всички ни, докато се сбогуваше с нас и ни благодари. Обеща да разкаже на сестра Грейс за нашето посещение, когато тя се прибере в метоха. Всички знаехме, че това никога няма да се случи.

Бяхме на пътя не повече от два часа, когато ванът спря. Можехме да го усетим как умря.

Татко излезе навън, вдигна капака и се престори, че знае какво прави. Алекс се присъедини към него. Приличаха на истински мъже и изглеждаха глупаво. Върнаха се в автомобила едва когато навън заваля.

— Ще спим във вана — обяви татко. — Ще тръгнем на сутринта.

— Колко далеч се намираме? — попита Джули.

— Бих казал на около шейсет и пет километра — отвърна баща ми.

— Това са два дни пеша — констатира Алекс. — Три, ако времето остане такова лошо.

— Можем да се справим — вдъхна му кураж татко. — Ще се приберем до четвъртък.

Никой от нас не каза нищо, но всички знаехме, че ни очакват два дни тежко ходене без абсолютно никаква храна. Колкото повече вървим, без да ядем, толкова по-тежко щеше да става придвижването.

Ето ни и нас. Дъждът плющи върху тавана на вана. Татко стои зад волана, вира се през предния прозорец, вероятно си мисли за Лиза и мама и колко разтревожени са те. Алекс и Джули са отзад и си шепнат яростно на испански. Бях си взела дневника и една от светещите химикалки за всеки случай и сега седя в пътническото

място и записвам всичко. Колкото повече мисля за това, което се случи, толкова по-малко се тревожа за онова, което ще се случи.

28 юни

Лагеруваме в денонощния магазин на една бензиностанция. Разположили сме се в него, няма никаква храна (проверихме навсякъде), покривът тече и всички прозорци са счупени. Тоалетната работи, така че се чувствам, все едно сме в Рая.

Спряхме, преди да се стъмни, защото Джули започна да кашля. Бездруго не знаех колко далеч мога да стигна.

Татко каза, че сме изминали доста голямо разстояние днес и смята, че се намираме на около трийсет километра от дома ни. Трябва да се приберем до утре вечерта.

— Искам да ви кажа колко много се гордея с вас — каза той. — Преди година имах три деца. Сега имам седем. Светът е пълна каша и имате пълно право да сте ядосани и изплашени, но нещата ще се оправят. Вие ще ги поправите.

— Ще дадем най-доброто от себе си — обеща Алекс.

Татко се усмихна.

— Животът е пълна помия — каза той. — Смяташ, че знаеш какъв ще бъде утрешният ден, правиш си планове, всичко е наредено и тогава се случва невъобразимото. Животът те хваща неподготвен. Винаги така прави. Но в лошото винаги има примесено и добро. То е там. Просто трябва да го разпознаеш.

Целите ми крака са в мехури от ходенето. Тялото ми се тресе от студ, глад и изтощение. Страхувам се, че никога вече няма да видя дома ни, както и от това, че ако стигна до него, никога вече няма да го напусна.

Знам, че татко е прав, когато казва, че в лошото винаги има примесено и добро. Само дете не мисля, че разполагам с мъдростта да го разпозная.

29 юни

Все още сме в Ню Йорк, но вече сме близо до границата. Прекарваме нощта в една празна къща. В нея има легла, възглавници и

одеяла.

Татко и Алекс отидоха да потърсят някакви колела или кола с останало в нея гориво. Започнах да фантазирам, че ще намерят някаква храна. За съжаление, когато се върнаха, не носеха нищо.

През по-голямата част от сутринта беше мъгливо и с всичката пепел наоколо, чувството беше, все едно че дишаме кал. Налагаше се да си правим почивка след почивка, тъй като кашляхме прекалено тежко, за да продължим напред.

Миналата нощ имах ужасен кошмар и днес не можех да го изтрия от ума си.

Сънувах, че се намираме в денонощния магазин на бензиностанцията и аз, Джули и татко се бяхме сгушили в спалните си чували. Само Алекс беше буден. Първо отиде при Джули и я накара да изпие две от хапчетата. След това насили и татко да изпие две от тях.

Когато дойде при мен се опитах да се освободя от хватката на спалния чувал, но се намирах в капан. Не можех да помръдна тялото си. Чувствах се толкова безпомощна, когато Алекс приклекна до мен. Той нежно повдигна главата ми и я постави в сгъвката на ръката си. Против волята си изпитах премазваща нужда да съм до него и когато той се наведе и ме целуна, приветствах устните му, устата му, доказателството за неговата любов, докато не усетих приспивателните върху езика му.

Събудих се. Цялата треперех. В помещението влизаше достатъчно светлина през счупените прозорци, за да мога да видя лицата на останалите. Дори в съня си, това на Алекс изглеждаше разтревожено.

Обичам го. Обичам чувството да го обичам. Обичам допира му и спомена за допира му. Толкова дълго време смятах, че няма да имам никой, когото да обичам, а сега имам него. Всеки ден, който прекарваме заедно, е един неочакван ден.

Тази нощ Алекс спи в съседната на моята стая. Желая го толкова силно. Искам стената между нас да изчезне и да останем сами, да бъдем заедно, да станем едно цяло.

Тогава съмненията ми ще изчезнат. Кошмарите ми ще си отидат.

Всичко, което ще съществува, ще бъдем Алекс и аз.

Две тела. Едно сърце.

30 юни

У дома сме.

Хортън е мъртъв.

Плача прекалено много, за да мога да пиша.

---

[1] Питстоп — игра на думи. На английски думата означава почивка по време на пътуване, а буквално ѝ значение е „спирам заради дупка“. — Б.пр. [↑](#)

ЮЛИ

1 юли

Спах през по-голямата част от деня.

Джон все още отказва да се прибере у дома.

Мат отиде до къщата на татко, но малкият ни брат не желаел да разговаря с него. Баща ми казал на Мат, че Джон му е бесен, задето е довел Сил в дома ни. Сил беше в спалнята им и не чу какво говореше Мат, но така или иначе, той сподели всичко това шепнешком на мама. Може би не е искал и аз да го чуя, но въпреки това го сторих.

Сил се опита да говори с мен, да ми обясни защо го е направила, но мама ѝ казала, че съм прекалено изморена, за да говоря за каквото и да било, и че обяснението на Сил трябва да почака.

Знам, че се налага да говоря с нея. Живеем под един и същ покрив, а аз не мога да се преместя при татко, както направи Джон. Няма да е честно спрямо мама и спрямо всички в другата къща. Алекс се опитва да измисли какво ще правят двамата с Джули, но кашлицата на сестра му е сериозна и едва ли ще си тръгнат скоро. Така щяхме да станем седмица в дома им, без да броя Гейбриъл и трима тук, което не е никак добра идея.

Но аз не искам да разговарям със Сил. Даже не искам да я виждам.

Започвам да плача отново. Отивам в килера си, където да плача на спокойствие.

2 юли

Алекс се отби до нас. Не го бях виждала отпреди два дни, когато се прибрахме. Изражението му беше измъчено.

— Госпожо Еванс, трябва да говорите с Джон — каза той. — Трябва да го убедите да се прибере у дома. Не е добре за Джули Джон да е при нея през цялото време.

— Съжалявам — отвърна мама. — Когато той е готов да приеме онова, което Сил е сторила, сам ще се прибере.

— Ще говориш ли с него? — попита ме Алекс.

Не знаех какво да кажа на брат си. Не можех да го помоля да се примири с решението на Сил да пусне Хортън навън, за да умре на спокойствие в гората. Самата аз не мога да го направя, а и не е от особена помощ, че бях ядосана на Мат, преди да заминем за метоха, а сега съм още по-разгневена.

Но мама нямаше да отиде да говори с Джон и тази мисъл ме плашеше, Джон нямаше да разговаря с Мат, а татко си имаше Лиза и Гейбриъл, и свои собствени страхове, с които да се справя. Алекс от своя страна изглеждаше ужасно.

— Ще говоря с него — казах аз. — Но едва ли ще променя решението му.

— Просто го успокой — отвърна момчето.

— Ще се опитам — обещах аз. — Но не се надявай много.

Джон даже не бил разбрал какво е направила Сил до четвъртък. Мама го изпратила при Лиза във вторник вечерта, а съпругата на най-големия ми брат пуснала Хортън в сряда сутринта. Мат казва, че го е сторила, за да защити Джон, за да не бъде там, когато Хортън умре, но дори това да е истината, решението не е трябвало да бъде взето от Сил. Мама била толкова разтревожена за нас, че не разбрала, че Хортън липсва, чак до четвъртък.

Сил споделила на нея и на Мат какво е сторила, а Мат отишъл до къщата на татко и казал на Джон. Двамата търсили с часове, докато намерили тялото му. Мат казва, че вероятно е бил на триста метра от дома ни. Просто не знаели къде да гледат.

Няма да се разплача.

Мат се върнал в къщата, взел една хавлия и любимата играчка мишка на Хортън. Увил котката в кърпата и двамата с Джон го заровили в старата цветна градина на мама. Това се случило в четвъртък следобед, а никой не знаел къде се намираме и дали сме добре.

А аз не знаех за Хортън.

Мразя Сил. Мразя я за това, което е сторила на Хортън и на Джон, и на мама. Разкъсва ме отвътре, като си помисля как Хортън се е опитвал да се прибере у дома, но е бил прекалено слаб, за да извърви тези последни триста метра. Или може би това е най-далечното разстояние, на което е стигнал.

Знаех, че умира. Мисля, че и Джон го знаеше. Но Хортън трябваше да получи възможност да умре в собствения си дом. Къщата ни беше повече негов дом, отколкото на Сил.

Вероятно Чарли ни беше видял, докато вървахме, защото притича и се присъедини към нас.

— Искях да ти кажа колко много съжалявам — каза ми той. — За Хортън. Той беше... — Мъжът млъкна. — Беше отлична котка.

— Благодаря ти — отвърнах аз. — Наистина беше.

Чарли ме потупа по ръката, след което се върна отново при Мат.

Алекс се обърна към мен:

— Съжалявам — каза той. — За котката ви. Никога не съм имал домашен любимец, така че не знам как се чувстваш, но виждам колко е разстроен Джон.

— Хортън беше член на семейството — отбелязах аз. — Все едно да загубиш член на твоето семейство.

Алекс е същият като Сил, като Чарли. Те не разговарят за миналото си, за семействата си. Знам, че има по-голям брат и по-малка сестра, но така и не ми е споделил какво се е случило с родителите му. А и не ми се иска да мисля през какво е преминал, щом смята, че смъртта е за предпочитане пред живота.

Аз имам белези. Всеки, който е оцелял до днес, има. Белезите на Алекс обаче са много по-дълбоки от моите.

— Съжалявам — извиних се. — Различно е. Но въпреки това ме боли много.

Алекс кимна.

— Ще ми се да не беше идвала с нас до метоха — каза той. — Можеше да си останеш у дома и да направиш нещо за Хортън.

— Той, така или иначе, умираше — отбелязах аз. — Беше въпрос на време. Просто не ми харесва как е умрял. Не мисля, че някога ще мога да простя на Сил. Но разходката ми се отрази добре. Радвам се, че имах възможност да видя как са нещата. Трябваше да знам.

— Благодаря на Христос, че беше с нас — каза Алекс. — Благодаря му за всеки час, всяка минута с теб.

— Наистина ли го мислиш? — попитах аз.

— Съжалявам, Миранда. Не съм много добър в обичането. Знам, че желаете само най-доброто за семейството си, но всичко, което искам аз, си ти.

— Аз съм тук — протегнах ръка към неговата. — Няма да ходя никъде.

— Но аз смятам да го сторя — отвърна той. — Трябва да намеря място за Джули.

— Нейният дом е тук. Твоят дом е тук.

— Живеем от подаяния тук — отбеляза Алекс. — Семейството ти е подаяние. Градът е подаяние. Подаянието не трае вечно.

— Има голяма разлика между подаяние и любов — възразих аз. — Онова, което предлагаме ние, е любов. А тя трае вечно.

— Трае само ако ѝ се отговаря със същото. Помогнах да намерим храна, вана. Дадох на семейството ти неща, от които имаха нужда. Но сега всичко, което правя, е да вземам. Не съм научен така — да вземам, без да давам. Трябва да си ходим, Миранда. Веднага след като Джули се оправи, ще тръгваме.

— Обмисли нещата — казах аз.

— Постоянно мисля за това — отвърна Алекс. — А сега ела. Извикай Джон. Не е добре за Джули да е при нея.

Последвах го в къщата. Гейбриъл плачеше, а Лиза се опитваше да го успокои.

— Джули и Джон са в гостната — упъти ни тя. — Всичко е наред. Хал е с тях.

Почувствах се като пълна идиотка. Отне ми толкова много време, за да разбера защо Алекс толкова много искаше да ги раздели. Джон е почти на петнайсет, а Джули почти на четиринайсет. Не си говореха само за бейзбол.

Когато влязохме в гостната, те не си говореха за нищо. Джон и Джули четяха от учебниците си, а татко гледаше право към тях.

Не бях виждала Джон, откакто се прибрах у дома. Не знаех какво да му кажа. Знаех само, че не бива да плача пред него и да му казвам колко съм ядосана на Сил.

— Здравсти, Джули — поздравих момичето аз, след като целунах татко. — Как се чувстваш?

— Добре съм — отвърна тя. — Мисля, че бях настинала, но откакто се прибрахме, съм по-добре.

— Кашля малко — съобщи татко. — Но се чувства по-добре.

— Чудесно — казах аз. — Здравсти, Джон.

Брат ми вдигна поглед към мен.

— Няма да се прибера у дома — заяви той. — Не ми пука какво ще кажеш.

— Не съм казала нищо — отбелязах аз.

— Няма значение. Няма да се прибера у нас. Не и докато тя е там.

— Тя се казва Сил — скастри го татко. — И по някое време ще се наложи да ѝ простиш.

— Никога няма да го сторя — заяви Джон. — Не можете да ме накарате.

— Сил е оставила Хортън да умре — каза ми Джули, все едно сама не го знаех. — Джон я намрази заради това.

— Млъквай, Джули — сопна се Алекс. — Не се меси.

— Не ѝ говори така! — изкрещя малкият ми брат.

— Джон — опита се да го успокои татко. Гейбриъл изпищя отнякъде.

— Не! — изкрещя в отговор брат ми. — Мразя всички ви. Двамата с Джули ще се махнем от тук. Ще отидем в град убежище. Никога няма да видим никого от вас.

— Няма да ходите никъде, Джон — заяви татко. — Прекалено малки сте, за да пътувате сами, а и Алекс няма да позволи на Джули да тръгне с теб. Няма никакъв град убежище в твоето бъдеще. Трябват ти връзки, за да получиш пропуски. Не можеш да си ги купиш като билети за кино.

— Няма нужда да ги купуваме — отвърна Джон. — Алекс има такива. Джули ми каза. Той не ги използва, така че ние ще го направим.

Нямах представа за какво говори брат ми, но явно Алекс имаше.

— Казала си му? — обърна се към Джули той. Звучеше така, все едно не можеше да повярва, че го е сторила. Явно бързо повярва, защото почна да ѝ крещи на испански, а тя му отвърна по същия начин.

— Стига! — извика татко. — Спрете се всички. Веднага!

Заприличахме на участници в игра на „Замръзни“. Никой не помръдваше.

Досега не бях виждала баща ми толкова ядосан.

— Имаш пропуски за град убежище? — обърна се той към Алекс. — За какво смяташе да ги изтъргуваш? Превоз с камион до Охайо, докато сестра ти кашля до смърт?

Момчето изглеждаше така, все едно татко го беше ударил в лицето. В следващия миг избяга от стаята, изтича навън от къщата. Джули стана и хукна след него.

— Прибирай се вкъщи, Джон — каза татко. — Прибирайте се с Миранда.

— Няма — отвърна брат ми.

— Престани да се държиш като дете. Не мога да издържам вече.

— Моля те — казах на Джон. — Нуждая се от теб. Не издържам там без теб.

В този момент нямах представа какво ще направи брат ми. Той беше толкова силен през изминалата година. Порасна толкова много. Но част от него продължава да бъде детска.

Джон кимна. Не каза нищо, но когато излязохме навън, хукна да тича към Джули. Тя го хвана за ръката и след кратко колебание тръгнаха заедно към нашата къща.

Алекс ги наблюдаваше, докато вървяха. Не помръдна от мястото си. Отидох до него.

— За какво е всичко това? — попитах го аз. — Имаш пропуска за град убежище? Това означава ли, че ти и Джули можете да отидете в такъв?

— Не те засяга — отвърна той.

— Щом засяга теб, засяга и мен — възпротивих се аз. — Виж, Алекс, какво трябва да направя, за да ти докажа това?

— Съжалявам. — Алекс ме прегърна силно. Когато устните ни се допряха, почувствах, че знам всичко за него. Разбира се, имаше толкова много неща, които не знаех.

— Градът убежище — изрекох, когато се откъснах от обятията му. — Пропуските.

— Имам три от тях — отвърна момчето. — Те са за членове на семейството — съпруги, съпрузи, малки деца. Аз съм над позволената възраст.

— Но Джули не е — констатирах аз. — Карлос знаеше ли за пропуска? Когато е взел решението, че сестра ви трябва да отиде в метох?

— Казах му всичко — отвърна Алекс. — Надявах се, че може да знае къде има град убежище. Пазят ги в тайна. Карлос се опита да намери някой от тях, но не успя, затова ми каза вместо това да отведа

Джули в метоха. Джули не искаше да ходи и аз заех нейната страна. Но Карлос настоя. Трябваше да ѝ намерим безопасно място някъде, където и аз, и той щяхме да можем да я открием.

— Пропуските още ли са в теб? — попитах аз. — Пазил си ги през всичкото това време?

— Държах ги като резервен вариант — отвърна момчето. — Щях да ги заменя за Джули, ако се наложеше. След това сметнах, че мога да ги дам на сестрите в замяна на това, че ще приемат сестра ми. Така нямаше да е подаяние.

— Джули е щастливка, че те има.

— Никой не е щастливец да ме има — отвърна Алекс. — Не си ли го разбрала още?

— Аз съм — възпротивих се аз. — Аз съм щастливка.

— Миранда... — започна той, но аз го прекъснах с целувка.

3 юли

Днес татко и Мат отидоха до града, за да вземат нашата храна. Доколкото знам, това е първият път, в който разговарят, откакто заминахме за метоха.

След като тръгнаха, Алекс дойде до нас.

— Чудех се дали не искаш да претърсваме къщи — попита ме той.

Качихме се на колелата си и потеглихме. Тръгнахме в друга посока, където претърсихме две къщи, но не намерихме кой знае колко. Не че очаквахме нещо различно. Работехме мълчаливо, претърсвахме помещенията заедно, но нямаше никакъв контакт между нас.

— Миранда, мислих доста — започна Алекс.

— Мислиш прекалено много — отвърнах аз.

Той ме сграбчи. Може и аз да съм го сграбчила. Малко ми се губи този момент. Помня само, че се намирахме в прегръдките един на друг и споделяхме една дълга, груба и жадна целувка.

— Не — изрече той и се отдръпна назад. — Това не е правилно.

— Пак започна да мислиш — скастрих го аз и го придърпах към себе си за още една целувка. Той ме искаше също толкова силно, колкото го исках и аз.

— Ела с нас — каза ми Алекс. — С мен и с Джули. Ще бъдем семейство.

— Какво стана с манастира? — попитах го аз.

— Той беше една мечта. Също като града убежище. Като метоха. Но ти си истинска, Миранда. Ти и Джули, и светът, с който трябва да се справяме. Можем да го променим. Знам, че можем.

— Това искам и аз.

Алекс ме прегърна.

— Няма да съжаляваш — обеща той. — Ще намерим някой свещеник в Питсбърг и ще се оженим там. Ще намеря дом за теб и Джули, докато работя във въглищните мини. Няма да си гладна. Заклевам се, че няма да си.

— Женени? — учудих се аз. — От свещеник? Не можем ли просто да се вреем един на друг още сега?

— Не — отвърна Алекс. — Не можем да продължаваме така. Грях е. Или ще се оженим пред Бог и пред Църквата, или ще спрем точно сега.

Пресегнах се и го хванах за ръката.

— Съжалявам — изрекох аз. — Не мога да кажа „да“. Не мога да се ожения за теб и да изоставя всички, които обичам. Обичам те и те желая, но не съм готова още за това. Не мисля, че и ти го искаш, поне не наистина.

— Нямах представа какво искам аз — отвърна Алекс.

— Каж ми тогава — приканих го аз. — Какво искаш, Алекс? Да бъдеш с мен? Да бъдеш францисканец? Накарай ме да разбера какво желаеш.

Той не продума нищо, беше настанала такава тишина, че можех да чуя как тупти сърцето му.

— Искам да съм добър — отговори нежно Алекс. — Но не знам как.

— О, Алекс. — Прииска ми се да го прегърна, но не го сторих, защото знаех, че ще се отдръпне, ако го направя. — Никой вече не знае как.

Момчето кимна, след което се разплака, като малко дете, което беше пожелало Луната и му беше отговорено, че никога няма да я има.

4 юли

Едно време обожавах Четвърти юли. Горещо време. Фойерверки. Днес беше мрачно и около десетина градуса по Целзий.

Момчетата отпразнуваха празника с цепене на дърва. Мама направи редовната си проверка на хранителните ни запаси. Предполагам, че Гейбриъл отново плаче, а Лиза се опитва да го успокои.

Сил не яде на закуска. Казва, че никога не е закусвала и не вижда причина да започне сега. Това, естествено, подлудява мама, но като добра свекърва пази мнението си, че закуската е най-важното хранене за деня, само за себе си.

Всички бяха заети със своите занимания, а Сил се криеше в стаята на Мат, което беше най-подходящият момент да поговоря с нея. Едва си разменяхме по някоя дума, откакто се върнах, и честно казано, нямах желание да говоря с нея, но се налагаше да я питам нещо.

Почуках на вратата, казах й, че съм аз, а тя ми отвърна да вляза. Лежеше на матрака, завита с одеяла, макар електрическата печка да работеше на максимум.

— Не мога да се стопля — призна си Сил. — Топло ми е само в слънчевата стая до печката на дърва.

— Можеш да слезеш долу — отбелязах аз.

— По-късно — отвърна тя.

Погледнах я и веднага си спомних как беше пуснала Хортън навън, за да умре, но се заставих да не мисля за това, защото имаше шанс Сил да знае нещо, което можеше да помогне на Алекс и Джули.

— Преди време ми каза нещо — започнах аз. — За шофьорите на камиони.

— Какво за тях? — Тя се поизправи на лакти.

— Каза, че понякога спирали на път за градовете убежища. Спирали и вземали хора.

— Момичета — поправи ме Сил. — Никога не спират за момчета. И никога не го правят на път за някой град убежище. Тогава камионите са пълни с продоволствия. Когато се връщат, може да спрат за някое момиче.

— Някога спирали ли са за теб? — попитах аз.

— Какво ти влиза в работата?

— Не ми влиза — отвърнах аз. — Ти не разбираш. Чудех се дали някой от тях не ти е казал откъде идва, къде е бил градът убежище. Това е всичко.

— Не е — отговори Сил. — Знаеха, че трябва да си държат езика зад зъбите. Можеха да изгубят работата си, ако кажеха на някого къде са разположени градовете убежища.

— Добре. Съжалявам, ако съм те обезпокоила.

— Сядай — нареди ми съпругата на брат ми. — Не ми харесва как стоиш и ме гледаш лошо.

— Не те гледам лошо — отвърнах аз, но сторих както ми нареди тя, и седнах на матрака до нея.

— Няма значение къде се намират градовете убежища — започна Сил. — Никой от нас няма да бъде допуснат до тях. Не сме достатъчно важни. Те са за политиците, за хора като тях.

Сил и Лиза бяха станали доста близки. Ако татко беше казал на съпругата си за пропуските, тя щеше да каже на Сил. Явно баща ми беше запазил тази информация за себе си, защото беше преценил, че тя щеше да разстрои Лиза. Трябваше да бъда внимателна Сил да не разбере защо ѝ задавам този въпрос.

— Глупаво е от моя страна — започнах аз. — Мислех си, че понеже мама е писателка, може да ни пуснат. Това е всичко. Помня, че беше споменала тези градове убежища, затова реших да те питам дали знаеш къде се намира някой от тях. Но ти не знаеш, така че извинявай, че те обезпокоих.

За първи път откакто я познавах, усетих, че Сил се чувства неудобно.

— Виж какво — започна тя. — Има неща, които съм споделила на Мат, и такива, които не съм, но единствената причина за вторите е, че той не иска да чува за тях. Ясна ли съм? Не се срамувам от нищо, което съм сторила. Жива съм и съм тук точно заради това, което съм извършила. Мат знае това. Приема го. Но не иска да знае подробностите.

— Нищо няма да му кажа — обещах аз. — Кълна се.

— Честна скаутска? — попита ме Сил, след което се разсмя. — Добре. Вярвам ти. Така или иначе, няма никакво значение. Бях в един от евакуационните лагери. Беше преди около... не знам точно, може би година. В самото начало. В лагерите имаше охранители, военна

полиция, предимно млади момчета. Един от тях беше намерил няколко бутилки с водка, така че той и приятелчетата му решиха да си спретнат парти. С някои от нас, момичетата. Напуснахме лагера, нахлухме в една празна къща и си прекарахме добре. — Сил млъкна за миг. — Най-важното беше охранителите да са щастливи. Ако някой от тях те харесаше, имаше възможност да получиш допълнително храна или одеяло.

Сега разбрах защо Мат не искаше да чува нищо от това. Започнах също да разбирам защо Алекс и Карлос искаха толкова много да защитят Джули.

— Имаше много момичета в лагера — продължи Сил. — Охранителите си избираха от нас, така че се налагаше да правим всичко, което искат, и да ги накараме да се чувстват специални, все едно бяха звездата на отбора, а ние водещите мажоретки.

— Мат не е такъв — казах аз.

— Не е — съгласи се Сил. — Мат въобще не е такъв. Нито Хал, Чарли или Алекс. Вероятно охранителите също нямаше да са такива, ако нещата не се бяха променили. Но нещата се промениха и те се превърнаха в това, което са, и ако искахме допълнително храна, трябваше да се държим с тях така, все едно са най-великите хора на земята. Обичаха да им се напомня колко са могъщи.

— Всички бяхме малко пияни тази нощ — продължи Сил — и те започнаха да се хвалят кой колко хора е убил. След това взеха да си спомнят първия път, в който бяха убили някого. Единият от охранителите каза, че първият път, в който е убил човек, бил при разчистването на някакъв колеж, който трябвало да се превърне в град убежище. Било забавно, каза той, защото този колеж бил „Секстън“. Бил кандидатствал в него, но бил отхвърлен, а сега се намирал там и стрелял по професорите, които се борели за животите си. Казах му, че се надявам да е гръмнал декана по приемането, и той се разсмя.

— Как си успяла да запомниш името — попитах я аз, — щом си била пияна?

— Не бях чак толкова пияна — отвърна Сил. — А и тогава още си търсех подходящо име. Едно от тях беше Ан Секстън^[1], само дето Ан е много тъпо, а и не можеш да се наречеш Секс. Затова си избрах Силвия Плат. Така или иначе, я харесвах повече.

Нямах представа за кого ми говори, но нямаше значение.

— Охранителят каза ли къде се намира? — попитах аз. — Този университет „Секстън“?

Сил поклати глава.

— Бездруго вече беше изпял прекадено много — отвърна тя. — На следващия ден чух, че момичетата, които са присъствали на партито, били задържани и отведени. Напуснах, преди да ме открият.

— Щом си знаела името, не си ли можела да го намериш? — попитах аз.

— Не ми пукаше къде е — призна си Сил. — Опитвах се да стигна на изток, за да разбера дали някой от семейството ми не е още жив. За съжаление, не бяха.

— Сега имаш ново семейство.

— Така ми казва и Мат.

Нямаше какво повече да кажа, освен да помоля Сил да не казва на никого за разговора ни. Не исках мама да разбере, това ѝ обясних. Тя се съгласи да мълчи.

Сега съм в моя килер, пиша всичко това и се опитвам да измисля начин да намеря университета „Секстън“. И ако го издиря какво да правя след това.

5 юли

Нямам представа колко колежа има в Съединените щати, нито колко са били. Според мен вече няма нито един. Едно време татко работеше в колежа „Денинг“, така че си помислих, че може да е чувал за „Секстън“ и да знае къде се намира.

Единственият проблем беше, че трябваше да си измисля оправдание защо питам. Не можех просто да кажа: „Мисля да кандидатствам там следващата година, защото винаги съм искала да отида в колеж, който е кръстен на Ан Секстън, която и да е била тя“.

Имам чувството, че ще повярва повече на обяснението, че винаги съм искала да отида в колеж, който съдържа думата „секс“ в себе си, но това няма никакво значение. Може би все още съществуват колежи, но освен ако не са на близко разстояние до Хауъл, Пенсилвания, няма как да стигна до тях и да ги питам.

Трябваше да измисля друга причина защо се интересувам, но не се сетих за такава. Не мога да кажа, че ми е хрумнало по време на

някой разговор или на игра, наречена „Назови най-затънтения университет“. А и татко винаги ме разбира, когато лъжа.

Можеше да ме разкрие за две секунди, да не кажа и по-малко.

Най-вероятно мама беше чувала за Ан Секстън, но това не означаваше, че е чувала и за университет „Секстън“. Тя пък можеше да ме разкрие за една секунда, без да си дава много зор.

Назад във времето, когато животът беше лесен, интернет щеше да има всичката необходима ми информация. Най-хубавото при него беше, че не му пукаше защо го питаш.

Макар в последно време да имахме доста често ток, нямахме телефон, кабелна или интернет. Вероятно в градовете убежища разполагаха с тези неща, но ние не живеехме в такъв.

Опитах се да си спомня как хората са откривали разни неща, когато интернетът не е съществувал. В крайна сметка са имали въпроси и невинаги са могли да питат родителите си. Или учителите си. Или библиотекарите.

Библиотекарите! Те винаги знаят как да откриеш нещо. Такава е била работата им, дори и преди интернет.

Имаше само един проблем: библиотеката на Хауъл затвори преди месеци.

Това обаче не означаваше, че всичките ѝ книги ги няма. Може би съществуваше справочник, в който се споменаваха всички университети в страната. Ако библиотеката притежаваше такъв справочник, той още щеше да е там, защото кой би си направил труда да го открадне?

Следващият въпрос беше дали трябваше да отида в библиотеката да потърся тази книга и да намеря адреса на университет „Секстън“. Ако нямаше да ходя, не се налагаше да казвам на Алекс. Но ако реша да отида, особено важно беше да му споделя, защото за какво иначе ми трябваше да знам къде се намира университет „Секстън“, освен за да си фантазирам, че ще ходя в учебно заведение, което съдържа думата „секс“ в името си?

Ако кажех на Алекс, той щеше да тръгне за натам. Без значение колко далеч се намираше. Щеше да изчака, докато се увери, че Джули е готова за пътуване, след което двамата щяха да тръгнат и никога вече нямаше да ги видя, освен ако не заминех с тях, за което се налагаше да искам позволение не само от мама и татко, но и от Бог и Църквата.

Как можех да не му кажа? И откъде можех да съм сигурна, че Сил няма да се изпусне пред Лиза или Чарли по време на техните четения на Библията? Алекс щеше да научи за университета „Секстън“ и двамата щяха да заминат за него, но щеше да ме намрази, че не съм му казала.

Ако нямаше да сме заедно, исках поне да се чувства зле от това.

Качих се на колелото си и го подкарах към града. Излъгах мама, като й казах, че отивам у татко, за да си играя с бебето, и мама не се опита да ме пречупи. Предполагам, че на някои лъжи е по-лесно да се повярва, отколкото на други. Колелото ми беше в гаража, но тя не ме забеляза, докато го изкарвах от там, или ако ме беше видяла, не дойде на бегот, за да ми поиска обяснение. Нито някой друг. Изминах всичките шест километра и половина до града съвсем сама.

Не обичах да ходя там. Градът ми напомняше за всичко, което се случи. Никога не е бил голям, но имаше места, на които можеш да хапнеш, да пазаруваш и да се мотаеш. Сега всичко е мъртво, освен кметството, което отваря само в понеделник, за да раздава храната. Това не се знаеше докога ще продължи.

Докато си карах колелото, си мислех, че ще се наложи да счупя стъклото на някой от прозорците, за да вляза вътре. Това ми се струваше много неморално, подобно на това, да счупиш прозорец на църквата. За мое щастие, някой не беше разсъждавал по този начин и вече беше извършил това скверно дело. Влязох.

Вътре беше мръсно. Не знам защо това ме изненада, след като ние чистим постоянно, за да държим саждите надалеч от дома ни, а тук нямаше кой да се заеме с хигиената. Библиотеката беше толкова студена, мрачна и занемарена, че сърцето ми се късаше. Почувствах се също толкова зле, колкото когато изгубих Хортън.

Разликата беше, че сега не се разплаках. Имах достатъчно други причини да тъгувам от една обикновена сграда. Освен това, ако се случеше чудо и мама отидеше в дома на баща ми, щеше да установи, че не съм там, и тогава щях да бъда наказана до живот. Не че сега не бях, но този път щеше да е официално.

Отидох до раздела със справочниците. Повечето от книгите бяха все още на мястото си. Разбира се, голяма част от тях нямаша нищо общо с колегите. Наложих се да изчистя прахта от кориците на много

от тях, за да открия онова, за което бях дошла: „Пътеводител на американските колежи“.

Замалко да го оставя. Казах си, че мога да се преструвам, че не съм го намерила, да се кача на колелото и да карам до къщата ни, преди някой да е установил, че ме няма, и да забравя за всичко това. По този начин Алекс и Джули щяха да останат с нас. Поне Джон и Джули щяха да са щастливи. Не дължах ли това на брат ми — да спомогна най-добрата му приятелка да остане при него? И на татко и Лиза? И на Чарли? Защото, ако Джон беше нещастен, и мама щеше да е нещастна, ако мама беше нещастна, щеше да направи живота на Сил истински ад, което щеше да направи и Мат нещастен. А всички те щяха да направят мен нещастна.

Неведението е истинско блаженство.

Взех книгата.

Колежите бяха изброени в азбучен ред.

Университетът „Секстън“ се намираше в Маккинли, Тенеси. В него се обучаваха 5500 студенти и беше най-известен със селскостопанските и ветеринарните си паралелки.

Има нещо в успеха, което те кара да продължаваш да вършиш една работа, колкото и да не ти харесва тя. Откъснах страницата за „Секстън“, след което намерих един атлас. Имаше пет страници, посветени на Тенеси, и аз ги скъсах всичките. Щях да дам възможност на Алекс да открие сам този щат, но веднъж стигнал там, можеше да следва картата на Маккинли.

Накрая, тъй като бях съвсем сама в библиотеката и вече бях опропастила две книги, отидох до раздела с поезията, открих една антология със съвременни американски поети и я взех за Сил. Някой ден щях да ѝ я подаря.

На връщане се отбих до къщата на татко. Гейбриъл се късаше от реване.

— Растат му зъби — обясни Лиза, все едно бебето се нуждаеше от извинение, за да пици.

Алекс, Джон и Джули бяха в гостната. Алекс им преподаваше урок по история. Явно според него тя още беше важна. Джули вярваше, че Алекс все още е важен, а Джон, че Джули все още е важна. Или може би те просто харесваха историята.

Можех да ги прекъсна, да кажа на Алекс за града убежище в Маккинли, Тенеси, да им помахам за сбогом, когато двамата с Джули си тръгнаха завинаги, да утеша онези, чиито сърца щяха да са разбити, и след това да утеша собственото си разбито сърце.

Вместо това кимнах на Алекс, прибрах колелото си в нашия гараж и отидох в килера на спалнята ми, за да запиша всичко това. Прекарвам толкова много време тук, че мисля да му сложа завеси.

Алекс ми беше казал да вярвам в утрешния ден. Е, може би утре щях да знам как трябва да постъпя.

7 юли

Все още не съм решила.

Вместо да мисля по въпроса, излъсках толкова добре къщата ни, че ако още съществуваха списания за дома, нашият щеше да е на корицата.

---

[1] Ан Секстън (1928–1974) — американска поетеса, известна със свръхличните си стихове, наречени стихове на самопризнанието. — Б.пр. ↑

8 юли

Не спях добре миналата нощ, сънувах един и същи сън отново и отново, че съм сама в къща, която беше нашата, но не приличаше на нея. Цялата блестеше от чистота, беше нова и чак не можех да повярвам колко е красива, но всяка стая, в която влезех, беше празна. Колкото повече продължаваше сънят, толкова повече осъзнавах, че къщата е празна, защото всички са умрели и аз бях единствената останала жива.

След известно време се отказах да се опитвам да заспя.

Замислих се за изборите, които имах пред себе си. В началото ми се струваха прекалено прости. Да кажа на Алекс или да не кажа на Алекс.

След това станаха по-сложни. Можех да кажа на Алекс сега, а можех да му кажа и следващата седмица. Или можех да реша дали да му кажа, или не, следващата седмица. Или следващия месец. Или следващата година. Просто защото нямаше да му кажа сега, не означаваше, че няма да му кажа никога.

Разбира се, когато не си напълно сигурен, че ще бъдеш жив след година, отлагането на вземането на решения е същото като самото вземане на решения.

Това ме върна отново на въпроса дали да кажа на Алекс, или да не му кажа. Защото щеше да им отнеме месеци да стигнат с Джули до Тенеси, а зимата настъпваше рано сега. Някъде в края на август. Ако отложех дотогава, той пак щеше да замине, но щеше да им е много трудно да стигнат до там.

Въпреки всичкото ми говорене за избори, всъщност наистина нямам такива. Трябваше да кажа на Алекс за града убежище и трябваше да му го кажа веднага. Той и Джули щяха да останат до понеделник. Два дни от днес.

Така или иначе, бяха останали повече дни, отколкото възнамеряваше Алекс. Ако метохът беше отворен, вече щеше да е минала цяла седмица без тях. Фантазията ми любимият ми да остане с

мен беше точно това — фантазия. Той беше направил сделка с Бог. Джули да отиде в метоха, а той в манастир. Какво оставаше за Миранда? Миранда беше просто една мечта.

Смятах да му кажа. Да му разпиша пътния лист.

Нищо не трае достатъчно дълго, освен страха, глада и мрака. Преди пет седмици не можех да си представя какво е чувството да обичаш, наистина да обичаш, момче. Бях имала чувства. Бях имала фантазии. Но нищо подобно на онова, което изпитвах през последните пет седмици. Все едно съм си представяла цветовете, които никога не съм виждала.

Пет седмици. Може би щях да живея още пет години или пет седмици, или пет дни. Щастлива съм, че получих като дар тези пет седмици, и не мога да бъда алчна за още.

Веднъж приела това, беше въпрос на време да изчакам до сутринта. Сигурна съм, че отново заспах, но сънищата не се завърнаха повече.

След закуска отидох до къщата на татко. Алекс и Джули се молеха в гостната. Смятах, че имам отговора на техните молитви, но в крайна сметка не знаех за какво се молеха.

Когато приключиха, отидох при тях.

— Трябва да говоря с теб — казах на Алекс, но една част от мен все още смяташе, че не трябва да го правя.

Той изчака да продължа.

— Навън — отбелязах аз. — Хайде да се поразходим.

Не дадох шанс на Алекс да ми зададе някакви въпроси. Ако дори за миг се подвоумях, можеше и да не му кажа онова, за което бях дошла. Не бяхме се отдалечили и на няколко метра от къщата и му подадох листовете.

— Сил каза, че има град убежище там — съобщих аз. — В университет „Секстън“.

Алекс се вторачи в страниците.

— Виждала ли го е? — попита той.

— Не — отвърнах аз. — Чула го е от някого, който е бил там, когато са го превръщали в такъв. Тя не знае къде се намира, а аз я излъгах защо искам да узная за него. Ходих до града, до библиотеката. Намерих това.

Алекс прочете статията за „Секстън“. След това ме целуна.

— Тръгваме утре — обяви той.
— Но утре е събота — възпротивих се аз. — Изчакай до вторник.
— Мразя да чакам. Ако чакаме прекалено дълго, Джули няма да се справи.
— Това е просто кашлица.
— Няма такова нещо като просто кашлица.
Прегърнах го и отново се целунахме.
— Идваш с нас — каза Алекс. Това не беше въпрос, а уверение, че ще го сторя.
— Виж, не знам — отвърнах аз.
— Не — възпротиви се той. — Налага се. Сега, когато всичко е наистина, когато Джули има къде да отиде, мога да започна да правя планове за нас.
— Аз не съм католичка. Не мога да сменя вярата си заради теб.
— Не те моля да го правиш — отвърна Алекс. — Не те обичам заради онова, в което вярваш. Обичам те въпреки онова, в което вярваш.
— Вярвам в семейството ми — обях аз. — Както и ти.
Алекс кимна.
— Смятах, че пропуските са единственото ценно нещо, което притежавам. Но ти си по-ценна. Ще дам на Лиза два от пропуските, за нея и за Гейбриъл. Джули може да живее с тях в града убежище. Хал, аз и ти ще живеем навън. Чарли също, ако иска да дойде с нас. Имат нужда от работници, хора, които да отглеждат посеви, да чистят и да се грижат за града. Можем да се справим, Миранда.
Обмислих всичко, което ми говореше Алекс, доколкото можех да мисля, притисната в тялото му. Знаех си, че пътуването щеше да е тежко, но щеше да е още по-тежко, ако тръгнем след месец, след година, когато храната свършеше и се наложеше да напуснем Хауъл. Тогава нямаше да имам и Алекс.
Ако си тръгнем сега, мама щеше да има Джон, Мат и Сил. Тя нямаше да се възпротиви да замина с татко. Дори да го направеше, нямаше да може да ме спре.
— Да — заявих аз. — О, Алекс, да.

9 юли

Беше лесно да кажа на Алекс, че ще тръгна с него. Съвсем друго нещо беше да кажа на мама обаче.

Знаех, че се налага да го сторя. Не можех просто да изчезна. Помолих Алекс да не казва на татко и Лиза до днес, но когато разберяха, щяха да дойдат да поговорим за плановете си.

Щеше да е още по-лошо, ако Джули кажеше на Джон, а той кажеше на мама, преди аз да съм го направила.

Само дето беше неделя и мама учтиво отказа на Сил да се присъедини за тяхната молитвена служба. Аз отказах също толкова учтиво. Двете с мама стояхме на прага на вратата и гледахме как Сил, Мат и Джон вървят към къщата на татко. Бях останала сама с майка ми. Нямах друг избор.

— Има нещо, което искам да ти кажа — започнах аз.

Видях как мама преценява колко лошо щеше да е то. Но не каза нищо, само ми направи знак да седна до нея.

— Алекс притежава някои документи — казах аз. — Три пропуска за град убежище.

— Какво означава град убежище? — попита мама.

— Безопасни градове, които продължават да функционират. Правителството ги е създало. Предполагам, че имат и ток. Болници, училища. В тях живеят важните хора. Хората с връзки.

— Как Алекс се е снабдил с пропуските? Да не би семейството му да има връзки?

— Какво значение има? — учудих се аз. — В крайна сметка ги притежава.

— Има огромно значение — сопна се мама. — Защото следващото нещо, което ще ми кажеш, е, че заминаваш с него и Джули и тримата ще бъдете добре и щастливи, и аз не бива да се тревожа, защото ще бъдете в град убежище, каквото и да означава това. Но ако Алекс е откраднал пропуските или нещо по-лошо, тогава искам да знам.

— Нямам представа как се е снабдил с тях — отвърнах аз. — Но го познавам добре. Никога не би ги откраднал.

— Добре — каза мама. — Някак си тези пропуска са му паднали от небето. Говорим за чудо. Защо не е отвел Джули там досега? Защо беше цялата тази работа с метоха, ако този прекрасен град убежище ги е очаквал?

— Не е знаел къде има такъв. Крийт ги в тайна. Но аз намерих един от тях.

— И как го направи? — попита мама.

— Няма значение. Намерих го. Казах му къде е. Тримата ще заминем вдругиден. Ще прекараме животите си заедно. Мамо, той се отказва от всичко заради мен.

— Ти си тази, която се отказва от всичко. Отказваш се от дома си, от семейството си.

— Не — сопнах се аз. — Точно това не разбираш, мамо. Алекс ще даде двата пропуска на Лиза, за нея и за Гейбриъл. Ще остави Джули да живее при тях, а аз, татко и той ще се установим наблизо. От това се отказва, мамо. Тези пропуска са изключително ценни. Алекс може да ги замени за каквото се сети. Но онова, което желае, съм самата аз.

— Къде е този рай на земята? — попита мама. — Където ще живеете сред всичките тези болници и училища.

— Тенеси — отговорих аз. — Университетът „Секстън“ в Маккинли, Тенеси. Алекс казва, че със сигурност ще си намерим работа там. Не можеш да ме спреш, мамо, както не можа да спреш Мат да се влюби. Заминавам. Ще бъда с татко. Всичко ще е наред с мен.

— Не правиш всичко това, за да си с баща си — констатира майка ми. — Поне бъди честна.

— По-честна съм, отколкото ти някога си била — отвърнах аз. — Особено когато не ми позволи да замина с татко миналото лято.

— Трябваше да взема това решение вместо теб. Не беше достатъчно голяма, за да избираш сама.

— Сега обаче съм — отвърнах аз. — И вече взех своето решение.

— Баща ти знае ли?

— Алекс ще му каже днес.

— Ще се зарадва. Все пак ще има безопасно място за Лиза и за бебето. Чарли ще дойде ли с вас?

— Не знам — отвърнах аз. — Но се надявам да дойде.

— Аз също — каза мама. — Защото ще имате нужда от всичката помощ, която можете да получите, Миранда, когато всичко това се скапе. Мислиш си, че си достатъчно голяма, но не си. Нямах никаква представа какво е любовта. Онова, което изпитваш към Алекс, е

съжаление и желание, а не любов. Не и любов, каквато двама души изграждат цял един живот.

— Може би сега любовта е точно такава — отвърнах аз. — Съжаление. Желание. Може би аз съм една от щастливките, защото все още имам чувства. Не знам. Но знам, че не мога да понеса дори мисълта, че може да изгубя Алекс. Това е моят шанс, може би единственият ми шанс да обичам някого. Не мога да се тревожа какво можем да изградим за цял един живот. Имаме само днешния ден. Ако сме късметлии, ще имаме и утре.

— Какво ще стане, ако не останете в Тенеси? — попита мама. — Откъде ще разбере къде сте?

— Ще уведоим брата на Алекс. Името му е Карлос Моралес. Той е с Морската пехота, разположен е в Тексас. Алекс може да ти даде всичката необходима информация.

— Има ли нещо, което може да промени решението ти? — попита мама. — Никакви съмнения ли нямаш?

Имах хиляди съмнения, милиони съмнения.

— Обичам Алекс — отвърнах аз. — Той също ме обича. Заминавам с него.

— Но не и преди вторник. Ще се радвам, ако промениш решението си. Алекс ще те разбере, както и баща ти. Обещай ми, че докато настъпи времето да потегляш, ще обмислиш добре нещата. Обичам те, Миранда, и искам само най-доброто за теб. Помисли от какво ще се откажеш, ако заминеш. Помисли си сериозно.

— Вече съм помислила. Обещавам да помисля още. Но, мамо, ще замина. Знам от какво ще се откажа, ако го сторя. Но също така знам какво ще изгубя, ако остана.

Майка ми взе ръката ми в своята.

— Нещата не трябваше да се развият така — каза тя. — Сега трябваше да си в гимназията и бъдещето ти да е пред теб. А не да става всичко това.

— Не е трябвало да бъде така и за Алекс — отвърнах аз. — Или за Мат. Или за Джон. Трябва да се бориш за щастието си, мамо. Може и да не е било така, но сега е. Нямам намерение да се отдавам на тъгата. Не искаш това от мен, сигурна съм в това.

— Искам да те защитя — рече майка ми. — Искам да знам, че си в безопасност и си добре.

— Просто ме обичай — казах й аз. — Обичай ме и ме пусни да си тръгна.

10 юли

Мислех си, че знам какво е страхът. Мислех си: „През изминалата година всеки ден се страхувах, трябва да мога да разбера страха“.

Нищо не разбирах.

Миналата нощ беше ужасна. Мат ми се разкрещя, каза ми, че Алекс не е достатъчно добър за мен, че съм нелоялна и глупава. След това той и Сил се преместиха в стаята му за пищящ двубой, който беше толкова шумен, че можехме да чуем всичко долу.

Джон не се разкрещя, поне не на мен. Той и мама се скараха жестоко. Брат ми искаше да тръгне с нас, но мама не го пускаше. Достатъчно зле беше, че ме изпрати до къщата на татко да повикам Джон, за да му каже да си остане у дома.

Дори Чарли се намеси в постановката. Дойде до нас, за да поговорим за някои неща.

— Радвам се, че идваш с нас — започна той. — Това направи Хал толкова щастлив, а той е най-добрият ми приятел. Но не разчитай прекалено много на Алекс. Той е страхотно момче, Миранда, чудесно момче, но в крайна сметка е точно това — момче. Момче, на което са се стоварили толкова много отговорности, че си е помислило, че може да бъде мъж.

Това беше миналата нощ. И колкото и ужасна да беше, бих дала всичко, за да се върна на нея.

Мат и татко излязоха рано тази сутрин, за да цепят дърва и да прекарат последния си ден заедно. Сил се скри в стаята си, а Джон в своята. Мама и аз почистихме първия етаж, като внимавахме да не се озовем в една и съща стая, докато лъскахме и търкахме.

Алекс и Джули се появиха около десет часа.

— Джули иска да отиде за храната с Джон — каза момчето. — Имате ли нещо против, госпожо Еванс?

Мама поклати глава. Отиде до стълбището и се провикна на Джон да слезе. Той го стори, но всяка следваща крачка му отнемаше

повече време от първата.

— Джули иска двамата да отидете до града — каза майка ми. — За храната. Съгласен ли си?

Джон сви рамене.

Джули прие този отговор за „да“.

— Да вървим — каза тя и брат ми я последва. Двамата напуснаха къщата.

— Искам да изляза малко с Миранда, ако не възразявате, госпожо Еванс. Ще потърсим някакви колела, може би дори и кола.

— Струва ми се, че може да вали — каза мама.

— Ще се оправим — обеща Алекс. — Ще се грижа за нея.

— Ще си взема якето — казах аз. Прибягах до килера и го извадих от там, като на връщане целунах майка ми по бузата. — Не се тревожи, мамо, няма да се разтопя.

— Добре — съгласи се тя. — Няма да се тревожа.

Щом излязохме навън, осъзнах, че няма да се нуждая от якето си. Времето беше задушно, а температурата се доближаваше до двайсет градуса. Във въздуха се носеше мирисът на гръмотевична буря. Надявах се утре времето да е по-добро. Щеше да е по-лесно за мама, ако не заминавах под буреносни небеса.

— Трябват ни повече колела — каза Алекс. — Двамата можем да започнем с едно, Джули, Лиза и Гейбриъл с друго, както и по едно за Чарли и Хал. Можем да вземем едното колело от семейството ти, така че ще ни трябват още три.

— Имаме само четири велосипеда — отвърнах аз. — Те са за мама, Мат, Сил и Джон.

— На майка ти не ѝ трябва. Тя никога не напуска къщата.

— Някой ден ще ѝ се наложи да го стори.

— Ще си намери колело тогава. Междувременно ние ще се нуждаем много повече от него.

Исках да попитам Алекс дали това, което правим, е правилното нещо, но знаех, че самият въпрос означаваше, че си мисля, че не е. Вероятно беше усетил какво чувствам, защото ме прегърна и ме целуна.

— Желая те толкова силно — каза той и след това се засмя. — Едно време си мислех, че желая разни неща — училище, успех, храна. Те не представляват нищо в сравнение с това, колко много те искам.

— Имаш ме.

— Не мога да повярвам. — Целунах го, за да му го докажа. Когато го направих, милионите ми съмнения се изпариха.

— Хайде — каза Алекс и ме хвана за ръката. — Да видим какво можем да намерим.

Тръгнахме към фабриката „Севън Пайнс“, която се намираше на около километър и половина от дома ни. Спиряхме безброй пъти, за да се целуваме и прегръщаме и да се възхищаваме на факта, че сме истински. Бях излъгала мама. Наистина се разтопих, и пак, и пак.

Отне ни цял час на търсене, целуване и прегръщане, докато намерим две колела.

— Хайде да ги караме по обратния път — предложих аз. — След това ще се върнем да потърсим още.

— Добра идея — съгласи се Алекс и ме целуна отново. — Ще потърсим още две, за да може майка ти да задържи своето.

Подкарахме новите ни находки към дома ми. Бяхме един до друг, но някак си Алекс беше доста далеч от мен. В крайна сметка бях решила да прекарам остатъка от живота си с това момче, а всъщност едва го познавах. Но вече не се страхувах, бях развълнувана и нетърпелива следващата част от живота ми да започне.

Стигнахме до Хауъл Бридж Роуд, бяхме на около четиристотин метра от дома, когато вятърът се усили. Зарева толкова силно, че ме събори от колелото. Алекс слезе от своето, за да ми помогне да се изправа, но вместо това го дръпнах към себе си и отново се целунахме.

Каква глупава дума, „целувка“. Целувала съм бабите и дядовците си, братята си, приятелите си, плюшените си мечета. Целувала съм и други момчета.

Тази целувка не приличаше на никоя от предишните. Тази целувка говореше за две тела, които отчаяно желаеха да станат едно.

— Все още ли искаш да се ожениш за мен? — попитах аз. — Пред Бога и пред Църквата?

— Това означава ли, че и ти го искаш? — попита ме той.

Кимнах. Бяхме заедно, обичахме се, до края на животите ни.

Тогава се разрази градушка, първо започнаха да падат малки топчета лед, все повече и повече, и ставаха все по-големи и по-опасни.

— Трябва да се прибираме — каза Алекс, издърпа ме от пътя и ми помогна да се кача на колелото си.

Беше минала цяла година, откакто за последно видях синьо небе. Смятах, че съм виждала всеки нюанс на сивото, но небесата бяха приели нов, ужасяващ тон, със зеленикав оттенък. Френетично подкарахме колелата си надолу по хълма и двамата се строполихме на земята, когато гумите ни се плъзнаха по леда. Гръмотевиците ставаха все по-силни и приближаваха.

Тогава видях торнадото. Не можех да преценя на какво разстояние беше, но се движеше право към нас, право към нашата къща.

Провикнах се към Алекс и той погледна в посоката, която му сочех. Започнахме да въртим педалите още по-бързо в опит да надбягаме смъртта. Когато стигнахме до нашата къща, той не спря. Вместо това ми изкрещя нещо и продължи напред, по-бързо отколкото смятах, че е възможно, по-бързо отколкото бях виждала някой да кара колело.

За стотна от секундата разбрах всичко. Той се беше насочил към Джули и Джон, за да ги предупреди, за да ги спаси. На мен извика да намеря требника му.

Имах на разположение само няколко секунди, за да взема решение. Дали да се прибера и да предупредя мама и Сил, след което заедно да се скрием от торнадото в мазето ни, или да отида до дома на татко, да предупредя Лиза и Чарли, и да изпълня нареждането на Алекс?

Обърнах колелото от къщата ни, насочих се към тази на баща ми, стигнах до нея и заблъсках енергично по задната врата.

Отвори ми Чарли.

— Торнадо! — изпищях аз. — Отивайте в мазето!

Не останах в кухнята достатъчно дълго, за да се уверя, че ме е разбрал правилно и че ще отведе Лиза и бебето в укритието. Имах му достатъчно доверие, за да знам, че ще го стори, както Алекс ми имаше достатъчно доверие, че ще изпълня поръката му.

На бегом отидох в гостната и започнах да търся требника. Проверих в една голяма купчина с учебници, но го нямаше там. Раздигах мебелите, за да се уверя, че не е паднал под някоя възглавница, но и там го нямаше. Легнах на пода, за да проверя под столовете и диваните. Нямам представа колко време търсих, може би

минута, може би повече. Тогава забелязах нещо в прилежно сгънатите дрехи на Алекс. Започнах да ги разхвърлям, докато намеря требника.

Хукнах обратно към кухнята, но разбрах от ужасния тътен и от начина, по който беше започнала да се тресе къщата, че няма достатъчно време, за да се скрия в мазето. Вместо това се насочих към малкото килерче под стълбището, стисках здраво требника в ръцете си, все едно можеше да ме предпази от всичко лошо.

Когато бяхме деца, ни беше забранено да ходим в този килер. Размерите му бяха подходящи да се крием в него и ние винаги се изкушавахме да го сторим. Бях пораснала от тогава и нямаше как да стоя изправена в тази ниша. Свих се на топка, доколкото това ми беше възможно, така че торнадото да не може да ме открие.

Усещах как къщата започна да се разпада около мен. Чувствах се като врабче, засмукано от двигателя на самолет. Звукът беше безбожен. Стълбището обаче издържа. Торнадото отмина, а аз все още бях жива.

Натиснах вратата на килера, но тя не искаше да се отваря. Натиснах по-силно, като си помогнах и с рамо, но резултатът беше същият. Изкривих цялото си тяло, за да извърна гърдите си към преградата и да мога да натисна, и започнах да бутам, бутам, бутам, но вратата си остана затворена. Очевидно имаше прекалено много отломки пред нея.

Бях заклещена в килера, в малката ниша под стълбището. Бях оцеляла след торнадото, но сега бях заровена жива. Ако никой не ме откриеше, щях да се задуша.

— Помощ! — изкрещях аз. — Помощ!

— Миранда? Къде си? Добре ли си?

Гласът беше приглушен, все едно се намираше някъде надалеч. Тогава го разпознах, беше на Чарли, който ми викаше от мазето.

— В килера под стълбището съм — отвърнах аз. — Не мога да отворя вратата му. Вие добре ли сте? Лиза? Бебето?

— Супер сме — изкрещя в отговор Чарли. — Стой мирна, Миранда. Не говори повече. Ще дойда след минута.

Разтресох се от облекчение. Чарли щеше да ме спаси. Щяхме да измавим смъртта, за пореден път.

Чарли обаче не дойде. Чух някакво тупване в мазето и звук, който не успях да разпозная, след което Лиза изпищя.

Знаех, че пищенето ще изразходи наличния ми въздух, но не можех да се сдържа:

— Какво се случи? — извиках аз. — Лиза?

Тя не ми отговори. Просто изпищя:

— Не! Чарли, не!

— Чарли! — провикнах се и аз. — Чарли, отговори ми!

Отговор обаче не последва, само виенето на Лиза и Гейбриъл, които звучаха, все едно са изгубили най-добрия си приятел.

Бях прекалено зашеметена, за да се разплача. Нещо се беше случило. Не знаех какво точно, но Чарли не беше успял да отвори вратата на мазето. Той, Лиза и Гейбриъл бяха хванати в капан също като мен. Разполагаха с повече пространство, така че нямаше да се задушат, но ако някой не дойдеше, за да ни извади, те щяха да умрат, както и аз, само дето те щяха да се мъчат малко по-дълго от мен.

В случай че Чарли вече не беше умрял.

В този момент осъзнах, че е възможно всички да са мъртви. Не бях предупредила майка ми и Сил. Мама можеше да е в слънчевата стая, а Сил в спалнята си, когато торнадото беше ударило. Мат и татко бяха навън и цепеха дърва. Не знаех къде бяха Джон и Джули, дали Алекс ги беше намерил навреме, и дори да го беше сторил, дали това беше помогнало по някакъв начин.

Преди малко се бях разтреперила от облекчение. Сега тялото ми беше налегнато от спазми, породени от страх и печал.

— Лиза! Лиза, добре ли си?

— Татко! — изпищях аз. — Татко, помогни ми!

— Миранда? — отвърна баща ми. — Чувам те, но не знам къде си.

— В килера под стълбището. Татко, извади ме от тук. Лиза и Чарли са в мазето. Нещо се случи с Чарли.

— Миранда, всичко ще е наред — увери ме баща ми. — Аз съм в салона. Вратата е затрупана от отломки. Ще извикам Мат. Ще те изровим. Лиза, чуваш ли ме?

— Хал! — провикна се в отговор тя. — Хал! Чарли... Мисля, че е мъртъв!

— Лиза, не мога да стигна до теб — отвърна татко. — Има прекалено много отломки. Ще повикам Мат и първо ще извадим Миранда, а след това и теб. Разбра ли, скъпа? Гейбриъл добре ли е?

— Моля те — през сълзи изрече Лиза. — Извади ни от тук, Хал, моля те.

— Ще ви извадим, скъпа — обеща баща ми. — Ще ви извадим, преди да се усетите. Но първо ще изровим Миранда, за да може да ни помогне. Миранда, успокой се, ако можеш. Ще си навън за нула време.

— Мама добре ли е? — провикнах се аз. — Татко?

— Добре е — отвърна ми той. — Както и Сил. Ще се върнем след малко. Дръж се, Миранда. Само още няколко минути.

Не го бях чула на идване, защото Лиза и Гейбриъл плачеха, но го чух, като си тръгна и този звук ме накара да се разтреперя още повече.

Казах си, че трябва да се успокоя. Татко и Мат щяха да ме извадят от тук и всичко щеше да е наред. Мама и Сил бяха оцелели. Лиза можеше да греши за Чарли. Алекс, Джон и Джули сигурно бяха добре. Трябваше да са. Всички трябваше да сме. Бяхме преживели и по-лоши неща. Щяхме да преживеем и това заедно.

Осъзнах колко силно стискам требника на Алекс и си казах, че не трябва да позволявам на Мат да го види. Ако брат ми разбере, че съм отишла за него, вместо да предупредя мама и Сил, никога нямаше да ми прости.

Знаех, че има само една причина Алекс да ме накара да го намеря. Пропуските за града убежище бяха в него.

Намирах се в пълен мрак, а не носех една от светещите си химикалки с мен. Държах требника надолу и някакъв плик изпадна от него.

Почувствах го. Определено имаше някакви книжа в него и нещо друго, нещо подобно на малки копченца.

Осъзнах, че това са хапчетата. Приспивателните, за които ми беше казал Алекс. Хапчетата, които да помогнат на Джули да заспи завинаги.

Пъхнах плика под тениската си и затъкнах требника в ъгъла на килера. Мат никога нямаше да разбере за него. Щях да дам плика на Алекс и да заминем заедно, както беше по план. Татко, Лиза и бебето бяха добре. Джули щеше да се установи в града убежище и когато това станеше, Алекс щеше да изхвърли хапчетата. Двамата щяхме да заживеем заедно. Щяхме да имаме своето утре.

Тогава ги чух — татко, Мат и Сил. Когато чух гласа на съпругата на брат ми, разбрах, че мама наистина е добре, и аз също щях да съм

добре.

— Има много отломки тук — каза баща ми. — Миранда, ще те извадим, но ще са ни необходими няколко минути. Обади се, ако всичко е наред, и не се тревожи за нищо.

— Добре съм, татко — отвърнах аз, като едновременно плачех и се смеех. — Не се притеснявай.

Баща ми издаде звук, който ми заприлича на смях. Слушах как той, Мат и Сил работят заедно, за да проправят пътека до вратата. Чувах също и как Лиза плачеше, а татко я успокояваше, че всичко ще бъде наред.

Усетих плика до гърдите си. Казах си, че Алекс е жив, че ще му дам и че ако някога е имал нужда от доказателство за любовта ми, никога вече нямаше да има.

Нямах представа колко време беше минало, преди татко да отвори вратата. Може би няколко минути или цяла вечност. Почувствах го, преди да го видя. В салона също беше тъмно и очите ми трябваше да привикнат към приглушената светлина. Това нямаше значение. Баща ми ме сграбчи и ме издърпа.

— Внимавай, скъпа — предупреди ме той. — Има отломки и счупени стъкла навсякъде. Дръж се за мен и ще те изкараме навън.

Последвах го на сляпо, като се влачех по останките от къщата на госпожа Несбит, моя втори дом. Бавно започнах да осъзнавам, че къщата вече я нямаше. Всичко около мен беше рухнало, само стълбището, под което се бях скрила, беше останало непокътнато.

След като излязохме навън, надалеч от останките, се притиснах силно до татко, което ми даде сили. След това прегърнах Мат и Сил. Нищо, което си казахме миналата вечер, нямаше значение. Нищо друго нямаше значение, освен това, че са живи.

— Джон? — попитах аз. — Джули? Алекс?

Татко поклати глава.

— Не знаем къде са — отвърна той. — Мислехме, че Алекс е с теб.

— Той отиде да предупреди Джон и Джули. Но мама е добре, нали? Ти каза, че е добре.

— Ще те заведе при нея — каза Сил. — Ела, Миранда, ще видиш, че всичко с майка ти е наред.

— Върни се възможно най-бързо — нареди Мат. — Трябва да измъкнем Лиза.

— Знам — отвърна Сил. — Ще се върнем след няколко минути. — Съпругата на брат ми ме прегърна през раменете и ме поведе към нашата къща.

След малко вече се намирах в слънчевата стая, в прегръдките на мама. Беше ме стиснала толкова силно, че не знаех дали ще мога да се отскубна някога. Не бях сигурна, че искам да го правя. Знаех, че плаче, но и това беше наред.

— Миранда, нуждаем се от теб, за да почистим отломките — напомни ми Сил. — И от теб, Лора. Ела с нас.

— Не — отвърна мама. — Ще изчакам Джон да се прибере. Той ще очаква да ме намери тук.

— Джон ще ни намери — отвърна съпругата на Мат. — Не можеш да го използваш като извинение, Лора. Животът на Лиза зависи от теб.

— Щом мама иска да остане тук, остави я на мира — възразих аз.

— Спри да я защитаваш, Миранда. Лора, през цялото време повтаряш, че бебето е най-важното нещо. Докажи го и ела с нас.

— Не знам дали ще мога — отвърна мама. — Знам, че е пълна лудост, но се страхувам, че ако напусна тази къща, тя ще се сгромоляса. Мисля, че съм единствената, която държи всичко на мястото му.

— Всичко се сгромоляса — отбеляза Сил. — Всичко отиде по дяволите, Лора. — Момичето сграбчи ръката на мама и буквално я извлачи от слънчевата стая. — Виждаш ли? Целият свят отиде по дяволите, докато се криеше. Сега се размърдай!

Стоях напълно неподвижно. Но в следващия момент майка ми хукна към къщата на госпожа Несбит, към онова, което беше къщата на госпожа Несбит, а сега представляваше планина от тухли и камъни. Сил и аз я последвахме. Не бях сигурна, но мисля, че съпругата на брат ми се усмихваше.

Отломките пред вратата на мазето бяха много по-високи от купчината, която изкатерихме с татко. Бяха по-високи от самите нас. Нямаше как да започнем отдолу и да си проправим път нагоре.

— Миранда, донеси стълбата от гаража — нареди ми Мат.

Тръгнах на бегом, за да изпълня задачата, доволна, че ми бяха дали нещо, с което мога да се справя. Гаражът изглеждаше напълно непокътнат, но когато излязох от него със стълбата в ръце, погледнах към нашата къща. Един огромен клон беше паднал върху покрива, част от него липсваше и прозорците бяха премазани.

Въпреки това бяхме извадили късмет.

Пренесох стълбата. Мат я постави върху планината от камъни.

— Аз ще се покатеря — каза Сил. — Миранда, искаш ли да ми помогнеш?

Кимнах. Изкачихме се на върха на купчината и започнахме да хвърляме останките колкото се може по-надалеч от къщата.

— Не трябва ли някой от нас да потърси другите? — попитах аз. — Може да се нуждаят от помощта ни?

— Вероятно си права — отвърна Сил, — но не знаем къде се намират, за разлика от Лиза и бебето. Трябва да се погрижим за тях и да се надяваме, че останалите ще намерят пътя до дома.

Знаех, че е права, но не ми харесваше как звучи всичко това. Тук навън, заобиколена от купчини с отломки, осъзнах колко опустошително е било торнадото. Къщата на госпожа Несбит беше поела най-сериозния удар, но нямаше как да знаем какво е положението надолу по хълма, в близост до града. Втресе ме отново.

Сил сграбчи ръката ми и я стисна силно.

— Не мисли — заповяда ми тя. — Само работи.

Имаше място за трима и мама се качи при нас. Не каза нищо, просто започна да ни помага, като внимаваше да хвърля отломките колкото се може по-надалеч от мястото, където смятахме, че се намира вратата на мазето. Купчината изглеждаше стабилна под краката ни, което беше едновременно успокояващо и плашещо. Знаех, че няма да пропаднем, но щеше да мине много време, докато разчистим наоколо.

Не знам колко дълго работихме и хвърляхме останки долу, а Мат внимателно пренасяше каквото може от долната част на купчината. Татко разчистваше отстрани, близо до един от малките прозорци на мазето, за да може да говори с Лиза и да я снабдява с всичко необходимо, докато успеехме да я извадим от там.

Градушката беше спряла и бурята се беше отдалечила. Все още виждахме светкавици в далечината, но минаваха няколко секунди, докато се чуеше гръм. Продължаваше да вали и беше много трудно да

не се хлъзнем, докато разчистваме. Мат постоянно се провикваше да внимаваме, най-вече към Сил, която поемаше най-много рискове, но това не беше от особено значение. Каквото и да се случеше, щеше да се случи. Налагаше се да измъкнем Лиза и бебето от мазето възможно най-бързо, преди всичко да се срути върху главите им. Всички бяхме наясно, че това можеше да стане по всяко време.

Сил първа забеляза Джон. От мястото си върху купчината имаше изглед към пътя и видя, че брат ми тича по него.

— Това е Джон! — провикна се тя. — Добре е.

Мама слезе по стълбата толкова бързо, че почти падна в ръцете на татко. Никой не можеше да я спре да си проправи път през падналите клони към Джон.

— Виждаш ли Алекс? — попитах Сил аз. — Джули с него ли е?

— Само Джон — отвърна ми тя.

Слязох по стълбата, но съпругата на брат ми остана на мястото си и продължи да работи. Мат и татко спряха и всички последвахме мама. Тя прегърна Джон по начина, по който беше прегърнала мен по-рано. Децата й бяха оцелели.

— Джули — започна брат ми. — Ранена е. Мамо, ранена е лошо.

— Всичко е наред, синко — опита се да го успокои татко. — Покажи ни къде е. Ще я отведем у дома.

— Колко лошо е ранена? — попита Мат. — Кърви ли?

— Не знам — отвърна Джон. — Не мисля. Но не може да движи ръцете или краката си. Казва, че не чувства нищо.

Татко и мама си размениха погледи. Само Мат продължи да слуша Джон внимателно.

— Какво точно се случи? — попита той. — Как беше ранена? Поеми си дълбоко въздух, Джон, и ни разкажи всичко, което знаеш.

— Видяхме, че към нас се е насочило торнадо — обясни брат ми. — Опитахме се да се скрием, но нямаше време, така че се хванахме за едно дърво. Смятах, че така Джули ще е в безопасност, но вятърът я вдигна и вероятно се е приземила лошо, защото остана на място и не можеше да се движи. Не исках да я оставям, но не можех да я нося по пътя съвсем сам, а и колелата ни ги няма. — Джон се огледа наоколо. — Вече всичко го няма — каза той и се разплака.

Мама го прегърна отново.

— Всичко е наред — успокой го тя. — Баща ти и Мат ще отидат за Джули. Нашата къща още е здрава. Ще се погрижим за нея.

— Къде е Алекс? — попитах Джон. — Виждал ли си го?

Брат ми поклати глава.

— Бяхме само Джули и аз — отвърна той.

— Хайде, синко — каза татко. — Мат, отиди до вас и вземи няколко одеяла. Ще ги ползваме като носилка.

Брат ми изпълни нареждането и бързо се върна с тях.

— Лора, ти, Миранда и Сил продължавайте да работите — нареди татко. — Джон, покажи ни къде е Джули. Ще се върнем след няколко минути.

— Внимавайте — каза майка ми.

Гледахме ги, докато се изгубиха надолу по пътя.

— Мамо — започнах аз, — трябва ли да местят Джули? Ами ако има нараняване на гръбначния стълб?

— Най-вероятно има — отвърна майка ми. — Но вече нямаме доктори, нито болници. Не и тук. Единственото, което можем да направим, е да накараме Джули да се чувства удобно.

— Не, мамо — казах аз. — Не.

— Трябва да си силна, Миранда. Ще отида да работя до прозореца, където беше баща ти. Ти остани на земята. Можеш ли да се справиш? Можеш ли да разчистваш развалините долу?

Кимнах, но едва чувах какво ми говори. Джули беше ранена лошо, а Алекс още липсваше. Чарли беше в мазето — доколкото знаехме — мъртъв. Лиза и Гейбриъл бяха хванати в капан, а ние нямахме необходимото оборудване, освен ръцете и волята ни, за да ги извадим от там.

Сил ми беше казала да не мисля. Изпълних нареждането й.

Минаха няколко минути, преди Сил да забележи Джон. Заряхах всичко и се спуснах към него. Татко и Мат бяха направили импровизирана носилка и внимателно пренасяха Джули.

Не посмях да попитам, но погледнах право към Мат, който поклати глава почти незабележимо.

За един ужасен миг си помислих, че жестът му означава, че Джули е мъртва. Но тогава чух татко да казва:

— Дръж се, миличка. Почти стигнахме.

— Алекс? — попита раненото момиче.

Бях се приближила достатъчно, за да може да ме вижда и чува.

— Още не се е върнал — отговорих ѝ аз. — Скоро ще си е у дома.

— Не мога да се движа — каза Джули. — Опитвах се. Наистина се опитах, но не мога. И се чувствам странно. Все едно тялото ми не е закачено за мен вече. Никога не съм се чувствала така. Никога.

— Всичко е наред — успокой я татко и се наведе да я погали по челото. — Просто гърбът ти е наранен, това е всичко. Ще се оправиш и ще си на крака за нула време.

Джули изглеждаше толкова малка, толкова безпомощна. Целунах я по бузата.

— Алекс ще е много горд с теб — казах ѝ аз. — Била си много смела.

— Ще ми се ядоса — отвърна момичето. — Винаги ми се ядосва, когато правя неща, които не одобрява.

— Брат ти те обича повече от всичко — уверих я аз.

— По-добре да я вкараме вътре — каза татко. — Къде е Лора?

— Работи до прозореца — отговорих му аз.

— Отиди и ѝ кажи да дойде в къщата. Може да се грижи за Джули, докато ние работим.

Тръгнах бързо към мама и за първи път в живота си оцених усещането от това, че мога да се движа. Преди часове бях хваната в капана на килера, а сега бях навън — можех да ходя и да тичам. Джули беше изгубила тази способност, най-вероятно завинаги.

Мама като че ли не искаше да се връща в къщата. Предполагам, че след всичките тези месеци се наслаждаваше на небето и въздуха, и свободата. Татко зае мястото ѝ до прозореца на мазето и настоя Джон да работи до него. Мат разчистваше на обичайното си място, а аз се върнах обратно на върха на купчината и продължих да хвърлям отломки долу.

В един момент стана тъмно и татко изпрати Джон да донесе лампи и фенерчета. След часове стигнаха до прозореца. Беше се случил по време на бурята, но беше прекалено малък, за да може Лиза да се промуши през него.

Все пак татко можеше да говори с нея и когато пое Гейбриъл, татко го притисна до гърдите си. Изпратиха Джон до къщата ни, за да донесе храна за Лиза.

Татко се върна след малко, за да ни сподели наученото.

— Чарли се опитвал да напъне вратата на мазето. Искал да я отвори, но не успял. Лиза не е сигурна какво точно се е случило, защото било тъмно, но тя смята, че е получил сърдечен удар. Чула го да издава странни звуци и след това паднал по стълбите. Отишла при него, но не успяла да напипа пулс. Вероятно е починал на място.

Помислих си, че Чарли е мъртъв заради мен. Бях го помолила да дойде до килера. Опитал се е да отвори вратата, за да ме спаси.

Знаех, че е пълна лудост. Ако аз бях причинила смъртта на Чарли, то тогава бях спасила животите на Лиза и Гейбриъл. Ако Чарли се беше опитал да излезе заради мен, беше го направил и заради себе си и тях. Въпреки това продължавах да чувствам вина, все едно аз бях причината за торнадото, за нараняването на Джули и изчезването на Алекс.

— Засега не казваме на Лиза нищо за Джули и Алекс — обясни ми татко, тонът му беше много по-нежен. — Предупредих и Джон да мълчи. Обясних й, че Джули е в къщата, а Алекс е отишъл да потърси помощ.

— Колко време можем да крием това, татко? — попита Мат.

Баща ми го сграбчи за ръката.

— Колкото е нужно, по дяволите! Сега се връщайте на работа.

Така и сторихме. Все още щях да съм там, ако татко не беше решил да работим на смени. Бях изпратена в къщата, за да хапна, да си почина и да стоя при Джули. Мама напусна в мига, в който влязох.

Джули спи, но аз не мога. Прекалено съм уплашена.

Повече от всичко ми се иска тази нощ да свърши.

11 юли

До края на живота ми ще живея в лъжа, така че сега пиша тук, за да кажа какво се случи наистина.

Не, дори и това е лъжа. Не е каквото наистина се случи, а е онова, което аз направих. Ако не си призная това тук и сега, то в такъв случай ще лъжа и себе си точно както ще лъжа всички останали до края на дните ми.

Прекарахме целия ден в работа, като се опитвахме да разчистим планината от отломки, които блокираха вратата на мазето и държаха Лиза и Гейбриъл в капан. Можехме да извадим бебето през прозореца, но само майка му можеше да го храни, така че нямаше никакъв смисъл да го правим. Тя разполагаше с храна и вода, а мама беше нарязала няколко от ризите на Мат за пелени. Понякога, когато Гейбриъл плачеше, можехме да го чуем и това ни караше да се усмихнем, поне за момент, поне вътрешно.

Почти не разговаряме. Единствените почивки, които си правим, са между тежките пристъпи на кашлица, които не ни позволяват да работим за известно време. Отпиваме по няколко глътки преварена дъждовна вода и продължаваме да работим. Каквото и да кажем, то само ще ни направи по-печални и по-разтревожени.

Всичката храна, която бяха взели Джон и Джули, я няма. Всичката храна, складирана в къщата на госпожа Несбит, я няма. Не сме сигурни, но вероятно не можем да разчитаме на повече хранителни помощи и от града. Не знаем дали все още има град.

Токът е спрял, но този път няма да се върне. Жиците са скъсани, а няма кой да ги поправи. Два големи ствола са паднали пред нашата къща и част от покрива е пропаднал. Няколко от прозорците са премазани. Малко е смешно. Мат се тревожеше, че покривът на слънчевата стая ще се стовари отгоре ни, но той удържа. Останалата част от къщата обаче — не.

Татко беше положил Джули върху матрака в слънчевата стая. Редувахме се да ходим при нея, да проверяваме дали огънят гори,

хапвахме по малко, колкото да не припаднем от глад, и заспивахме до нея, за да възвърнем силите си.

Не говорехме за Джули освен един-единствен път. Мама каза, че взела една игла и започнала да бодне ръцете и краката ѝ. Казала на момичето да затвори очите си и да ѝ каже, когато почувства нещо. Шест пъти Джули не изпитала нищо. Три пъти казала, че мисли, че усеща иглата, като два от тези пъти мама каза, че въобще не я е боцкала.

— Не разбирам — каза Джон. — Какво означава това?

— Означава, че Джули иска да вярва, че все още има чувствителност — отвърна Сил. — Но да вярва и да има са две напълно различни неща.

— Но тя ще се оправи, нали? — попита малкият ми брат.

— Няма — отвърна мама. — Няма да се оправи, Джон.

— Ще умре ли? — попита с жален глас той.

— Бъди по-тих — скастри го татко. — Не искаме Лиза да те чуе.

— Не ми пука за Лиза! — сопна се Джон. — Какво ще стане с Джули? Не можем ли да направим нещо?

— Единственото, което можем да сторим, е да я накараме да се чувства колкото е възможно по-удобно — обясни мама. — Вече не си дете, Джон. Знаеш какво е положението напоследък.

Никой от нас не спря да работи, докато говорехме за Джули. Беше ранна вечер, а купчината беше смалена до метър и двайсет, така че бяхме стигнали до нивото на земята и се прегърбвахме, за да разчистваме отломките. Гърбовете и ръцете ни пицяха от болка, но продължихме да изхвърляме дървени парчета, мазилка и потрошени мебели колкото се можеше по-надалеч от вратата на мазето.

— Не искам тя да умира — каза Джон.

— Никой от нас не желае това — отвърна татко. — Но също така не желаем и да страда. Поне Чарли умря бързо. Понякога си мисля, че това е единственото нещо, за което ни остана да се надяваме.

— Недей, Хал — каза мама. — Все още можем да се надяваме за нашите деца, за бъдещето им. То е всичко, което има значение, тяхното бъдеще.

Помислих си за бъдещето, което си представях само преди два дни — Лиза, Гейбриъл и Джули в град убежище, а татко, Алекс и аз

достатъчно близо, за да можем да ги виждаме често и да знаем, че са добре. Това бъдеще желаше мама за нас.

Бяха изминали повече от двайсет и пет часа, откакто за последно видях Алекс. Част от мен беше започнала да мисли, че той никога не беше съществувал, че си бях измислила момче, на което да дам сърцето си, защото знаех, че никога нямаше да получа такова.

Но не, знаех, че е истински, защото ми липсваше страшно много и защото сестра му лежеше безпомощна в слънчевата стая, а ние обсъждахме края ѝ.

Алекс беше помислил за нейната смърт. Беше се подготвил за нея. Момчето беше приело нещо, което аз никога нямаше да мога, а именно че може да настъпи момент, когато смъртта ще е за предпочитане пред живота, и че той носи отговорността да разпознае този момент и да действа, както се изисква.

Алекс се опасяваше да остави Джули на грижите на татко и Лиза, защото без значение колко много я обичаха те, в крайна сметка не бяха истинското ѝ семейство. Когато се съгласих да се омъжа за него, се превърнах в семейство за Джули. Затова Алекс ми беше наредил да взема требника. Знаеше, че рискува живота си, като пресича пътя на торнадото, затова ми повери най-ценното, с което разполагаше — пропуските и приспивателните.

Всичко това, всяка една от тези мисли, тези проблясъци, ме осениха, докато работех. Веднъж закотвили се в ума ми, ги обмислях отново и отново, също като кошмарите, които имах, безкрайно лутащи се в главата ми, докато най-накрая не приех реалността. Алекс го нямаше. Джули беше моя отговорност, а не нечия друга.

Не знам кое време беше, когато мама ми каза да се прибирам, да изпратя Мат и да поспя малко. Единственото, което помня, беше, че работехме на светлината на газена лампа и че нощта беше толкова ясна, че можехме да видим цялата луна на фона на пепеливото небе.

Затътрих се към нашата къща. Мракът и умората не ми позволяваха да вървя в права линия. Мат спеше и въобще не исках да го будя, но имахме нужда от всичката налична работна ръка. Брат ми не каза нищо, когато го разбутах. Само ми кимна и отиде да помага.

Надигнах одеялата от Джули, за да проверя дали има нужда от смяна, но беше суха. Надявах се да спи, но когато отвори очи, я попитах дали се нуждае от нещо.

— Не — отвърна тя. — Мат ми даде храна и вода. Ще ми се Алекс да е тук.

Погалих я по лицето.

— Алекс те обича — казах ѝ аз. — Ние те обичаме, Джули. Всички ние те обичаме.

— Искан ми се да видя Лиза и Гейбриъл. И Чарли. Чарли винаги ме кара да се смея.

— Скоро ще го видиш — отвърнах аз. — Обещавам ти.

Джули започна да кашля и цялото ѝ тяло се разтресе.

Повдигнах я, за да бъде в по-изправено положение, и притиснах главата ѝ към гърдите си, докато кашлицата премине. На матрака имаше три възглавници, но я попитах дали желае още една. Тя каза „не“.

— Ти си като принцесата и граховото зърно — изрекох аз, като знаех какво следва, но исках да го забавя с още час, още минута. Надявах се Алекс да влети в помещението и Джули чудодейно да се излекува.

Вече цяла година се надявах на чудеса. Още един час, още една минута никога не бяха достатъчни.

— Каква е тази принцеса и това грахово зърно? — попита Джули.

— Те са от една приказка. В нея се разказва как може да се разбере дали една принцеса е истинска. Слагаш едно грахово зърно под двайсет дюшека и двайсет завивки и ако тя успее да го усети, значи е такава.

— Какво разхищаване на граха — каза Джули.

— Когато са писали приказката, не са знаели, че ще настъпят такива дни. Имали са достатъчно грах за пилеене.

Джули се закикоти.

— Майка ти разказвала ли ти е приказки? — попитах я аз. — Когато си била малка?

— Не — отвърна момичето. — Но обичаше ние да ѝ разказваме за светците. Учихме за тях в училище и след това ѝ го разказвахме у дома. Жана д'Арк ми беше любимка. Писах доклад за нея веднъж.

— Не знаех, че е светица. Предполагам, че не съм се замисляла, че е такава.

— Светица е — отвърна Джули. — Тя е покровителка на войниците.

— Значи е покровителка и на брат ти Карлос — констатирах аз.

— Може би. Може би Морската пехота има друг покровител. Карлос казва, че е по-добре да си морски пехотинец, отколкото войник. Вероятно предпочита да има и различен покровител.

— Продължаваш да вярваш в тези неща — учудих се аз. — Двамата с Алекс продължавате да вярвате. Въпреки всичко, което се случи?

В слънчевата стая беше тъмно, само пламъкът от печката на дърва хвърляше някаква светлина, но дори така успях да видя изненаданото изражение на лицето на Джули.

— Разбира се — отвърна тя. — Ще видя Дева Мария, Madre de Dios, когато отида в Рая.

— Какво е Раят? — попитах аз. — Знаеш ли?

— Никой не гладува там — обясни Джули. — Не е студено, не си самотен. Можеш да видиш милиони звезди в небето през нощта, като в онази картина. Има и градини. Големи зеленчукови градини, в които има всичко. Домати, репички. Зелен фасул. Той ми е любим — зеленият фасул.

— Няма ли цветя? — попитах аз.

— Можеш да имаш цветя, ако ги желаеш — отвърна момичето. — Все пак е Раят.

Започна да кашля отново, лицето ѝ се изкриви, а тялото ѝ се разтресе от спазми. Прегърнах я, успокоих я и я уверих, че съвсем скоро всичко ще е наред.

Двете разбрахме, че се беше подмокрила.

— Съжалявам — каза Джули. — Не исках.

— Не се тревожи за това — успокоих я аз. — Ще взема една кърпа, ще те почистя и ще те преоблека.

Момичето започна да плаче.

— Не ме оставяй. Моля те. Накарах Алекс да ми обещае, че няма да ме остави да умра сама.

Мисля, че каза това. Но може да е казала, че Алекс ѝ е обещал никога да не я оставя сама. Не можех да съм сигурна.

— Няма да ме има само за минутка — обясних ѝ аз. — Защо не изречеш някоя молитва, докато ме чакаш? Алекс би искал да сториш

именно това.

Оставих я да се моли на испански. Отидох горе до моята стая, взех чисти дрехи, след което взех една кърпа и една хавлия от банята.

Не трябва да стоим горе по-дълго от необходимото. Покривът може да се срути всеки момент. Въпреки това останах още минута, още секунда и се замолих за онова чудо, което знаех, че никога няма да се случи.

Когато слизах обратно, се спрях в кухнята и намокрих кърпата, след което налях на Джули чаша вода. Може да съм мислила и за Алекс. Не съм сигурна. Помня само че отворих плика, извадих две от хапчетата и така се разтреперих, че разлях част от водата в чашата.

Джули беше мълчалива, когато се върнах. Свалих панталона и бельото ѝ, почистих я, след което я подсуших и ѝ облякох чистите дрехи. Повдигнах я нежно и изправих главата и гърба ѝ.

— Искам да изпиеш тези — казах ѝ аз и ѝ показах хапчетата. — Ще ти помогнат за кашлицата.

— Не мога да ги взема в ръка.

— Не, разбира се, че не можеш. Чакай малко. Ще ги сложа в една лъжица. — Поставих я нежно върху леглото, върнах се в кухнята и сложих приспивателните в една лъжица. След това отново я повдигнах с лявата си ръка, поставих главата ѝ в свивката си, а с дясната си ръка ѝ подадох хапчетата. Когато се уверих, че са в устата ѝ, доближих чашата с вода до устните ѝ и я наблюдавах, докато преглъщаше.

— Кажи една молитва и заспивай — наредих ѝ аз. — Мисли си за Рая, Джули, и сънищата ти ще бъдат хубави.

Мисля, че започна да се моли. Мисля, че каза „благодаря ти“. Мисля, че я чух да си мърмори „мами“ и „папи“. Знам, че я целунах по челото и ѝ казах, че никога вече няма да е гладна, уплашена или сама.

Помня една молитва, на която ме беше научила баба. Клекнах до Джули и поставих пръсти върху устните ѝ, за да разбере Бог, че молитвата ми е за нея, а не за мен.

*Когато лягам си сега,
моля Господ да пази моята душа.
Ако преди да се събудя, аз умра,
моля Господ да вземе моята душа.*

Не можех повече да отричам, че Джули е заспала, и измъкнах една от възглавниците изпод главата ѝ. Задържах я толкова дълго, колкото беше необходимо, за да се уверя, за нейно добро и за доброто на Алекс, че вече е поела към обятията на своята Света Майка.

Върнах възглавницата на мястото ѝ и нежно я целунах за сбогом.
Джули не се събуди.
Никога вече не се събуди.

12 юли

Сил ме събуди.

— Извинявай — каза тя. — В мазето отново има вода. Нямаме време за губене.

— Джули? — попитах аз.

— Почина, докато спеше. Ставай, Миранда, а аз ще отида да кажа на останалите.

Дневникът беше в ръцете ми. Бях заспала в слънчевата стая и така и не го бях върнала в килера.

Сил беше издърпала едно от одеялата върху главата на Джули. Преди два дни момичето караше колело с брат ми до града. Сега беше просто още една от мъртвите.

Отидох в стаята ми, оставих дневника в скривалището ми, след което отидох до някогашната къща на госпожа Несбит. Работехме, без да спираме, дори и за да донесем храна на Лиза.

Водата беше стигнала до нивото на кръста ѝ, когато Лиза и Гейбриъл прекосиха мазето, за да се качат на стълбите, където да очакват своето спасение. Луната беше изгряла по времето, когато татко отвори вратата. Лиза хукна навън, надалеч от къщата, от двете ѝ страни имаше купчини с отломки. Една от тях пропадна навътре, но тя и бебето вече бяха в безопасност.

Тогава татко ѝ каза за Джули и за Алекс. Предполагам, че Лиза се беше досетила, защото тя утешаваше баща ми, докато той плачеше.

13 юли

Тази нощ покривът пропадна в спалнята на мама. Всички спяхме в слънчевата стая, така че никой не беше наранен.

Мат беше изнесъл тялото на Джули и го беше поставил върху матрака на Джон в трапезарията, но това нямаше значение. Усещахме присъствието ѝ. Както и това на Чарли. Чувствах, че и госпожа Несбит е с нас, и много други хора, които обичах и изгубих.

Алекс се прибра.

Знаех, че ще го стори. Никога нямаше да остави Джули сама.

— Изгубих се — обясни той. — Не знам как се случи това. Не бях толкова далеч от тук, но вятърът ме захвърли и изгубих всякакво чувство за ориентация. Колко време ме нямаше?

Три дни, казахме му ние.

— Не знаех къде се намирам — продължи с обясненията Алекс. — Тази сутрин стигнах до могилата с мъртвите тела. Повечето от тях ги нямаше. Вятърът ги беше разпръснал в полето, на пътя. Въпреки това бяха останали достатъчно, за да се ориентирам и да намеря пътя за обратно.

Изправих се и отидох при него, за да му послужа като опора, след като чуеше онова, което татко имаше да му казва.

— Имаме лоши новини за теб, синко — започна баща ми. — Джули почина. Преди две нощи. Чарли умря един ден преди нея.

Усетих как тялото на Алекс се разтресе.

— Тя не беше сама — казах аз. — Дори за миг не я оставихме сама. Бях с нея, когато почина. Молеше се. Говорихме за майка ви, за светците и за Рая. Джули каза, че бил пълен със зеленчукови градини, с домати и зелен фасул.

В този миг Алекс рухна. Силата, с която разполагаше, с която беше преживял бурята, с която се беше борил през изминалата година, се стопи за един кратък миг. Той падна на пода и заплака така, както не бях виждала никого да плаче преди.

Клекнах до него, прегърнах го, целунах го, но болката му беше толкова голяма, че нямаше нищо, което можех да кажа или направя, за да я намаля. Когато изплака всичките си сълзи, го заведох в трапезарията, за да бъде със сестра си.

Минаха часове. Алекс още е там. Останалите от нас отидоха — на смени — да си вземат сбогом с Хортън, с госпожа Несбит и с Чарли. Винаги имаше човек при Алекс, който го държеше за ръката и се молеше с него. Джон остана най-дълго, но той имаше свои собствени молитви за изричане.

Аз стоях на прага на вратата, наблюдавах, слушах. Чух как татко разказа на Алекс какво се беше случило. Не знам дали момчето го разбра. Все пак не беше там, когато Джули не можеше да се движи и нямаше никаква чувствителност. Опитвахме се да му опишем цвят, който никога не беше виждал.

Мама не се молеше, но клекна до Алекс и постави ръка върху треперещите му рамене.

— Ще се наложи да заминем на сутринта — каза тя. — Ще тръгнем на запад, всички заедно. Ще спрем, когато открием храна, хора, работа. Ако се наложи, ще се насочим на юг. Няма да е лесно да напуснем това място. За мен ще е по-трудно от всичко, което съм правила в живота си. За теб ще е още по-трудно, защото ще се наложи да оставиш Джули зад себе си. Но не можем да останем тук. Къщата се срутва върху главите ни. Всичко рухва, Алекс, но трябва да повярваш, че светът е все още на мястото си. Къщата я няма, вероятно и Хауъл го няма, но има свят, в който да живеем, свят, който се нуждае от нас. Ние сме семейство, Алекс. Ти си част от нас. Винаги ще бъдеш, точно както Джули беше, както Чарли и госпожа Несбит бяха.

Преди четири дни мама се страхуваше, че ако премине прага на нашата къща, целият ѝ свят ще се срути и всичко, което обича, ще бъде изгубено.

Сега мама е тази, която казва на всички ни, че трябва да заминем.

Алекс ще дойде с нас. Може и да не иска да го стори, но ще дойде, защото така му казах, а той ме обича. А и ще трябва да разкаже на Карлос какво се е случило. Карлос също загуби сестра.

Ще дойде момент, ден след този, може би седмица, когато Алекс ще ме попита за требника. Дали съм го намерила? Дали е в мен? Тези

мисли постоянно се въртят в ума ми: как Алекс ме пита за требника, за плика, за пропуските, за хапчетата.

Мога да го излъжа. Мога да му кажа, че така и не съм ги намерила. Ще съградим живота си — живот без Джули — но някакъв живот, изграден върху семейството, любовта и лъжите.

Мога да кажа на Алекс част от истината. Мога да му подам плика и да го помоля да даде пропуските на Лиза, Гейбриъл и Джон. Те бяха хората, които Джули обичаше най-много след него и Карлос. Тя щеше да е щастлива да знае, че са в безопасност. Щеше да им предложи този дар, ако имаше възможност.

Алекс щеше да забележи на мига, че хапчетата са само четири.

„Взех две в нощта, когато Джули умря — можех да кажа. — Изгубих Чарли, Джули, дома си. Смятах, че съм изгубила и теб. Искях да заспя, но не можех, така че взех две от хапчетата.“

В началото щеше да ми повярва. Щеше да иска да ми повярва — може би нямаше да разбере в какво състояние е била Джули, и че моментът, от който най-много се страхуваше, когато смъртта беше за предпочитане пред живота, е бил настъпил.

Но аз познавам Алекс по начин, по който човек може да познава друг само ако го обича. Щеше да ме пита отново и отново за последните мигове на Джули. Как е изглеждала? Какво е казала? Помирила ли се е с Бога?

Евентуално щях да се изпусна някъде. Или щях да се изморя толкова много от въпросите му, че щях да му изкрещя истината в лицето. В гнева си щях да му разкажа всичко.

Или може би щях да му разкрия цялата истина и да се моля за прощката му, но дори той да ми простеше, аз нямаше да мога никога да си простя.

Разбира се, можеше и той никога да не ми прости. Не за това, че бях убила Джули. Той щеше да го стори сам. А за онова, че не бях вярвала, че ще се върне, че ще се изправи пред отговорностите си и пред собственото си проклетие.

Нямах намерение да му казвам нищо, докато Джон, Лиза и Гейбриъл не са в безопасност. Можех да се удържа дотогава. Щяхме да тръгнем като семейство, да прекосим Пенсилвания и да се насочим на юг към Тенеси. Щеше да ни отнеме месеци, но ние бяхме силни и имяхме причина да живеем. Ако Алекс ме помолеше да се омъжа за

него, преди да стигнем Маккинли, щях да му кажа „не“. Щях да му кажа, че е прекалено скоро след смъртта на Джули, че и двамата не сме готови, че ще се омъжа за него едва когато стигнем до Тексас и разкаже на Карлос какво се е случило.

Може би дотогава Алекс щеше да се досети какво всъщност се беше случило и да се почувства облекчен, когато му разкажа всичко. Може би любовта му към мен е достатъчно силна, за да ми прости, за да ме приеме. Ако ли не е и не може да ми прости, ще го оставя да търси утеха в своята Църква. Поне това мога да му дам.

Това е последният път, в който пиша в дневниците си. Няма да ги изгоря. Те са доказателство за историята ни, за историите на всички ни. Ако ги унищожа, все едно ще отрека съществуването на мама или Джон, или Мат, или Сил. Татко и Лиза. Гейбриъл. Госпожа Несбит. Чарли.

Джули.

Алекс.

Не мога да им отнема историите само за да запазя своята. Когато тръгнем на сутринта, ще оставя дневниците в къщата. Никога вече няма да пиша в тях. Историята ми е завършена. Нека някой друг напише следващата.

Имаше време в живота ми, когато смятах, че знам всичко, което си струва да се знае, като сладостта от песента на червеношийката, великолепието на полето от глухарчета, веселието да се пързалиш върху лед в ясен зимен ден.

През последната година опознах глада, тъгата, мрака и страха. Започнах да разбирам колко самотен може да се чувства човек, когато единственото нещо, което желае, е да бъде сам.

Тогава заваля. И аз научих толкова много нови неща.

От Сил дойдоха уроците по оцеляване. От Гейбриъл получих прозрението, че отчаянието може да роди надежда.

Чарли ми показва, че приятелството и семейството могат да бъдат едно и също нещо.

Без Джули нямаше да разбера, че и най-мрачното небе е пълно със звезди, че слънцето хвърля топлина и през най-студения ден.

— Миранда?

Разпознавам гласа на Алекс, който ме вика. Вече ще оставям моя последен дневник, ще го скрия при останалите. Ще отида при Алекс,

ще се изправя пред него, ще държа ръката му, докато прави първите крачки към живота.

Той ме научи да имам доверие в утрешния ден.

— Да, Алекс — отвърнах аз. — Идвам.

Издание:

Автор: Сюзан Бет Пфефър

Заглавие: Светът, в който живеем

Преводач: Коста Сивов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 20.12.2016

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-186-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9023>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.